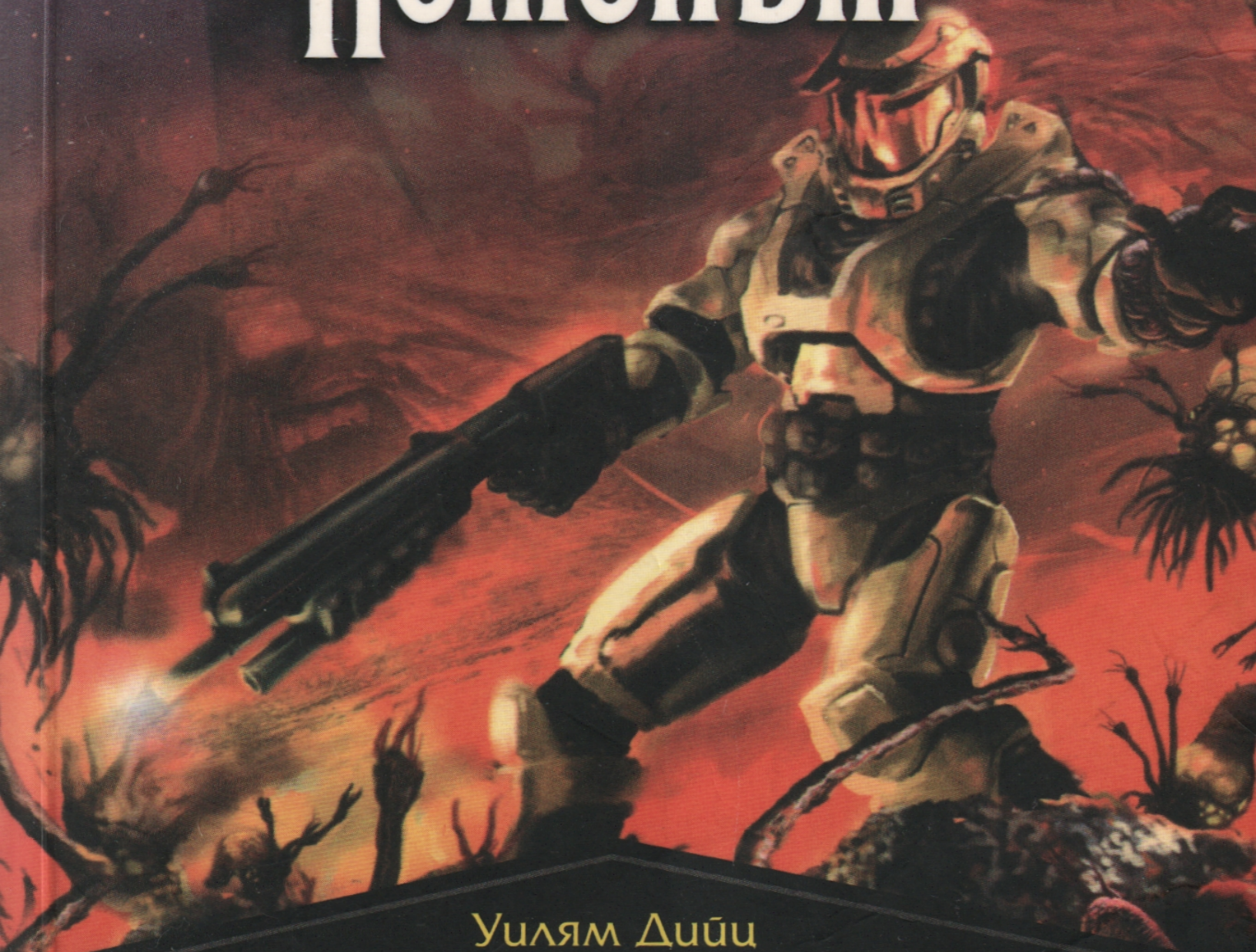

Потопът

Уилям Дийи

УИЛЯМ ДИЙЦ ПОТОПЪТ

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

Кървавата война между човечеството и Съглашението продължава на Хейло. Съдбата на човешкия род е в ръцете на един воин, единственият СПАРТАНЕЦ, оцелял след легендарната безмилостна битка, завършила с падането на планетата Рийч и довела човечеството на спасителния Хейло.

На Марджори с любов и благодарност.

БЛАГОДАРНОСТИ

Отправлям благодарности към Стив Сейфъл за очертаването на курса, на Дъг Зартман за свързването на частите, на Ерик С. Траутман за финалното оформление, на Ерик Нюлънд, който прокара пътя с „Падането на Рийч“, на Нанси Фигатнър и „Франчайз Дивелъпмънт Груп“ за подкрепата им, и на Джейсън Джоунс, който заедно с останалите от изключителния екип на „Бънджи“ създаде тази разкошна, ускоряваща пулса игра.

ПРОЛОГ

0103 Ч., 19 СЕПТЕМВРИ 2552 Г. (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН „ЕСЕННА КОЛОНА“,
МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ НЕИЗВЕСТНО

Когато интеркомът го изтръгна от и бездруго неспокойния сън, технически офицер 3-ти клас Сам Маркъс изруга. Потри мътните си очи и погледна към часовника на „Мисията“, завинтен на стената над койката му. Бяха минали едва три часа — първият му цикъл сън от ден и половина насам, да му се не види. И, още по-лошо, за първи път успяваше *изобщо* да заспи, откакто корабът беше скочил.

— Исусе — промърмори Сам, — дано новината си заслужава!

След като „Есенна колона“ скочи далеч от Рийч, Старецът сложи техниците на тройни вахти. След битката корабът бе пострадал тежко и останките от инженерните отряди се трудеха денонощно, за да поддържат в движение старичкия крайцер. Почти една трета от техническия състав бе загинала по време на бягството от Рийч и всички отдели караха само на гола воля. Повечето оцелели влязоха във фризерите — ненужният в момента персонал винаги отнасяше ледена дрямка по време на скокове в хиперпространството. За близо двеста бойни полета, Маркъс бе събрал не по-малко от седемдесет и два часа в криосклада. Точно сега обаче беше толкова уморен, че дори неудобствата от криосъживяването му се струваха привлекателни, стига това да му осигуреше малко непрекъснат сън.

Разбира се, трудно беше да се оплаква. Капитан Кийс беше брилянтен тактик — и всички на борда на „Есенна колона“ знаеха точно колко близо са били до смъртта, когато Рийч падна в ръцете на врага. Голямата военна база бе разрушена, милиони загинаха, докато Съглашението изгаряше планетата... и една от малкото останали защитни линии на Земята се бе превърнала в трупове и стопена шлака. Така или иначе, имаха дяволски късмет да се измъкнат — но Сам не можеше да се отърве от усещането, че всички на „Колоната“ живеят живот на заем.

Интеркомът отново избръмча и офицерът скочи от койката. Натисна с пръст копчето за включване и изръмжа:

— Маркъс слуша!

— Съжالياвам, че те събудих, Сам, но ми трябваш долу в „Крио две“ — гласът на началник Шепърд издаваше колко е уморен. — Важно е.

— „Крио две“ ли? — повтори Сам озадачено: — За какво си ме подюркал, Том? Аз не съм криоспециалист!

— Не мога да ти дам подробности, Сам. Капитанът не иска да говорим по кома — отвърна Шепърд, с глас, тих като шепот. — Просто в случай, че има подслушвачи.

Сам се намръщи. Познаваше Том Шепърд още от Академията и досега не го беше чувал да говори с толкова мрачен тон.

— Виж — продължи началникът, — трябва ми човек, на когото мога да разчитам. Все едно дали ти харесва или не, избирам теб, друже. Ти си правил насрещна проверка на криосистемите...

Сам въздъхна.

— Беше преди месеци... но — да, така е.

— Пращам „храница“ за терминала ти — заяви Шепърд, — току-виж отговори на някои от въпросите ти. Хвърли го в преносимия компад, грабвай си нещата и слизай тук долу.

— Прието — отвърна Сам.

Стана, намъкна се в униформената туника и пристъпи към терминала си. Задейства компютъра и зачака пратката от Шепърд.

Докато прехвърлянето завърши, стрелна с поглед залепената за ръба на екрана малка двуизмерна снимка. Прокара пръсти по нея. Застиналата на снимката красавица му отвърна с усмивка.

Терминалът изписука и данните от Шепърд пристигнаха в прозореца за съобщения на Сам.

— Получих „манджата“, шефе — подвикна той към микрофона на интеркома. Отвори файла и уморено се намръщи, щом новото съобщение се плъзна по екрана.

Кодиран файл/само за прочит/ Маркъс, Самюъл
H./SN: 18827318209 — M.

Шифровъчен ключ: [Личен: „Годишнината на Елен“]

Сам отново погледна снимката на жена си. Не се беше виждал с Елен от почти три години — на практика откакто последния път бяха в отпуска на Земята. Не се сещаше и за друг на активна служба, който да се е виждал със семейството си през последните години. Войната просто не го позволяваше.

Сам се намръщи още повече. Персоналът на КУОН като цяло избягваше да говори за останалите у дома. Войната вървеше на зле от толкова време, че духът бе спаднал съвсем. На фронта мисълта за дома само влошаваше нещата. Фактът, че Том е персонализиран шифъра сам по себе си бе достатъчно необичаен. Но да напомня на техника за съпругата му бе съвсем нетипично за началник Шепърд. Толкова съвместно отношение към сигурността чак избиваше на параноя.

Маркът набра серия цифри — датата на сватбата си — и задейства дешифровъчния пакет. След секунди екранът се изпълни със схеми и технически извлечения. Опитното му око прехвърли файла и адреналинът проби през умората му като светкавица.

— Боже — каза той с внезапно одрезгавял глас. — Том, това какво е... което си мисля ли?

— Дяволски си прав. Слизай долу в „Крио две“ по спешност, Сам. Имаме важна пратка за размразяване — а и скоро излизаме в реалното пространство.

— Идвам веднага — отвърна Сам. Прекъсна връзката на интеркома, забравил за умората си.

Бързо метна техническия файл в преносимия си компад и изтри оригинала от компютъра. Тръгна към вратата на кабината си, но се спря. Грабна снимката на Елен от работния терминал — в последния момент му се стори разумно — и я пъхна в джоба си. Втурна се към асансьора. Щом капитан Кийс иска обитателят на „Крио две“ да бъде съживен, значи той смята, че положението е на път да се влоши... или вече се е влошило.

* * *

За разлика от конструираните от хората кораби — в които командната зала почти винаги се намира на носа — корабите на Съгласението бяха построени по по-логичен начин, което значеше, че

техните центрове за управление са погребани дълбоко под здрави бронирани корпуси, правещи ги почти непробиваеми за каквото и да е, освен за смъртоносен удар. Разликите не свършваха с това. Вместо да се обкръжават с най-различни контролни интерфейси, плюс понискостоящите твари, които да ги обслужват, елитните предпочитаха да командват от центъра на аскетично гола платформа, поддържана на място от дантела противостоящи гравитационни лъчи.

В интерес на истината, нищо от гореизброеното не се въртеше в ума на корабен капитан Орна 'Фулсамии, който стоеше в центъра на контролната зала на разрушителя си и се взираше в прожектираната, право пред него информация. Виждаше се пръстеновият свят, Хейло. Близо до него малка стреличка проследяваше курса на прихващача. Втора проекция показваше схема, наречена „Човешки нападащ кораб тип Ц-П“. На трета непрестанно пълзяха данни за прицелване и извадки от сензорите.

Капитанът се пребори с моментното си отвращение. Това, че тези мръсни примати по някакъв начин са заслужили истинско име — да не говорим и имена за долнопробните им конструкции — го докарваше до бяло светене. Беше перверзно. Имената означават законност, а вредителите заслужават само изстребление. Човеците бяха дали „имена“ на неговия собствен вид — елитните — както и за понискостоящите раси от Съглашението: чакали, грънтове, ловци. Предизвикателната грубиянщина на мръсните твари, които смееха да наричат хората му на грубия си, варварски език, надминаваше границите на бялото светене.

Капитанът поспря и се взе в ръце. Щракна с долните си мандибули — еквивалент на свиване на рамене — и на ум цитира едно от Истинските Твърдения. „Такава е волята на Пророците“ — каза си той. Не поставяш под въпрос подобни неща, дори и когато си Капитан на кораб. Пророците бяха дали име на вражеския кораб и той щеше да уважи волята им. Всичко друго би означавало безчестие и отклонение от дълга.

Както и при другите от тази раса, бронята правеше офицера на Съглашението по-едър, отколкото беше в действителност. С нея на гърба си той имаше ъгловат, леко прегърбен вид и в съчетание с тежката приплесната челюст приличаше точно на това, което и бе —

много опасен войн. Със спокоен и добре школуван глас описа положението.

— Те сигурно са последвали някой от нашите кораби. Рубката ще бъде открита и положена да почива в мир незабавно, Възвисени!

Реещото се до 'Фулсамии същество се залюля леко, щом порив на въздуха докосна силно надутото му тяло. То носеше висок, орнаментиран шлем, изработен от метал и покрит с кехлибарени плочки. Пророкът имаше змийска шия, триъгълен череп и две ярки зелени очи, които блестяха със зловна интелигентност. Носеше червена горна наметка, златна долна риза и някъде, скрит под всичката тази тъкан, антигравитационен колан, който крепеше тялото му на цяла една единица над палубата. Макар и само Нископоставен Пророк, той все пак надминаваше по ранг 'Фулсамии и поведението му ясно го показваше.

Истинските Твърдения настрана, Корабният капитан не можеше да се сдържи да не си спомни за дребните, писукащи гризачи, които бе преследвал в детството си. Веднага изтри мисълта за кръв по ноктите си и насочи внимание към Пророка и неговия изтощителен сътрудник.

Сътрудникът — нископоставен елитен на име Бако 'Икапорамии, пристъпи напред и заговори от името на Пророка. Имаше дразнещата склонност да използва царственото „ние“ — навик, който вбесяваше 'Фулсамии.

— Това е твърде слабо вероятно, Корабни капитане. Съмняваме се, че хората разполагат със средства да последват някой от нашите кораби по време на скок. Дори и ако имат, защо биха пратили само един крайцер? Нима не им е присъщо да ни давят в кръвта си? Не, смятаме, че е безопасно да се приеме, че този кораб е пристигнал в системата случайно.

Думите бяха натежали от снизхождение, което направо вбеси Корабния капитан, но нямаше как да изрази гнева си. Не и пряко, и определено не и в присъствието на Пророка, макар че 'Фулсамии не искаше да се предаде незабавно.

— В такъв случай — каза той, внимавайки да отпрати коментара си само към 'Икапорамии, — искаш да повярвам, че тези гнусни твари са пристигнали по чиста случайност?

— Не, не разбира се — отвърна сътрудникът високомерно. — Макар и да са примитивни по нашите стандарти, тези твари са разумни

и също като другите разумни раси, несъзнателно са привлечени от славата на древната истина и познания.

Като всички членове на кастата си, 'Фулсамии знаеше, че Пророците са еволюирали на планета, обитавана преди това от загадъчните Приносители на истина и след това, по причини, известни само на древните, изоставена. Този пръстен свят представляваше чудесен пример за мощта на древните... и за мистериозността им. Според 'Фулсамии беше трудно за вярване, че простите хора биха били привлечени насам от неудържимия порив на древна мъдрост, но 'Икапорамии говореше от името на Пророка, тъй че сигурно беше вярно. Капитанът докосна светлинното табло пред себе си. Един от символите светна в червено.

— Пригответе за стрелба плазмените торпеда. Огън по мое нареждане!

'Икапорамии вдигна тревожно и двете си ръце.

— *Не!* Забраняваме го! Човешкият кораб е твърде близо до конструкцията! Ами ако оръжията ти нанесат щети на свещената реликва? Преследвайте кораба, вземете го на абордаж и го овладейте. Всичко друго е твърде опасно.

Вбесен от онова, което намекваше намесата на 'Икапорамии, 'Фулсамии заговори през стиснати зъби:

— Курсът на действие, препоръчван от светия, вероятно ще доведе до многобройни жертви. Това приемливо ли е?

— Възможността да се възвисиш над физическото е дар, който трябва да се търси — отвърна събеседникът му. — Хората са готови да похабят своите животи — няма ние можем да сторим по-малко?

„Не — помисли си 'Фулсамии, — но би трябвало да търсим нещо повече“. Той отново тракна с долните си мандибули и докосна светещото копче:

— Отменете предишната заповед. Заредете четири транспортъора с войници и изстреляйте още едно ято изстребители. Неутрализирайте оръжията на крайцера, преди съдовете да достигнат целта си.

Сто единици по-назад, запечатан в оръжейния център на разрушителя, полукомандирът прие заповедта и издаде собствени нареждания. Започна стробоскопичен танц на светлини, палубите предаваха нискочестотната вибрация и повече от триста готови за бой

войни на Съгласението — смесена извадка от расите, които хората наричаха елитни, чакали и грънти — забързаха да се качат на борда на корабите си. Имаше хора за убиване!

Никой от бойците не искаше да изпусне забавлението.

ЧАСТ ПЪРВА
ЕСЕННА КОЛОНА

ГЛАВА 1

0127 ЧАСА (КОРАБНО ВРЕМЕ), 19 СЕПТЕМВРИ 2552 Г. (ПО ВОЕННИЯ КАЛЕНДАР) / КРАЙЦЕР НА КУОН
„ЕСЕННА КОЛОНА“, НЕИЗВЕСТНО МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ

„Есенна колона“ потрепери, когато обшивката от „титан-А“ пое пряк удар.

„Просто поредното чудо в бездънния арсенал на Съглашението — помисли си капитан Якоб Кийс. — Не е плазмено торпедо, иначе вече щяхме да се реем свободно из пространството като облак молекули.“

Военният кораб вече бе поел обстрел от Съглашението на Рийч и беше истинско чудо, че обшивката е непокътната, а още по-забележително чудо — че изобщо са успели да извършат скока в хиперпространството.

— Докладвай! — изрева Кийс. — Какво ни удари току-що?

— Изстребител на Съглашението, сър. Клас „Серафим“ — отвърна тактическият офицер, лейтенант Хикова. Лицето ѝ, изящно като на порцеланова кукла, бе смръщено. — Хитрото копеле сигурно е снижило енергийната употреба и се е прокраднало покрай охранителните ни кораби!

Кийс безрадостно се усмихна. Хикова беше първокласен тактически офицер, абсолютно безмилостна в битка. Явно бе приела действията на пилота на Съглашението като лична обида.

— Преподай му един урок, лейтенант! — нареди капитанът.

Тя кимна и набра серия команди на панела си — нови заповеди за бойния отряд на „Колоната“. Миг по-късно се разнесе радиосигнал и един от изстребителите „Лонгсорд“ С709 на „Колоната“ излетя след серафима. Последван от писукане, щом миниатюрният извънземен кораб се превърна в облак прах със собствена система орбитиращи отломки.

Кийс избърса струйка пот от челото си. Провери екрана пред себе си — бяха излезли в реалното пространство преди двадесет минути. *Двадесет минути* и патрулите на Съглашението вече ги бяха открили и ги обстрелваха.

Той се извърна към главния екран на рубката — голям прозрачен мехур, окачен под укрепващите структури на носа на „Колоната“. Един масивен пурпурен газов гигант — Прагът — доминираше забележителната гледка. Един от изстребителите „Лонгсорд“ се плъзна покрай него, възобновявайки патрулирането си. Когато получи командването на „Есенна колона“, Кийс се отнесе скептично към големия, сводест илюминатор.

— Съглашението и бездруго е достатъчно мощно — спореше той с адмирал Станфорд. — Защо да им даваме лесна мишена към командната ми зала?

Беше изгубил спора — капитаните не печелят дебати с адмирали, а и бездруго нямаше достатъчно време да бронира илюминатора. Но трябваше да признае, че гледката почти си струваше риска. Почти.

Потънал в мисли, той отсъстващо се заигра с лулата, която носеше по навик. Да се крие в сенките около газовия гигант противоречеше на цялата му същност. Уважаваше Съглашението като опасен, смъртоносен враг и ги мразеше заради безмилостното клане на хора колонисти и събрата войници. Никога обаче не се беше страхувал от тях. Бойниците не се крият от врага — те се срещат лице в лице с него.

Кийс отстъпи назад към командния пулт и задейства навигационния си екран. Начерта курс по-навътре в системата и подаде данните на младши лейтенант Лъвъл, навигатора.

— Капитане — обади се Хикова, — сензорите очертават ескадрон вражески изстребители с курс навътре в системата. Сякаш корабът майка се намира точно зад тях.

— Беше просто въпрос на време, лейтенант — въздъхна Кийс. — Не можем да се крием тук вечно.

„Колоната“ се плъзна извън хвърляната от газовия гигант сянка под ярката слънчева светлина.

Кийс се ококори от изумление, щом корабът излезе иззад звездата. Беше очаквал да види крайцер на Съглашението, изстребители „Серафим“ или някаква друга военна заплаха. Не очакваше масивния обект, реещ се в точката на Лагранж между Прага и луната му, Основата. Конструкцията беше огромна — подобен на пръстен обект, който блещукаше и сияеше с отразена звездна светлина, като осветен

отвътре скъпоценен камък. Външната повърхност беше метална и изглеждаше като гравирана с дълбоки геометрични фигури.

— Кортана — обади се капитан Кийс. — Какво е това?

Над малкия холопад близо до капитанския пулт се очерта трийсетсантиметрова холограма. Кортана — могъщият изкуствен интелект на кораба — се намръщи, щом задейства далекообхватното оборудване. Дълги редове числа се плъзнаха по екраните на сензорите и по протежение на „тялото“ на холограмата.

— Пръстенът е с диаметър десет хиляди километра — обяви ИИ, — и е дебел двадесет и две цяло и три километра. Спектроскопският анализ не е окончателен, но моделите не съвпадат с нито един познат ни материал на Съглашението, сър.

Кийс кимна. Първоначалните наблюдения бяха интересни — много интересни — поради факта, че когато „Колоната“ се измъкна от хиперпространството право в скута им, тук вече имаше съглашенски кораби. При първия си поглед към пръстена, капитанът изпита задавящото усещане, че това е някаква голяма инсталация на Съглашението — такава, която е далеч извън възможностите на човешката инженерна наука. Мисълта, че това чудо може да е и извън възможностите на врага бе поне малко от малко утешителна.

Но и го изправи на нокти.

Под силния натиск на вражеските кораби в системата Епсилон Еридани — местонахождението на последната голяма военна база на КУОН, Рийч — Кортана бе принудена да изстреля кораба към произволен набор от координати, стандартна процедура, която да отведе силите на Съглашението надалеч от Земята. А сега изглеждаше, че хората на борда на „Есенна колона“ са успели да оставят първоначалните си преследвачи далеч назад, само за да се сблъскат с още повече съглашенци тук... където и да беше това „тук“.

Кортана прицели далекообхватната камера върху пръстена и на фокус се появи близък план на обекта. Кийс подсвирна дълго и замислено. Вътрешната повърхност на съоръжението представляваше мозайка от зелени, сини и кафяви петна — неизбродна пустиня, джунгли, ледници и океани. Щрихите на бели облаци хвърляха тъмни сенки по земята долу. Пръстенът се въртеше и показва нова своя особеност: огромен ураган, който се оформяше над голяма водна площ.

По полупрозрачното тяло на ИИ отново заплуваха уравнения, докато тя продължаваше да преценява постъпващите данни.

— Капитане — обади се Кортана, — обектът е очевидно от изкуствен произход. Има гравитационно поле, което контролира въртенето на пръстена и задържа атмосферата вътре. Не мога да твърдя със стопроцентова сигурност, но изглежда, че тя се състои от кислород и водород, а гравитацията съответства на земната.

Кийс вдигна вежди.

— Ако е изкуствен обект, то кой, по дяволите, го е построил и защо, в името на Господа?

Кортана осмисляше въпроса цели три пълни секунди.

— Не знам, сър.

„Да вървят по дяволите правилата“ — помисли си Кийс. Взе лулата си, използва старовремска кибритена клечка, за да я запали и издиша облак ароматен дим. Пръстеновият свят сияеше на мониторите насреца.

— Тогава най-добре да разберем!

Сам Маркълс потри схванатия си до болка врат с треперещи от умора длани. Приливът на адреналин, който го бе залял, когато за първи път получи инструкциите на тех-началник Шепърд, се беше изпарил. Сега се чувстваше просто уморен, разбит... и съвсем не само „малко“ уплашен. Тръсна глава, за да поразчисти мозъка си и огледа малката наблюдателна зала. Всеки криосклад беше снабден с такава станция — централна наблюдателна зала за стотиците криоконтейнери, които се съхраняваха в трюма. По корабните стандарти, тази на „Крио две“ беше голяма, но изобилието от следящи жизнените признаци монитори, диагностични тръби и компютърни терминали, свързани директно с отделните криоконтейнери в склада долу — превръщаха помещението в претрупано и неудобно.

Разнесе се звънтене и Сам плъзна поглед по мониторите за състоянието. В този отсек имаше само един активен контейнер и неговият монитор настояваше за внимание. Техникът провери двукратно основния инструментален панел, след което включи интеркома:

— Той идва в съзнание, сър.

Обърна се и погледна през прозореца на наблюдателната зала. Тех-началникът Том Шепърд махна на Сам от мястото си в криоскладова единица Две.

— Добра работа, Сам — подвикна в отговор — Почти е време да отворим печата!

Мониторите продължаваха да сипят информация в наблюдателната зала. Телесната температура на обекта приближаваше нормалната — или поне Сам приемаше, че е нормална — никога преди не беше будил спартанец — и повечето от химикалите вече бяха изведени от системата му.

— В момента е в цикъл на бърз сън, шефе — обади се младежът, — и активността на мозъчните му вълни показва, че сънува — което означава, че е горе-долу размразен. Не остава много време!

— Добре — отвърна Шепърд. — Хвърляй по едно око на нервните сигнали. Опаковахме го с все бойния му скафандър. Може да има някои странични ефекти, за които трябва да сме нащрек!

— Прието!

Червена светлинка примигна на терминала на охраната и по екрана се понесе нова серия кодове: „Поредицата за събуждане в готовност въведете обезопасителен ключ [приоритет «Алфа»] x — Кортана.1.0. — КРИОСКЛ. 23.4.7“

— Какво, по дяволите... — промърмори Сам. Отново се свърза с интеркома долу. — Том? Тук става нещо странно... някакъв вид допълнително обезопасяване от мостика...

— Прието... — разнесе се насечено от смущения щракване, когато Шепърд включи канала на мостика. — „Крио две“ до мостика!

— Слушам те, „Крио две“! — отвърна женски глас, съставен от напевната тоналност на изкуствената реч.

— Готови сме да отворим печата на нашия... гост, Кортана — обясни Шепърд. — Трябва ни...

— Кодът за сигурност — завърши вместо него ИИ. — Предавам го. Мостик — край.

Почти веднага нов ред текст се плъзна по екрана пред Сам: „Отпечатване на Затворения“. Техникът натисна клавиша за въвеждане, предпазната ключалка се отвори и хронометър започна да отброява назад, отбелязвайки момента, когато процедурата по събуждането щеше да бъде приключена.

Войникът се съвземаше. Дишането се подобряваше, също и сърдечният ритъм — връщаха се на нормалните си нива. „Ето го — помисли си Сам, — истински, ама съвсем истински спартанец. Не просто някакъв си спартанец, а може би *последният* от вида си.“ Слуховете из екипажа разнасяха, че останалите са гушнаели букетчето на Рийч.

Като колегите си, Сам само беше чувал за програмата и никога не бе виждал истински спартанец на живо. За да се справи с нарастващите граждански вълнения, Колониалната военна администрация още през 2491-ва тайно бе задействала проекта „ОРИОН“. Целта на програмата била да се развият супервойници, с кодово наименование „Спартанци“, които да получат специална подготовка и физическо подсилване. Първоначалният план дал резултат и през 2517 г. нова група спартанци — поколение II — било избрано като следващите по ред супервойници. Проектът по идея трябвало да остане в тайна, но войната със Съглашението променила положението.

Не беше тайна, че човешката раса е на ръба на поражението. Корабите и технологиите на Съглашението просто бяха твърде напредничави. И макар че армиите на хората можеха да удържат позициите си на земята, врагът им просто се оттегляше в космоса и изпържваше планетата от орбита. И докато положението се влошаваше все повече и повече, Адмиралтейството се изправи пред зловещата перспектива да води война на два фронта — една срещу Съглашението в космоса и друга срещу срутващата се човешка общност на земята. Общият морал на обществото и армията имаше нужда от подкрепа, тъй че съществуването на проекта „СПАРТАНЕЦ-II“ бе разкрито. Сега съществуваха герои, на които да се разчита — мъже и жени, приели схватката с врага и спечелили няколко решителни битки. Дори Съглашението май се боеше от спартанците. С изключение на това, че вече бяха мъртви — всички, освен един, пожертвани за защитата на човешката раса от Съглашението и твърде реалната опасност от изтребление.

Сам се взираше във войника пред себе си с нещо, сходно с благоговение. Тук, готов да се надигне от гроба, лежеше истински герой. Това беше паметен миг, и ако имаше достатъчно късмет да оцелее, би могъл да разказва за него на децата си. Само че това не

намаляваше ни най-малко страха му. Ако историите бяха верни, мъжът, който постепенно се връщаше в съзнание в трюма долу, беше почти толкова чужд по природа и със сигурност не по-малко опасен, отколкото Съглашението.

Рееше се в нереалните земи някъде между криосъня и пълното съзнание, когато започна да сънува. Беше познат сън — приятен и напълно несвързан с войната. Намираше се на Еридан II — колониалният свят, където бе роден, отдавна разрушен от Съглашението. Чуваше смях около себе си. Женски глас го извика по име: „Джон!“. Миг по-късно попадна в прегръдка и разпозна приятната миризма на сапун. Жената му говореше мило и той искаше да ѝ отговори по същия начин, но думите не идваха на езика му. Помъчи се да я види, да проникне през мъглата, която скриваше лицето ѝ, и бе възнаграден с образа на жена с големи очи, прав нос и пълни устни.

Образът трепна, неясен като отражение в езеро. Едно мигване на окото и жената, която го прегръщаше, се преобрази. Сега имаше тъмна коса, пронизващо сини очи и светла кожа. Знаеше как се казва — доктор Хелси.

Д-р Катрин Хелси го бе избрала за проекта „СПАРТАНЕЦ II“. Мнозинството вярваше, че настоящото поколение спартанци е било подбрано сред най-добрите войници на КУОН, но само шепа хора знаеха истината.

Програмата на Хелси включваше буквалното отвличане на специално наблюдавани деца. Децата бяха флаш-клонирани — което правеше дубликатите устойчиви на неврологични заболявания — и клонингите се върнаха при родителите, които така и не заподозряха, че техните синове и дъщери са... дубликати. В определен смисъл д-р Хелси беше единствената „майка“, която той някога бе познавал. Но не му беше майка, нито пък бледият полупрозрачен образ на Кортана, появил се вместо нея.

Сънят се промени. Тъмен, мъглав силует надвисна зад този на майката — Хелси/Кортана. Джон не знаеше какво представлява, но беше несъмнено заплаха. Бойните му инстинкти се задействаха и адреналинът плисна във вените му. Той бързо огледа района — нещо

като площадка за игра с високи дървени стълбове, смътно познати — и реши, че най-добрият начин за действие е да обгради новата заплаха. Забеляза мощна карабина МА5В наблизо. Ако застанеше между жената и заплахата, бронята му щеше да поеме основния удар на нападението, а той да отвърне на огъня. Помръдна бързо и тъмният силует извреця срещу него — злобен и ужасяващ боен вик. Звярът беше невероятно бърз. Врълетя го след секунди. Той сграбчи карабината и се извърна да открие огън — и откри, че за свой ужас не може да вдигне оръжието. Ръцете му бяха малки, съвсем недоразвити. Бронята бе изчезнала и тялото му бе на шестгодишно дете. Беше безсилен пред лицето на опасността. Изрева гневно и ужасено срещу звяра — гневен, не само защото бе заплашен, но и заради внезапната си безпомощност...

Сънят започна да избледнява и пред очите на спартанеца се появи светлина. Парата се издигаше, вихреше и започна да се разсейва. Като че ли от голямо разстояние се разнесе глас. Беше мъжки и съвсем спокоен.

— Извинявам се за бързото размразяване, Главен, но положението в момента е малко объркано. Дезориентацията би трябвало бързо да премине.

Втори глас го приветства с добре дошъл и на спартанеца му отне само миг да си спомни къде се е намирал преди да влезе в криоконтейнера. Имаше битка — ужасна битка — в която бяха загинали повечето, ако не и всички негови спартански братя и сестри. Мъже и жени, заедно с които беше отгледан и трениран от шестгодишна възраст и които, за разлика от смътния спомен за жената от сънищата му, съставяха истинското му семейство.

Заедно с този спомен, плюс малките промени в газовата смес, която изпълваше дробовете му, се върна силата. Той раздвижи схванатите си крайници. Чу техника да споменава нещо за „изгаряне от фризера“ и се изтласка нагоре и извън ледената прегръдка на криоконтейнера.

— Мили боже! — прошепна Сам.

Спартанецът беше огромен, висок над два и десет. Обкован в перлено блестяща зелена бойна броня, мъжът изглеждаше като

митична фигура — неземан и ужасяващ. Главния, Спартанец-117, излезе от контейнера си и огледа криоотделението. Огледалният визьор на шлема му го правеше още по-страховит — безлик, безстрастен войник, създаден за разрушение и смърт.

Сам се радваше, че се намира в наблюдателната зала, а не долу на основната палуба на „Крио две“, заедно с боеца. Осъзна, че Том чака диагностичните данни. Провери екраните — нервните пътища бяха чисти, без флукутации в сърдечната или мозъчната дейност. Отвори канала на интеркома:

— В момента разглеждам датчиците за здравния статус!

Сам проследи как Том води спартанеца към разнообразните установки за изпитания в трюма и се намесваше там, където бе необходимо. Накратко, снаряжението на войника бе в отлично състояние — презареждаща се система на щита, здравен статус в реално време, оптичните и прицелни системи до една даваха зелена светлина.

Скафандърът — броня с кодово име „Мьолнир“ — беше истинско инженерно чудо, както се наложи да признае Сам. Според получените спецификации, бронята на скафандъра се състоеше от многопластова сплав с изключителна здравина, рефрактиращо покритие, което можеше да разсее голяма част от пряко насочена енергия, кристална съхраняваща матрица, способна да поддържа ниво на изкуствен интелект, обикновено запазено само за космически кораб; и друг пласт, който се нагласяше според кожата на носещия костюма и служеше за регулиране на температурата.

Допълнителни пакети на паметта и още сигнални изходи бяха имплантирани в тялото на спартанеца, а близо до основата на черепа му бяха инсталирани два слота за външен достъп. Взети заедно, комбинираните системи служеха за удвояване на силата му, ускоряване на вече и без това свръхсветлинните му рефлексии и правеха възможно да премине спокойно през кое да е високотехнологично бойно поле.

В бронята „Мьолнир“ бяха вградени съществени животоподдържащи системи. Повечето войници влизаха в криосън голи, тъй като покритата кожа като цяло реагираше зле на криопроцесите. Сам веднъж бе носил бандаж във фризера и когато се събуди откри, че поразената кожа е покрита с мехури и разранена.

Кожата на спартанеца сигурно ужасно го болеше, осъзна той. При все това войникът запазваше мълчание и просто кимаше, когато му задаваха въпроси или тихо отговаряше на запитванията на Том. Беше странно — движеше се с механична ефикасност от едното изпитание към следващото, също като робот.

Гласът на Кортана отекна от кома на кораба:

— Сензорите показват навлизащ в системата кораб на Съглашението. Бъдете готови да отблъскваме нападение.

Сам усети прилив на страх — и жал за съглашенските войници, които щяха да се сблъскат със спартанеца в бой.

Невралният интерфейс, свързващ Главния с неговата броня „Мьолнир“, работеше идеално и незабавно подаде данни в дисплея на неговия шлем — от вътрешната страна на визьора му. Приятно беше да обикаля наоколо и Главния тихичко изпъна пръсти. Кожата го сърбеше и боцкаше, страничен ефект от криогазовете, но той бързо изтри болката от съзнанието си. Много отдавна се бе научил да се дистанцира от физическите неудобства.

Чу съобщението на Кортана. Съглашението идваше насам. Добре. Огледа стаята за оръжия, но не откри оръжейни шкафчета. Липсата на снаряжение не представляваше особен проблем за него — и преди беше отнемал въоръжение от войниците на Съглашението.

Интеркомът изпука отново:

— Мостик до „Крио две“ — говори капитан Кийс. Пратете Главния на мостика незабавно.

Един от техниците понечи да възрази посочвайки, че по програма предстоят още тестове, но Кийс го отрязва с думите:

— Незабавно, човече! — и получи единствения възможен в случая отговор:

— Да, сър!

Главния техник се обърна с лице към спартанеца:

— Ще намерите оръжия по-късно.

Главния кимна и се накани да тръгне към вратата, когато през криоотсека отекна експлозия.

Първите изстрели се удариха във вратата на наблюдателната зала с шум, който накара Сам да подскочи. Сърцето му се разтупка, докато бързо натискаше контролните бутони на вратата, задействайки аварийната ключалка. Тежка метална плоча изтрака на място с глух удар — и после засия в червено, когато енергийните оръжия на Съглашението започнаха да си прогарят път навътре.

— Опитват се да пробият вратата! — извика той.

Погледна надолу към склада и видя Том с изумено изражение на лицето. В огледалния визьор на спартанеца Сам виждаше и собственото си стреснато отражение. Скочи към алармения бутон и дори имаше време да обяви тревога. После защитната преграда избухна в дъжд от огън и стопена стомана.

Техникът чу съскането на плазмената пушка, после усети как нещо го удари в гърдите. Зрението му се замъгли и той посегна да опипа раната. Пръстите му лепнеха от кръвта. „Не боли — помисли си Сам. — Би трябвало да боли, нали?“ Чувстваше се дезориентиран и объркан. Виждаше замъглено движение — бронирани силуети нахлуваха в наблюдателната зала. Пренебрегна ги и се съсредоточи върху снимката на жена си — покрита със собствената му кръв, — която кой знае как бе отлетяла на плочите на палубата. Падна на колене и запълзя към нея с разтреперани ръце.

Зрителното му поле се стесняваше, докато се бореше да стигне до изпуснатата фотография. Вече бе на броени сантиметри, но му се струваше, че ги разделя цяла бездна. Никога не се бе чувствал толкова уморен. Името на съпругата му отекна в главата му. Пръстите на Сам едва докоснаха ъгълчето на снимката, когато брониран ботуш прикова ръката му към палубата. Дълги, ноктести пръсти отлепиха фотографията от пода.

Техникът изруга тихо и се помъчи да погледне нападателя си. Извънземният — елитен — с почуда наклони глава към образа. Взря се надолу, сякаш за първи път забелязваше Сам. Човекът продължаваше да се пресяга към снимката.

Смътно чу гласа на Том да се обажда притеснено:

— Сам!

Елитният прицели плазмената пушка в главата на техника и стреля.

Главния се дразнеше. Силите на Съглашението бяха съвсем наблизно, а и току-що бе загинал събрат — войник. Той копнееше да се покатери в наблюдателната зала и да се бие с врага — но заповедите си бяха заповеди. Трябваше да се добере до мостика.

Криотехникът отвори някакъв люк:

— Хайде — извика, — трябва да си обираме крушите оттук!

Главния последва техника през люка и нататък по коридора. Внезапна експлозия разби съседната врата на парчета, мятайки останките от тялото на началника надолу по коридора и карайки екрана на щита на Главния да засияе.

Той прехвърли наум схемата на корабите клас „Халцион“ и отстъпи назад. Прескочи две енергийни шахти и се приземи в смътно осветения коридор за поддръжка от другата страна. Тътенът на втора експлозия отекна зад него. Спартанецът продължи напред, покрай мъртъв член на екипажа и в следващата секция от коридора.

Видя люк, чийто панел за сигурност пулсираше в зелено, и забърза напред. Последва трета експлозия, но бронята му отрази силата на взрива. Той отвори със сила частично стопената врата, видя процеп от лявата си страна и чу нечии писъци. Някакъв военен стреля в мишена, която Главния не виждаше, и палубата потрепери, когато едно торпедо се удари в обшивката на „Колоната“. Главния се гмурна под полувдигнатата врата точно навреме да види как човекът поема енергиен изстрел в гърдите, докато останалите противници отвързват на огъня. Войниците на Съглашението отстъпиха през люка и бяха принудени да се оттеглят в съседния отсек. Настъпи хаос, докато екипажът на кораба правеше всичко възможно да отблъсне нашествениците към въздушните шлюзове или да ги хване в капан в отсеци, където можеха да ги задържат и обезоръжат по-късно.

Невъоръжен и наясно с факта, че капитан Кийс има нужда от него на мостика, Главния нямаше друг избор, освен да следва знаците и да избягва пожарите, които бушуваха наоколо. Проправи си път по тъмен служебен коридор — нашествениците от Съглашението сигурно бяха дали на късо осветлението в този отсек — и за малко да се вреже в един елитен.

Персоналният щит на извънземния блесна и той изрева изненадано и гневно. Спартанецът се приведе и се приготви да отрази

нападението — и приклекна, щом един военноморски екип откри по елитния масиран огън с карабини. Пурпурна кръв заля главата му и извънземният падна в сгърчена купчина.

Войниците се заеха с обезопасяването на района и Главния кимна благодарно на началника на отряда. Извърна се, затича се по коридора и стигна до мостика без други инциденти.

Погледна през главния наблюдателен купол, видя странното на вид съоръжение, което се носеше в космоса навън и веднага се заинтригува от него. Без съмнение капитанът щеше да го осведоми. Тръгна към капитанския пулт, близо до средата на мостика.

Разнокалибреният военноморски персонал седеше приведен над конзолите си, докато се бореха да овладеят принадлежащите им изтребители. Някои се биеха с последната вълна серафими, други работеха върху овладяването на щетите, а един мрачен лейтенант използваше корабните животоподдържащи системи, за да изсмуква атмосферата от онези отсеци, които бяха заети от силите на Съглашеието. Някои от враговете си носеха собствената атмосфера с тях, но някои — не, а това ги правеше уязвими. В отделни отсеци имаше и хора — вероятно такива, които лейтенантката познаваше лично, но нямаше как да спаси. Ако не ги убиеше тя, щяха да го сторят враговете.

Главния добре разбираше ситуацията. По-добре бърза смърт във вакуума, отколкото от ръцете на Съглашението.

Забеляза Кийс близо до главния тактически екран. Капитанът изучаваше внимателно образа — особено голямото увеличение на странния пръстен.

Спартанецът обяви присъствието си:

— Капитан Кийс!

Капитанът се извърна към него.

— Радвам се да те видя, Главен! Положението не върви на добре. Кортана направи всичко възможно, но всъщност никога не сме имали шанс.

ИИ вдигна холографската си вежда.

— Дузина бойни кораби срещу един крайцер клас „Халцион“? С тези шансове все пак имаме три... — тя поспря, сякаш вниманието ѝ се отклони, после се поправи: — ... четири поразени цели.

Кортана погледна към Главния.

— Добре ли спа?

— Да — отвърна той. — Но не и благодарение на твоето шофиране!

Кортана се ухили.

— Така значи, липсвала съм ти!

Преди той да отговори, нова експлозия разлюля целия кораб. Спартанецът сграбчи най-близката опорна колона, за да запази равновесие, а неколцина от екипажа се търкулнаха на палубата. Кийс стискаше за опора конзолата си.

— Докладвай!

Кортана просветна в синьо.

— Сигурно е една от абордажните им групи. Предполагам, че е разряд на антимаатерия.

Офицерът, който отговаряше за оръжията, се обърна на стола си:

— Госпожо! Стрелковият отсек на главното оръдие излезе от строя!

Кортана погледна Кийс. Загубата на основното оръжие на кораба — магнитоускорителното оръдие — беше осакатяващ удар за тях.

— Капитане, оръдието беше последната ми възможност за защита.

— Добре — каза намусено Кийс, — задействам кодов протокол, член втори. Напускаме „Колоната“. Това се отнася и за теб, Кортана!

— Докато правите какво? Потъвате заедно с кораба? — отвърна тя.

— Може и така да се каже — съгласи се Кийс. — Обектът, който открихме... ще се опитам да приземя „Колоната“ на него.

Кортана поклати глава.

— С цялото ми уважение... в тази война вече има достатъчно мъртви герои.

Капитанът се вгледа настойчиво в нея:

— Оценявам загрижеността ти, Кортана, но не зависи от мен. Протоколът е ясен. Разрушаването или пленяването на корабния ИИ е абсолютно неприемливо. Това означава, че ти напускаш кораба. Въведи подбор от зони за аварийно кацане и ги зареди в невралната ми мрежа.

ИИ се поколеба, после кимна:

— Прието, капитане!

— А ето каква ще е твоята роля — продължи Кийс и се обърна да погледне спартанеца. — Махни Кортана от този кораб. Пази я от врага. Ако я заловят, ще научат всичко — разпределението на армията, оръжейните изследвания... — той се поколеба и добави — и къде е Земята.

Спартанецът кимна:

— Разбрано.

Кийс се извърна към Кортана:

— Готова ли си?

Последва пауза, докато ИИ огледа за последен път. В определен смисъл този кораб представляваше физическото ѝ тяло и тя не искаше да го напуска.

— Издърпай ме!

Кийс посегна към конзолата, докосна серия клавиши и отново се обърна. Холограмата потрепери. Образът на Кортана се сви в пиедестала отдолу и изчезна. Кийс изчака, докато прожекцията се стопи напълно, извади чипа с данни от поставката и го подаде на Спартанеца заедно с пистолета си.

— Късмет, Главен!

Спартанец-117 прие чипа и го поднесе към слота на устройството в невралния си интерфейс в основата на черепа. Чу се щракване, последвано от прилив на усещания, когато ИИ се присъедини към него в убежището на невралната мрежа на бронята. В началото човек имаше чувството, че някой му е налял чаша ледена вода в мозъка, последвано от мигновена пронизваща болка — и познато присъствие. Той бе работил с Кортана и преди — точно преди катастрофата на Рийч.

Връзката, човек — ИИ, беше вмешателство, но предоставяше и един вид утеха, тъй като той знаеше какво може да прави Кортана. Щеше да зависи от нея през идущите часове и дни — точно както и тя зависеше от него. Беше все едно отново да си част от отбор.

Главния отдаде чест и напусна мостика. Звучите от битката дори се бяха усилили, посочвайки, че при всички вложени от екипажа усилия, силите на Съглашението все пак съумяват да си пробият път през съседни на въздушните люкове отсеци и да изминат целия път до командния отсек.

По коридора бяха разпилени тела, приблизително на петдесет метра от мостика. Хората защитници ги избутваха назад, но Главния можеше да каже, че последното нападение е било близо. Твърде близо. Главния поспря, коленичи до един мъртъв офицер, отдели секунда да затвори клепачите ѝ и да си присвои амуниците. Пистолетът, даден му от капитана, стреляше със стандартни патрони — 12.7 мм полуавтоматични пробивни високоексплозивни, в дванадесет зарядни пълнители. Не беше точно оръжието, с което би предпочел да нападне елитен — но стигаше, за да порази грънт например.

Чу се металическо щракване, когато първият пълнител влезе в дръжката на пистолета, последван от внезапната поява на син кръг във визьора му — кръстчето на прицела — щом бронята създаде електрически контакт с оръжието в ръката му. След това, наясно, че трябва на всяка цена да махне Кортана от кораба, спартанецът тръгна надолу по коридора. Чу странно високочестотно писукане и лай още преди да види грънтовете от Съглашението. Доволно от статуса си на ветеран, първото извънземно, което зави зад ъгъла, носеше поръбена с червено броня, метанова раница и колан с човешки патрондаш. Беше го нахлузил в стил „Панчо Виля“ и го влачеше по палубата. Двама от другарите му вървяха отзад.

Уверен, че по пътя има и други от смътно човекоподобните извънземни, Главния изчака да дойдат и останалите и чак тогава откри огън. Откатните компенсатори на бронята притъпяваха ефекта, но той все пак усещаше ритниците на пистолета в дланта си. И тримата грънтове паднаха, поразени в главите. По палубата блисна фосфоресцираща синя течност. Не беше кой знае какво, но все пак бе някакво начало.

Спартанецът прекрачи телата и продължи нататък. Спасителна лодка. Това беше истинската му цел — и той щеше да стори всичко възможно, за да си намери такава.

Засрамен от унижителните заповеди, но решен да ги изпълни, елитният на име Исна 'Носолии изчака грънтовете, чакалите и двама членове на собствената му раса да нахлуят през въздушния шлюз на хората, преди самият той да напусне атакуващия катер. Макар и да бе въоръжен с плазмен пистолет и половин дузина гранати, той беше тук

да наблюдава, а не да се бие — което означаваше, че щеше да разчита и на енергийния си щит, и на активния си камуфлаж, за да остане жив.

Ролята му — при това твърде непривична — беше да функционира като Оссоона или Око на Пророка. Идеята, както я описа пред 'Носолии неговият началник, беше да се въвеждат опитни офицери в ситуации, където могат да се съберат разузнавателни сведения, при това — достатъчно рано в битката, за да се получат висококачествени данни. Пророците знаеха, че макар и умни, и храбри, елитните имат неприятната склонност да разрушават всичко по пътя си, оставяйки след себе си твърде малко пригодни за анализ неща. Сега, добавяйки и Оссоони в битката, те се надяваха да научат повече за хората, от данни за оръжията им и разположението на силите до най-голямата награда от всички — координатите на тяхната родна планета — Земята.

'Носолии имаше три главни цели: да се сдобие с ИИ на вражеския кораб, да залови някой от старшия персонал и да записва всичко, което вижда, чрез камерите, прикрепени в шлема му. Първите две задачи би трябвало да се окажат трудни, но бърза проверка потвърди, че видеооборудването работи и третата цел се изпълнява както следва. Така че, при все че задачата бе лишена от чест, 'Носолии разбираше целта ѝ и беше твърдо решен да успее, дори и само като начин да се върне в редовната пехота, на която принадлежеше.

Елитният се вслуша в ритмичното тракане на човешки оръжия — група от техните морски пехотинци отстъпи иззад ъгъла, преследвана плътно от глутница грънтове и чакали. Той обмисли дали да убие хората, отказа се и се притисна към преградната стена. Никой от участниците в битката не забеляза мястото, където металът изглеждаше някак леко изкривен, и миг по-късно шпионинът се измъкна потайно.

Изглеждаше, сякаш „Колоната“ е заразена с бронирани в хром демони, бълващи плазмен огън. Главния се бе сдобил с карабина МА5В в комплект с близо четиристотин бронебойни патрона. В тази ситуация, с предостатъчно търкалящи се наоколо муниции, той предпочиташе да зарежда, щом индикаторът за въоръжението спаднеше на около 10. Ако не го стореше навреме, можеше да изпадне

в затруднение, когато се сблъска със сериозна съпротива. Имайки предвид тази възможност, той натисна копчето за освобождаване, позволи на почти празния пълнител да падне и пъкна нов на мястото му. Дигиталният брояч на оръжието се рестартира, както и събратът му на визъора на шлема.

— Приближаваме — обади се Кортана някъде точно иззад главата му. — Гмурни се през люка пред нас и се качи едно ниво нагоре.

Главния връхлетя върху лъскав, облечен в черно елитен и открит огън. Наоколо имаше и грънтове, но той знаеше, че именно елитният представлява *истинската* опасност. С опитна ръка изстреля три откоса в извънземния. Елитният изрева и стреля в отговор, но самият брой на специално закалените бронебойни патрони накара щита му да проблесне, да се претовари и да се изключи. Масивният извънземен падна на колене, приведе се напред и припадна. Изплашени от случилото се с предводителя им, грънтовете се разляха, извърнаха се и се пръснаха.

Поотделно грънтовете бяха страхливци, но спартанецът беше виждал на какво е способна глутница такива твари. Откри огън отново. Телата на извънземните се разпиляха и изпопадаха. Той продължи напред през люка, чу стрелба и се извърна в посока към нея. Кортана се провикна:

— Съглашенци! На площадката над нас!

Главния се затича към металните стълби и се хвърли право към площадката. Ботушите му издрънчаха в метала, докато пъкаше нов пълнител в оръжието си и подминаваше един ранен пехотинец. Спартанецът го помнеше от последната си акция на една от орбиталните защитни станции на Рийч. Войникът притискаше превръзка към плазмено изгаряне и успя да се усмихне.

— Радвам се, че си тук, Главен... запазили сме специално за теб разни забавления!

Спартанецът кимна, поспря на площадката и се прицели в един чакал. Птицеподобните извънземни носеха енергийни щитове — ръчен модел, а не покриващия цялото тяло щит на елитните. Чакалът се завъртя да се прицели в ранения войник, но Главния забеляза движението му. Пусна един откос в незащитения му хълбок и извънземният тупна мъртъв на палубата.

Спартанецът продължи да изкачва стълбите и се сблъска почти визьор във визьор с друг елитен. Извънземният изрева, хвърли се напред и се опита да използва плазмената си пушка като тояга. Главния избегна удара — беше водил ръкопашен бой с елитни и преди, знаеше, че са опасно силни — и отстъпи назад. Наведе карабината си към корема на врага и натисна спусъка. Войникът на Съглашението сякаш поглъщаше куршумите като гъба, продължи напред и точно се канеше да замахне, когато последният откос прекъсна гръбначния му стълб. Извънземният войник падна на палубата, подритна веднъж и умря.

Спартанец-117 посегна за нов пълнител. Разнесе се рев на нов елитен и на още един. Нямаше време за презареждане, така че Главния се обърна да ги пресрещне. Захвърли карабината и извади пистолета си. В краката на извънземните лежаха двама мъртви пехотинци, приблизително на двадесет и пет метра от него. Съвсем в обхвата, помисли си той и откри огън.

Предният елитен се озъби, когато мощните муниции на пистолета се врязаха в щита около главата му. Усещайки заплахата от спартанеца, извънземните обърнаха огъня си в негова посока, само за да видят как се отразяват от щита и бронята му.

Сега, свободни да насочват стрелбата си накъдето изберат, пехотинците се хвърлиха в организирана набързо контраатака. Осколочна граната превърна единия елитен в кървави късчета, разпарчетоса чакалите, които имаха лошия шанс да стоят близо до него и разпрати късчета шрапнел навсякъде по стълбите, та чак до опорната стена. Другият елитен бе погълнат от вихрушка куршуми. Той сякаш се спихна, сви се и се разлетя на парчета.

— Ето за това говоря! — изхъхри единият пехотинец. Той изпрати *coup de grace*^[1] в главата на извънземния.

Доволен, че районът е подсигурен поне в разумни граници, Главния продължи напред. Премина през един люк, помогна на двама пехотинци да свалят група грънтове и извървя коридор, пропит с кръв — и човешка, и извънземна. Палубата потръпна, щом „Колоната“ пое нов торпеден удар. Чу се приглушено издрънчаване и над илюминатора примигна светлина.

— Спасителните лодки излитат — обяви Кортана. — Трябва да побързаме!

— Че аз *бързам!* — отвърна Главния. — Ще се махна оттук веднага щом мога.

Кортана се накани да отговори, отказа се и предаде еквивалент на извинително свиване на рамене. Понякога, колкото и да грешаха, хората всъщност бяха прави.

Пилотът, капитан Каръл Роули, по-известна сред морските пехотинци на борда по позивните си — Вражи чук — чакаше грънта да завие зад ъгъла. Уцели го в главата и малкото, дишащо метан копеленце се гътна на място. Пилотът надникна бързо, увери се, че съседният коридор е чист и махна на хората зад нея:

— Хайде! Да се махаме, докато има време!

Тримата пилоти, заедно със също толкова членове от наземните екипи, последваха Роули, която се понесе по коридора. Тя беше висока, широкоплещеста жена и тичаше решително. Планът — ако скалъпената набързо от нея схема можеше да се смята за такъв — беше да стигнат до спускателната станция на кораба, да скочат в техните „Пеликан“ D77-ТС и да се махнат от „Колоната“ преди крайцерът да се удари в съоръжението под тях. В най-добрия случай излитането щеше да е на косъм, а кацането — доста гнусничко, — но тя предпочиташе да умре зад лоста на птичката си, отколкото да довери съдбата си на някакъв жокей от спасителните лодки. Освен това може би няколко катера — транспортъори щяха да са от полза, ако изобщо някой успееше да се измъкне жив от кораба. Това „ако“ започваше да изглежда все по-несигурно.

— Зад нас са! — извика някой. — Тичай по-бързо!

Роули не беше спринтьорка — беше пилот, дявол го взел. Тя се обърна да се прицели в преследвачите, но покрай ухото ѝ профуча сфера бляскава плазма.

— Да му се не види! — изрева пилотката и се затича с възобновени сили.

Докато битката с досадниците кипеше, един грънт на име Яяп преведе през полустопен люк малък отряд от собствения си вид и се натъкна на масово клане. Най-близката опорна стена бе залята с

бляскава синя кръв. Празни гилзи се търкаляха навсякъде, а сплетени в безредна купчина тела на грънтове свидетелстваха за изгубената кауза. Яяп сведе глава в кратка скръб по падналите си събратя.

Това, че повечето мъртъвци бяха грънтове като самия него, не го изненадваше. Пророците отдавна използваха расата му като пушечно месо. Той се надяваше, че другарите му са попаднали в своя метанов рай и се канеше да подмине печалната купчина, когато едно от телата простена.

Дребосъкът се поколеба и, съпроводен от един от спътниците си — грънт на име Гагау, — нагази в кървавата пихтия, само за да открие, че шумът е свързан с брониран в черно член на елита — една от „благословена от Пророците“ раси, които отговаряха за това зле обмислено нападение. По закон и обичай, от расата на Яяп се изискваше да смятат елитните за почти божествени слуги на Пророците. Разбира се, приложението на закона и обичая на бойното поле беше, хм, леко гъвкаво.

— Остави го — посъветва Гагау. — Това е, което той би сторил, ако някой от нас лежеше ранен.

— Вярно — отвърна Яяп замислено, — но за да го пренесем обратно на катера ще са нужни усилията и на петима ни.

На Гагау му потрябваха десет пълни удара на сърцето, за да схване идеята и най-сетне да оцени гениалността ѝ.

— Няма да се наложи да се бием!

— Именно — съгласи се Яяп, докато отгласите от битката се усиливаха отново, — така че нека намажем раните му с мехлем, да го грабваме за ръцете и краката и да извлечем задника му по-надалече.

Бърза проверка разкри, че раните на елитния не са смъртоносни. Човешки куршум бе проправил дупка през визъора на боеца, беше се врязал отстрани на главата и се бе сплескал върху вътрешната страна на шлема. Силата на удара бе повалила елитния в безсъзнание. Като се изключи това, а също и разни порязвания и синини, получени при падането, боецът щеше да оцелее. „Колко жалко!“ — помисли си Яяп.

Доволни, че техният билет за напускане на кораба ще доживее да ги заведе там, където искаха да попаднат, грънтовете награвиха война за крайниците и се потътриха по коридора. За тях битката бе приключила.

Намиращият се на „Колоната“ контингент от Орбиталните сили за бързо реагиране, известни също като ОСБР или „Парашутисти от Ада“, беше пратен да защитава експерименталния реактор на крайцера, състоящ се от уникална комбинация на ядрени генератори.

Машинното отделение имаше само две основни входни точки, всяка защитена от люк от „титан-А“. И двата бяха свързани с тясно балконче и все още бяха под контрола на хората. Фактът че, за да пазят чист огневия рубеж, морските пехотинци на майор Антонио Силва бяха принудени да подреждат телата на съгласенските бойци като трупи, свидетелстваше колко ефективни бяха мъжете и жените под негово командване.

Имаше и жертви — предостатъчно при това, — включително лейтенант Мелиса Макей, която чакаше нетърпеливо, докато „док“ Валдес, медикът на отряда, превързваше ръката ѝ. Имаше много работа, а очевидно Макей искаше да стане и да я свърши.

— Имам лоша новина за теб, лейтенант — сподели медикът. — Татуировката на бицепса ти, онази с черепа и надписа „ОСБР“, е пострадала сериозно. Може да си направиш нова, разбира се... но тъканта на белега няма да поеме мастилото по същия начин.

Макей знаеше, че това дрънкане е целенасочено. Знаеше, че така Док се опитва да отклони мислите ѝ от Даукинс, Ал-Тани и Сузуки. Медикът нагласи превръзката и офицерът спусна ръкава си над нея.

— Знаеш ли какво, Валдес? Ти наистина си голямо дрънкало. И го казвам като комплимент.

Док избърса челото си с ръкав. Изцапа го с кръвта на Ал-Тани.

— Благодаря, лейтенант. Приемам комплиментите.

— Хора — изгътна майор Силва, докато излизаше в средата на балкончето. — Слушайте! Играта свърши. На капитан Кийс му писна от нашата компания и иска да се махаме от тая барака. Там долу има някакво си чудо, с все атмосфера, гравитация и онова, което пехотата обича колкото бирата, а именно — пръстта под краката ни.

Офицерът от ОСБР замлъкна за миг и плъзна бляскавия поглед на хлътналите си очи по лицата наоколо, стиснал устни като тънка черта.

— Повечето от екипажа, да не споменавам за събратята ви бойци, ще напуснат кораба със спасителните лодки. Ще се спуснат до

повърхността луксозно, с климатик, пийвайки винце и похапвайки ордьоври. Не и вие обаче. О, не, вие ще напуснете „Есенна колона“ по друг начин. Кажете ми, момичета и момчета... Как ще напуснете *вие*!

Ритуалът бе установен от време оно и пехотинците от ОСБР изреваха отговора в хор:

— С краката напред, сър!

— Дяволски прави сте, да знаете — излая Силва. — А сега да се напъхваме в скачачите. Съглашението ни е опънало пикник долу на повърхността и всеки един от вас е лично поканен. Имате пет минути да се закопчаете, да се закачите и да си пъхнете тапите в задниците!

Шегата беше от старите — тяхна любима — и пехотинците се разсмяха, сякаш току-що я чуваха за първи път. След това се строиша в отряди и последваха офицерите си навън в коридора, който минаваше по протежение на левия борд на кораба.

Макей изведе отряда си покрай войниците, сложени да пазят на кръстовището и през доскорошното бойно поле. Телата лежах там, където бяха паднали, по стените имаше следи от плазмен огън, а дълга линия вдлъбнатини от куршуми подсказваше накъде последно е стрелял един от мъртвите войници. Те завиха зад ъгъла и влязоха в онова, което пехотинците наричаха „Чакалнята на Ада“. Войниците се посипаха надолу през средата към дългото тясно отделение, в което бяха разположени два реда индивидуални „скачачи“. На всеки имаше изписано по едно име и носът бе обърнат към тръба, която минаваше през дъното на кораба.

Повечето бойни кацания се извършваха с въоръжени катери, но катерите бяха бавни и уязвими за противосамолетен обстрел. Ето защо КУОН инвестира време и пари, нужни да се създаде втори начин за доставяне на войници през атмосферата — ЕЧЛ, едночленните лодки. Контролираният от компютри противосамолетен огън можеше да прикове и скачачите, но те представляваха малки мишени и всеки удар щеше да доведе до смъртта само на един войник, а не на дузина. Имаше само един проблем. Тъй като керамичното покритие на ЕЧЛ изгаряше, въздухът в скачача се нагорещяваше невероятно, понякога и фатално, ето защо ОСБР се наричаха „Парашутисти от Ада“. Подразделението бе изцяло доброволческо, и за да се запише в него, човек би трябвало да страда от по-специален вид лудост.

Макей остана на централната пътека, докато всеки един от хората ѝ влезе в своя скачач. Тя знаеше, че по този начин получава шейсет секунди по-малко за собствената си подготовка и побърза да влезе в своя ЕЧЛ, веднага щом и последният люк хлопна.

Веднъж озовала се вътре, тя изпълни като вихър нужните процедури по закопчаването на предпазната мрежа, провери системите, премахна поредица кодове за безопасност, задейства изтласкващата си тръба и хвърли едно око на малкото екранче, поставено пред нея. Бойният компютър на „Колоната“ вече бе пресметнал силата, необходима, за да изстреля скачача и да хвърли ЕЧЛ по подходящия за навлизане в атмосферата начин. Лейтенантът трябваше само да се държи, да се моли керамичната обшивка да издържи, докато парашутът се отвори и да се опита да пренебрегне мисълта колко крехко всъщност е устройството ѝ.

Веднага щом офицерът опря ботуши в обшивката и погледна към брояча, последната цифра се премести от едно на нула. Скачачът падна, ускори се извън изтласкващата тръба и се понесе към пръстеновидния свят долу. Стомахът на лейтенанта се сви и сърцето ѝ се разтупка.

Някой пъкна малък диск в информационния плеър, натисна копчето и пусна усилените звуци на „Марша на «Парашутисти от Ада»“ по честотата на отряда. Правилата твърдяха, че неодобрената употреба на комуникационни канали на КУОН е неправилна — *много* неправилна, — но Макей знаеше, че в този конкретен момент е правилна и Силва сигурно беше съгласен, защото по командната честота не се чу нищо. Музиката тътнеше в ушите ѝ, ЕЧЛ затрепери, щом се удари във външната обшивка на атмосферата на конструкцията и пехотинците започнаха да падат с краката напред през пръстена.

Палубата подскочи, когато „Есенна колона“ пое поредния удар и битката вътре продължи да кипи. Главния вече приближаваше целта и се приготви за спринт към спасителната лодка. Точно тогава Кортана се обади:

— Зад теб! — и той усети как плазменият изстрел го удря право между лопатките.

Претърколи се, тласнат от инерцията, и скочи на крака. Завъртя се с лице към нападателя и видя, че един грънт бе скочил от коридора за поддръжка над главата му. Миниатюрният извънземен стоеше, разкрячен за повече стабилност на олюляващата се палуба и стискаше в ноктите си презареждащ се плазмен пистолет. Главния направи три крачки напред, използва карабината, за да събори твартата на земята и я прониза с три изстрела. Пистолетът на грънта разреши събраната енергия в тавана. Капки стопен метал запръскаха по щитовете на спартанеца. Бронебойните куршуми бяха пробивали дихателния апарат на извънземния и оттам изтичаше струйка метан. Тялото се въртеше бясно под напора на тази „дюза“.

Трима други грънтове се стовариха върху раменете на Главния и се хванаха здраво за него. Беше почти смешно, докато спартанецът не осъзна, че единият се опитва да му свали шлема. Второто извънземно държеше плазмена граната с изваден предпазител — малкото копеленце смяташе да я пусне в бронята му! Той размърда рамене и се отръска като куче.

Грънтовете се разлетяха във всички посоки, а Главния използва кратки насочени откоси, за да ги свали. Обърна се към спасителните лодки.

— Сега! — прикани го Кортана. — Тичай!

Спартанецът се засили, точно когато вратата започна да се затваря. До него един пехотинец се спъна и Главния се поспря, колкото да го вдигне и да го метне на борда на спасителната лодка. Вътре ги очакваше малка група от екипажа, успели да се доберат до хангара преди тях.

— Сега е идеалният момент за отлитане — коментира ледено Кортана, щом поредната експлозия отекна и крайцерът се разтърси.

Главния остана с лице към люка. Чакаше го да се затвори напълно, видя да светва червената лампичка и се увери, че е херметично запечатан.

— Давай!

Пилотът задейства процедурата за излитане и спасителната лодка се освободи от кораба, крепейки се на огнена струя. Плъзна се покрай корпуса на „Колоната“ с главозамайваща скорост. Плазмен изстрел от военен кораб на Съглашението се заби в обшивката на крайцера. За секунди лодката се отдалечи и се гмурна към пръстена.

Главния изключи външната си система за връзка и се обърна пряко към Кортана:

— И тъй, да имаш някакви идеи що за чудо е това?

— Не — отвърна тя, — успях да отмъкна малко данни от бойната мрежа на Съглашението. Наричат го „Хейло“ и за тях има някакво религиозно значение, но... и ти знаеш толкова, колкото и аз... — тя замълча за миг и спартанецът усети веселието на ИИ. — Добре де, почти толкова.

— Хейло — повтори той. — Струва ми се, че поне за известно време ще го наричаме и „дом“.

Спасителната лодка беше твърде малка за свръхсветлинен двигател от типа „Шоу-Фуджикава“, тъй че нямаше накъде другаде да се насочи, освен към пръстена. Не се разнесоха весели викове, нито поздравления за успешното излитане — докато катерът пропадеше през чернотата на пространството, на борда цареше тишина. Бяха живи, но положението лесно можеше да се промени, за това и нямаха какво да празнуват. Един пехотинец се обади:

— Тази служба е наистина кофти...

Никой не видя причини да му възрази.

В крайна сметка Роули и спътниците ѝ спряха, обърнаха се в посоката, откъдето бяха дошли и откриха огън с всички оръжия, с които разполагаха. Въръжението им се състоеше от два пистолета, карабина и плазмена пушка, която един от пилотите бе забърсал по пътя. Арсеналът не беше кой знае какъв, но стигаше да събори тримата чакали и да ги потопи във вечен сън. Роули строши черепа на последния с ботуша си.

Нетърпеливи да се качат на корабите си, войниците се пъхнаха през люка на дока, затвориха го зад гърба си и се затичаха към пеликаните. Вражи чук забеляза птичката си, благодари на Бога, че е непокътната и се засили по рампата. Както винаги, изтребителят беше зареден, въръжен и готов за полет. Фрай, нейният втори пилот, тичаше редом с нея, а зад тях се намираще началникът на екипажа — Кълън.

Щом се озова в рубката, Роули се закопча, мина през съкратената предстартова подготовка и включи двигателите на транспортъора. И те,

както и тези на другите катери, ревнаха напълно задоволително. Външният люк се завъртя в отворено положение. Докът експлозивно се декомпресира и всички незакрепени предмети излетяха в пространството. Секунди по-късно крайцерът навлезе в атмосферата на пръстеновия свят, което означаваше, че транспортъорите могат да излитат... но трябваше да го сторят бързо. Триенето на въздуха вече изграждаше огнена бариера около кораба.

— Дявол го взел! — възкликна Фрай. — Гледай само! — и посочи напред.

Роули погледна, видя един катер на Съглашението да се засилва право към дока, борейки се с горещината, създадена от навлизането на „Колоната“ в атмосферата. Прозорецът за измъкване от този потъващ кораб и бездруго беше ограничен, а копелето от Съглашението се намираще точно на пътя им!

Вражи чук изруга и свали предпазителя на 70-милиметровата картечница на пеликана. Оръжието разтърси целия кораб, проби дупки през бронята на извънземния и явно улучи нещо съществено. Вражеският катер потръпна, изгуби контрол и се удари в обшивката на „Колоната“.

— Добре — обади се на междукорабната честота водачът на ятото. — Да слизаме и да се срещнем с домакините ни. Ще се видим на земята! Вражи чук — навън!

Тя щракна превключвателя и прошепна:

— И късмет!

Един по един катерите напуснаха дока, превъртяха се през крило и се спуснаха през нарастващия пръстен насреща. Роули се бореше да запази контрол, докато атмосферата притискаше кораба и панелът за състоянието предупреди за температурата — триенето загряваше сериозно фюзелажа на пеликана. Предните ръбове на късите, широки крила на кораба започнаха да сияят.

— Леле, шефе... — обади се Фрай, чиито зъби тракаха от постоянното тръскане на пеликана, — може би идеята не беше чак толкова добра!

Вражи чук се пресегна за някои настройки и успя да подобри ъгъла на спускане на катера, след което погледна надясно и подвижна:

— Ако имаш по-добра идея, представи я на следващата среща на командния състав!

Той кимна:

— Непременно, мадам!

— А дотогава — допълни тя, — си затваряй човката и ме остави да карам това чудо!

Пеликанът се удари във въздушен джоб, падна като камък и успя да изравни полета. Тресеше се като обладан от зъл дух. Роули изпищя от гняв и продължи да се бори с управлението, докато катерът се носеше към повърхността на пръстена.

* * *

Преди петнадесетина минути силите на Съглашението бяха организирали сплотена атака срещу командния отсек, но защитниците ги бяха отблъснали. Оттогава насам боевете се бяха поукротили и постъпваха доклади, че поне някои от извънземните използват катерите си, за да напуснат кораба. Не беше ясно дали го правят заради солидния брой жертви, които бяха дали, или защото осъзнаваха, че крайцерът е на път да се разпадне на части... но и нямаше значение. Важното беше, че районът около мостика е чист, което пък значеше, че Кийс и онези от командния състав, които бяха останали да му помагат, могат да изпълняват задълженията си без да се боят, че ще ги застрелят в гръб. Поне за момента.

Следващата им задача беше да свалят „Колоната“ в атмосферата. Не беше лесно, като се има предвид факта, че — като всички кораби с този тонаж — крайцерът е бил строен за условията на нулева гравитация и не беше подготвен да оперира в планетарна атмосфера. Кийс обаче вярваше, че е възможно. Планираше да се приближи до пръстеновия свят, да връчи управлението на субпрограмата, която Кортана бе оставила за тази цел и да използва последната спасителна лодка, за да се измъкне. Корабът можеше и да кацне, както го е предвидил, но можеше и да не успее. Каквото и да станеше, беше почти сигурно, че е най-добре приземяването да се наблюдава от безопасно разстояние.

Капитанът се обърна да хвърли едно око на плъзгащите се по навигационния екран данни и забеляза някакво движение с ъгълчето на окото си. Погледна, видя главната бойна станция да се люлее като

мираж в пустиня и потри очи. Когато погледна отново, странното явление бе изчезнало.

Кийс се намръщи, обърна се отново към навигационния екран и започна да подава поредицата команди, които щяха да заведат „Колоната“ на мястото, за което бе най-малко съоръжена: на твърда земя.

Исна ’Носолии затаи дъх. Човекът го беше погледнал право в очите, не вдигна тревога и отклони поглед. Явно действията му бяха благословени от онези, които вървят напред и от които произтича цялата мъдрост. Камуфлажът, допълнен от собствения му талант за прикриване, бе доказал изключителната си ефективност. Откакто се бе качил на борда, ’Носолии беше обиколил и машинното отделение на кораба, и стрелковия контролен център, а накрая дойде на мостика. Сега, застанал пред една вентилационна шахта, елитният се чудеше какво да прави по-нататък.

Корабният ИИ беше или изваден, или разрушен — в това нямаше съмнение. Но бяха останали поне някои от старшия команден състав, което значеше, че все още има шанс. Всъщност, ако се съдеше по начина, по който другите хора се отнасяха с него, ’Носолии бе съвсем сигурен, че мъжът на име Кийзз заема мястото на Корабен капитан. Много ценна плячка, наистина.

Как да залови човека? Той нямаше да тръгне доброволно, това беше ясно, а и спътниците му бяха въоръжени. В мига, щом ’Носолии дезактивира камуфлажа си, те щяха да го застрелят. Сами по себе си хората бяха слабаци, но на глутници ставаха опасни. А и животните се бранят толкова по-яростно, колкото по-близо са до смъртта. Не, ключът бе в търпението, което значеше, че елитният ще трябва да почака. От шахтата за студен въздух продължаваше да бълва пара и въздухът сякаш трепереше, но никой не забеляза.

— Добре — каза Кийс, — нека я свалим... Готови да задействаме задните дюзи... Давай!

Задните дюзи се запалиха и намалиха скоростта на кораба. „Есенна колона“ се залюля за момент, докато се пребори с гравитационното поле на пръстена, след това коригира ъгъла на спускане. После управлението пое Кортана — или по-скоро го стори

програмата, която бе оставила тя. Дюзите на „Колоната“ реваха за толкова кратко, че тътенът им представляваше само отделни ноти в образувалата се мелодия. Извънредно адаптивната субпрограма следеше положението, четеше данните и взимаше хиляди решения в секунда.

Твърде изтерзаната обшивка се раздрънча, щом навлязоха в атмосферата, започна да се тресе и из мостика се разхвърчаха незакрепени предмети.

— Е, ние можем да я докараме дотук — обяви Кийс. — Прехвърлете управлението и контролните функции на братовчедката на Кортана и да си обираме крушите!

Разнесе се нестроен хор:

— Да, капитане, прието! — и командният състав започна да напуска кораба, за чието спасяване бяха вложили толкова пот и кръв, оглеждаха се за последен път и изваждаха пистолетите си. Схватките бяха позатихнали, но това не значеше, че всички бойци на Съглашението са си тръгнали.

’Носолии гледаше нетърпеливо как хората започват да напускат мостика. Изчака и последният да излезе, след което тръгна по петите им. В главата му започваше да се оформя нещо като план. Беше нагъл — не, беше *безобразно* нагъл, — но елитният прецени, че именно поради това идеята му има още по-добри шансове за успех.

Запазената за командния състав спасителна лодка се намираще съвсем наблизо. Да я пазят бяха назначени шестима пехотинци, трима от тях — вече мъртви. Телата им бяха изтеглени настрани и положени в редица. Един ефрейтор подвижна:

— Внимание!

Кийс каза:

— След вас! — и махна към люка. — Благодаря, че ни почакахте, синко. Съжалявам за другарите ти!

Ефрейторът кимна сковано. Сигурно е бил в почивка по време на началото на атаката — половината му лице се нуждаеше от бръснене.

— Благодаря, сър. Те отнесоха със себе си дузина копелета.

Кийс кимна. Три живота за дванадесет. Звучеше му като честна размяна... но доколко честна всъщност беше? Колцина бойци на

Съгласението имаше тук, въпреки? И колцина щеше да се наложи да убие всеки човек? Той се отърси от тази мисъл и махна с ръка към входа:

— Всички на лодката, по-бързо!

Оцелелите се втурнаха в лодката и 'Носолии ги последва, макар че му беше трудно да избегне досега с човешките вредители в такова тясно пространство. В предната част имаше малко свободно място и дръжка, която щеше да бъде полезна щом изчезне създаваната от големия кораб гравитация. По-нататък, когато лодката кацнеше, елитният щеше да намери удобен момент да отдели Кийзз от останалите хора и да го хване. Междувременно трябваше само да се държи и да избегне разкритието... и да стигне до повърхността.

Хората пътници се завързаха. Спасителната лодка се изстреля от дока и падна към пръстеновия свят под тях. Дюзите се включиха, малкият кораб се стабилизира и се понесе по старателно пресметнат курс към повърхността.

Кийс седеше на три реда зад пилота. Намръщи се, сякаш гледаше към нещо, после изчака лодката да се освободи. Наведе се към пехотинеца пред себе си.

— Извинявай, ефрейтор...

— Сър? — пехотинецът изглеждаше изтощен, но все някак успя да застане мирно, дори и вързан в противоускорителното кресло.

— Подай ми пистолета си, синко!

Изражението на младежа подсказваше ясно, че последното, което му се иска, е да се раздели с едно от оръжията си, особено в тясно пространство. Но капитанът си беше капитан, тъй че момчето нямаше избор. Думите: „Да, сър“ все още бяха на път от мозъка към устата му, когато усети как изтръгват пистолета M6D от кобура му.

Дали тези муниции можеха да пробият сравнително тънката обшивка на спасителната лодка? Кийс се чудеше. Щеше ли да предизвика декомпресия и да избие всички на борда? Небеше сигурен, но пък знаеше едно: кучият син от Съгласението, който се намираще на тази спасителна лодка, щеше да умре. Вдигна оръжието, прицели се точно в средата на странното, призрачно трептене и дръпна спусъка.

Елитният видя движението, нямаше накъде да бяга и тъкмо посягаше към собствения си пистолет, когато първият куршум го порази.

M6D ритна, дулото започна да се вдига и третият по ред патрон от пълнителя мина през процепа в шлема на 'Носолии, издуха мозъка му през задната стена на черепа и го освободи от тиранията на физическата реалност.

Веднага щом заглъхна тътенът от последния изстрел, камуфлажният генератор даде накъсо и Елитният се появи от нищото. Тялото на извънземния се понесе назад към дъното на кабината. Хиляди сферични капчици извънземна кръв съпровождаха късметата мозъчна тъкан по време на пътешествието им към кърмата на спасителната лодка.

Лейтенант Хикова се приведе, когато един от ботушите на Елитния мина над главата ѝ. Лицето ѝ не трепна — тя просто избута трупа настрани. Останалите пътници бяха твърде стреснати, за да сторят или кажат нещо. Капитанът спокойно извади пълнителя от пистолета, изкара патрона от цевта и връчи оръжието на поразения ефрейтор. Каза му:

— Благодаря. Тази джаджа стреля доста добре. Не забравяй да презаредиш!

[1] „Последен удар“; „милостив удар“ — ударът, с който довършваш противника — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
ХЕЙЛО

ГЛАВА 2

РАЗГРЪЩАНЕ: +00:03:24 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА МАЙОР СИЛВА) / КОМАНДНА ЕЧЛ В БОЙНО СПУСКАНЕ КЪМ ПОВЪРХНОСТТА НА ХЕЙЛО

Спазвайки стандартните процедури на КУОН за навлизане, непосредствено след изстрелването ЕЧЛ на майор Антонио Силва се ускори, тъй че се спусна в атмосферата на Хейло сред първите. За това имаше няколко причини, включително силно подкрепяното суеверие, че офицерите трябва по-скоро да предвождат, а не да следват, и да са готови да сторят всичко, което се иска и от войниците им — и да се излагат на най-малко същото ниво на опасност.

Имаше и други причини, разбира се, като започнем с необходимостта да се съберат, подредят и организират войниците в момента, щом ботушите им докоснат земята. Опитът показваше, че каквото и да успееш да изпълнят „Парашутисти от Ада“ по време на първия тъй наречен „златен час“, ще има огромен ефект върху успеха или провала на цялата мисия. Особено сега, когато пехотинците се спускаха към враждебен свят без никакъв брифинг от разузнаването, симулации на виртуална реалност или модификации по околната среда, каквито при нормални обстоятелства биха получили предварително. За да се справи с това, командният скачач бе екипиран с много оборудване, каквото липсваше на нормалните „яйца“, включително и някои мощни наблюдателни уреди, а също и военен ИИ клас II, нужен за оперирането с тях.

Този конкретен ИИ беше програмиран с мъжка личност на име Уелсли — кръстен беше на знаменития Уелингтънски херцог — и със съответната идентичност. Макар и с много по-слаби способности от ИИ висш клас като Кортана, всички умения на Уелсли бяха съсредоточени върху военни цели, което го правеше извънредно полезен, макар и малко тесногръд.

ЕЧЛ се разтърси яростно и цялата затрепери, когато вътрешната температура се покачи до 36 градуса. По лицето на Силва се стичаше пот.

— Та така — продължи Уелсли, чийто глас се разнасяше от слушалките на офицера, — ако се съди по телеметрията, достъпна от космоса, плюс анализа ми, изглежда, че структурата с етикет HS2604 ще посрещне нуждите ни... — тонът на ИИ се промени леко, когато се включи разговорната подпрограма. — Дали бихте се съгласили да го наречете Гауилгур, на името на крепостта, която покорих в Индия?

— Благодаря — изхъхри Силва, когато подът се преобърна за втори път, — но, не. Първо, ти не си покорявал нищо, Уелингтън го е сторил. Второ, през 1803-та не е имало компютри. Трето, никой от войниците ми няма да успее да произнесе „Гауилгур“. Названието „База Алфа“ ще свърши чудесна работа.

ИИ издаде сносна имитация на човешка въздишка.

— Много добре. Та, както казвах, „База Алфа“ е разположена на върха на тази издатина... — Вдлъбнатият екран, разположен само на една педя от носа на пехотинеца сякаш потръпна и образът се оформи в картина на плътна, подобна на колона формация, увенчана със скалисто плато с разнообразни постройките с плоски покриви в единия край.

Това беше всичко, което Силва успя да види, преди обшивката на ЕЧЛ да започне да се бели, разкривайки вътрешната капсула, съдържаща един брой офицер и оборудването му. Студеният вятър задържа дрехите му. Миг по-късно парашутът се изстреля и прие формата на въздушно крило. Силва изстена, когато скачащът забави скорост с разтърсващо костите друсване. Предпазната мрежа се впи в раменете и гърдите му.

Уелсли изпрати електронен сигнал на останалите „Парашутисти от Ада“. Останките от техните ЕЧЛ се завъртяха в съответните посоки, така че да се ориентират спрямо командния скачач и да го последват надолу през атмосферата.

Всички, с изключение на тази на редник Мари Постли, която чу щрак, щом главният ѝ парашут се откъсна. Последва болезнен миг на свободно падане, след това дръпване при освобождаването на задния парашут. На контролното табло пред Постли блесна червена светлина. Тя се разкрещя на честота две, докато Силва не я отряза.

Той затвори очи. Така изглеждаше смъртта, от която всеки Парашутист на Ада се бои, но никой не споменава. Някъде, далеч на повърхността на Хейло, Постли щеше да изкопае собствения си гроб.

Силва усети как неговата ЕЧЛ се стабилизира и погледна отново издатината. Беше достатъчно висока, за да осигури на онзи, който я притежава, добра наблюдателна точка към околността, плюс стръмни скали, които принуждаваха нападателите да идват или по въздуха, или да си пробиват с бой път по тесните пътеки. Допълнителен бонус — постройките, разположени на върха, щяха да осигурят на пехотинците защита и убежище.

— Добре изглежда. Харесва ми.

— И аз така си помислих — отвърна самодоволно Уелсли. — Има обаче един малък проблем...

— Който е? — изкрещя Силва, когато последното парче от бронята на ЕЧЛ се откъсна и въздушният поток удари в маската му.

— Ами, този участък недвижима собственост е притежание на Съглашението — обясни кротко ИИ, — и ако го искаме, се налага да го вземем със сила.

РАЗГРЪЩАНЕ: +00:02:51(ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / СПАСИТЕЛНА ЛОДКА „ЛИМА «ФОКСТРОТ» «АЛФА» 43“, ПО ВРЕМЕ НА АВАРИЙНО СПУСКАНЕ КЪМ ХЕЙЛО

Главния наблюдаваше как пръстенът се разгръща пред него, докато пилотът плъзгаше спасителната лодка покрай плътния сребърен ръб и надолу „под“ вътрешната повърхност на конструкцията, преди да вкара малкото корабче в плитко гмуркане, пресметнато така, че да го намести върху странния пейзаж под тях. Загледан напред, спартанецът видя планини, хълмове и равнина, която се извиваше нагоре и излизаше от фокус, тъй като пръстенът също се проточваше нагоре, за да се затвори някъде над главата му. Гледката беше прекрасна, странна и дезориентираща едновременно.

След това разглеждането на забележителности приключи, тъй като земята се надигна да ги посрещне. Главния не би могъл да познае дали спасителната лодка е поела вражески удар, получила е повреда в двигателя или се е сблъскала с препятствие по време на последния заход. Всъщност това нямаше значение — резултатът беше все същият. Пилотът имаше време да изкрещи:

— Приближаваме твърде бързо!

Миг по-късно обшивката се удари в нещо твърдо и ударът събори спартанеца. Болка прониза слепоочията му, когато шлемът се удари в стената по пътя към палубата — последва лепкава чернота...

— Главен... Главен... Чуваш ли ме? — отекваше в главата му гласът на Кортана.

Спартанецът отвори очи и откри, че гледа към осветителните панели над главата си. Те примигваха и искряха.

— Да, чувам те — отвърна той. — Няма нужда да викаш.

— О, така ли! — отвърна заядливо ИИ. — Е, може да попълниш оплакване пред Съглашението. Катастрофата предизвика доста радиотрафик и по мое предположение комитетът по посрещането идва насам.

Главния успя да се изправи на крака и се канеше да отговори любезно, когато видя телата. Ударът при катастрофата бе разпрал лодката и бе разпилял незащитените хора в нея. Никой друг не беше оцелял.

Нямаше време за тъга — не и ако искаше да остане жив и да запази Кортана от попадане във вражески ръце. Побърза да събере колкото се може повече муниции и запаси. Тъкмо бе приключил с проверката на четири осколочни гранати, когато Кортана се обади притеснена:

— Предупреждение — засичам приближаването на множество бойни съдове на Съглашението. Препоръчвам изтегляне към онези хълмове. Ако имаме късмет, Съглашението ще повярва, че всички на борда на спасителната лодка са загинали при катастрофата.

— Прието.

Планът на Кортана изглеждаше смислен. Спартанецът огледа района за опасности, след това забърза към каньона и по моста, който го пресичаше. Той бе лишен от предпазни перила и бе изработен от странен, ръждив на цвят метал. Под моста тътнеше внушителен водопад, падащ от голяма височина.

Краят на света полека се издигаше високо над главата му. Отпред се извисяваха изгладени от времето сиви скали и имаше горичка от нещо като иглолистни растения, които напомниха на Главния за горите, в които бе тренирал на Рийч. Имаше и известни разлики, като например в това как пръстенът се спуска от хоризонта, начинът, по който сянката му пада на земята и свежият, чист въздух, който влизаше

през филтрите. Беше прекрасно, направо да ти спре дъха, но и потенциално опасно.

— Тревога — засечен спускателен апарат на Съглашението! — обади се Кортана спокойно, но настоятелно.

Предсказанието ѝ скоро доказа точността си, когато голяма сянка се спусна върху другия край на моста и двигателите на кораба забумтяха предупредително. Почти нямаше съмнение, че спартанецът е бил забелязан, тъй че той започна да крои план как да се справи с проблема.

Стигна до края на моста, видя един подходящ камък от лявата си страна и побърза да се възползва от него. Промъкна се по ръба на скалата, без да обръща внимание на стръмния склон. Внимавайки къде стъпва, заобиколи камъка и намери пукнатина, където той се опираше в скалата. Сега, опирайки гръб на стената, имаше шанс да се защити.

Провери индикатора за движение и осъзна, че двойка „Банши“ на Съглашението се намират практически над него. Извънземните катери бяха съоръжени с плазмени оръдия и огнепръскачки. Макар и да не бяха особено бързи, те все пак представляваха опасност, особено за наземни войски. В съчетание с въздушна подкрепа, грънтовете и елитните, които слизаха от приличащия на вилица извънземен превоз, представляваха сериозна заплаха.

Спартанецът се прицели грижливо в най-близкия „Банши“. Внимаваше да не стреля прекалено рано и изчака самолетът да навлезе в обсега му, след това натиска спусъка. Първият боен катер се спусна право към него, което го правеше относително лесна мишена. Куршумите избиха искри от обшивката на баншито, а броячът за муниции заприсветва. Катерът потръпна, когато поне един от бронейните куршуми проби опашката му, измъкна се от гмуркането и се отдалечи с гъста димна следа.

Главния не беше в състояние да оценява резултатите от усилията си, тъй като вторият „Банши“ се спусна откъм слънцето, заливайки всичко пред себе си с плазмен огън. Екранчето на щита падна, след това запулсира в червено. В слушалките на шлема запищя аларма. Главния отвърна на огъня. Без да спира, той натисна с палец бутона за пълнителя и пъкна нов на освободеното място.

Присви се, оглеждайки небето за мишени, и забеляза „Банши“ номер едно. Облегна се и се приготви за ново нападение. Позволи на

вражеския самолет да се приближи, прецени местоположението на мишената и натисна спусъка отново. Катерът на Съглашението налетя в пороя от куршуми, избухна в пламъци и се удари в скалите. Вторият самолет още бе тук, обикаляше в мързеливи кръгчета, но спартанецът нямаше намерение да стои и да го гледа. На сензорите за движение се бяха появили половин дузина червени кръгчета. Всяко от тях представляваше потенциален убиец и повечето се намираха зад гърба му.

Главния изчака щитът му да се презареди напълно, след това се извърна, скочи върху скалата и бързо се огледа. Вражеският катер бе стоварил глутница грънтове в задния край на каньона, където те се занимаваха с оглед на катастрофиралата спасителна лодка. Но това не беше всичко. От лявата му страна, от неговия край на моста, друга група грънтове си проправяха път през дърветата, напредвайки в негова посока. Все още бяха далеч обаче, което му даде няколко секунди да се подготви.

Макар и да не беше стандартен снайпер 82АМ, какъвто би предпочел за подобна ситуация, спартанецът носеше пистолета М6D, който Кийс му беше дал. Той имаше двойно увеличаваща оптика и в ръцете на опитен човек можеше да бъде доста полезен. Главния извади пистолета, обърна се към групата около останките и постави кръгчето на мишената над най-близкия грънт. Въпреки факта, че не представляваха пряка заплаха, извънземните от другата страна на каньона бяха в идеално положение да го обградят, което означаваше, че първо трябва да се разправи с тях. Отекнаха дванадесет изстрела и седмина грънтове паднаха.

Доволен, че дясната му страна е относително безопасна, спартанецът пъкна нов пълнител в пистолета и съсредоточи вниманието си върху вражите войници, които излизаха между дърветата. Тази група вече напредваше — и то значително — и откри огън. Главния предпочете да стреля първо по най-отдалечения извънземен, с което се подсигурирваше, че ще може да се прицели и в другите, ако те се обърнат и се опитат да избягат.

Пистолетните изстрели отекваха в бърза последователност. Грънтовете лаеха, виеха и се давеха, щом добре прицелените куршуми подмятаха безжизнените им трупове надолу по склона. Когато не останаха повече мишени за стрелба, спартанецът отдели секунда да

презареди оръжието, щракна предпазителя и върна пистолета в кобура му. Скочи от скалата и се присви под една изпъкналост на склона.

Погледна към баншито горе. То все още кръжеше далеч извън обсега му, изчакайки плячката да излезе от прикритието си. Това означаваше, че Главния може да си седи и да чака пристигането на други наземни отряди — или да напусне скривалището и да се опита да се измъкне.

Спартанецът никога не бе предпочитал криенето на място, тъй че пригответи карабината си и се плъзна напред. Щом се озова на открито, се втурна мълниеносно край пръснатите мъртви грънтове. Присви се под прикритие, предложено му от дървесен ствол. Преброи до три, след това се втурна от камък на камък. Подскачаше нагоре по склона, все още болезнено осъзнавайки, че баншито се намира зад гърба му, донякъде уверен, че се е измъкнал от преследвача си.

На дисплея не се появиха примигващи светлинки, докато не стигна до върха и не спря да огледа терена пред себе си. Тогава на екрана на шлема блесна мигаща червена точка. Главния полека тръгна напред, очаквайки мига на контакта. След това видя движение — приведените врагове се втурваха от едно минимално прикритие към следващото. Бяха общо четирима, в това число брониран в синьо елитен, който безгрижно се хвърли напред, стреляйки в движение.

Главния се бе сражавал с такива елитни и преди — явно цветът на броните на извънземните имаше някакво значение — и те винаги се биеха като агресивни новаци. Тънка усмивка разтегна устните му. Без да обръща внимание на зле прицелените изстрели на врага, той се изправи и отвърна на огъня. Напредъкът на елитния секна и грънтовете се разбързаха обратно към китката дървета. Индикаторът за опасност звънна предупредително и червена стрелка насочи вниманието му надясно. Главния извади и пригответи граната M9 HE-DP.

Обърна се точно навреме да види друг елитен — този път в червената броня на ветеран — който го нападна. Гранатата му беше под ръка, а разстоянието до мишената — достатъчно, тъй че спартанецът я хвърли. Тя избухна с шумно буф и метна вражеския войник във въздуха, сваляйки пътем и половината клони от съседното дърво.

Новакът вече бе близо и нададе боен рев, а после заля Главния с плазма. Зарядът на щита спадна значително. Спартанецът отстъпи,

стреляйки на къси, точни откоси с карабината си и най-сетне успя да свали на земята оцелелия елитен. След като водачът им падна, грънтовете нарушиха бойния ред и се разпиляха. Главния прекрати отстъплението им с порой от куршуми. Отпусна спусъка и изчака тишината да се възцари наоколо, наясно, че е допуснал грешка. Ветеранът за малко да успее да го издебне. Как?

Осъзна стреснато, че все още се бие като част от група. Макар да бе обучен да действа и самостоятелно, по-голямата част от военната си кариера бе прекарал като част от отбор. Елитният бе успял да го издебне изотзад, защото той чисто и просто бе свикнал някой от приятелите му спартанци да го прикрива. Беше отрязан от веригата на командването, сам и най-вероятно — обграден от врагове. Кимна, сбърчил мрачно вежди зад огледалния визьор. Тази мисия изискваше сериозно преразглеждане на тактиката му.

Прекоси поляна, обрасла с висока до колене, остра трева. Чуваше в далечината тракането на автоматични оръжия и осъзна, че някъде пред него се намират морски пехотинци. Втурна се към отзвучите от битката. Вероятно нямаше да остане сам задълго.

РАЗГРЪЩАНЕ: +00:05:08(ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА КАПИТАН КИЙС) / СПАСИТЕЛНА ЛОДКА „КИЛО ТАНГО ВИКТОР 17“, ПО ВРЕМЕ НА АВАРИЙНО СПУСКАНЕ КЪМ ПОВЪРХНОСТТА НА ХЕЙЛО

Може би защото на пулта за управление беше навигаторът на „Колоната“, младши лейтенант Лъвъл, или пък просто бе въпрос на добър късмет, но — все едно по каква причина — пътуването през атмосферата на Хейло се оказа напълно спокойно. Толкова спокойно, че капитан Кийс се изнерви.

— Къде искате да приземя лодката, сър? — попита Лъвъл, когато се плъзнаха над тревиста равнина.

— Все едно къде — отвърна Кийс, — стига наблизко да няма сили на Съглашението. Няма да е зле да намериш прикритие — те ще се лепнат за лодката като мухи на мед, ако я оставим на открито.

Както и другите подобни съдове, лодката не е била предназначена за продължителна употреба в атмосферни условия, и на практика летеше като камък. Но предложението бе разумно, тъй че пилотът я обърна в посоката, която временно бе нарекъл „запад“ и към точката, където саваната се срещаше с няколко ниски, полегати хълма.

* * *

Спасителната лодка летеше ниско — толкова ниско, че патрулът на Съглашението едва успя да я види, преди мъничкият съд да проблесне над главите им и да изчезне. Ветераните елитни, яхнали малки едноседалкови антигравитационни шейни — „Призрак“ — се надигнаха да гледат как лодката се плъзга над равнината.

Старшият прекрати наблюдението. Те се обърнаха към хълмовете и надуха дюзите. Онова, което обещавахе да бъде дълъг, скучен ден, внезапно започна да изглежда далеч по-интересно. Елитните се спогледаха, приведоха се над пултовете и се надпреварваха да проверят кой от двамата ще стигне пръв до лодката — и кой ще запише първата жертва за този следобед.

Далеч по-нататък сред хълмовете, Львъл включи задните дюзи на лодката, свали онова, което минаваше за елерони на широките къси криле и пусна и долните дюзи в действие. Кийс следеше въодушевено как младият пилот спуска лодката в едно дърво, където бе невъзможно да я забележат, освен право отгоре. Когато капитанът го призова на служба, Львъл се водеше проблемен офицер, на път безчестно да изгуби нашивките си. Оттогава насам бе изминал доста път.

— Добра работа — каза капитанът, когато лодката стъпи на плъзгачите си. — Добре, момчета и момичета, да измъкнем отук всичко, което може да ни бъде от полза, и да се постараем да оставим това колкото се може по-далеч зад гърба си. Ефрейтор, сложете пехотинците си на стража. Уанг, Довски, Абиад, отворете складовите отсеци. Да видим що за шампанско държи КУОН на лодките си. Хикова, помогни ми за това тяло!

С известно суетене трупът на 'Носолии бе изнесен навън и безцеремонно изхвърлен в една дупка, корабът — оголен и контролният пулт — обезопасен. Метнали спасителните раници на гръб, хората от командния състав на мостика тръгнаха към хълмовете. Не се бяха отдалечили много, когато над земята се разнесе свръхзвуков тътен, „Есенна колона“ изрева през небето и се спушна под хоризонта на относителния „юг“.

Кийс затаи дъх, докато чакаше да види какво ще се случи. И той, като всички от командния състав, имаше неврални импланти, свързващи го с кораба, корабния ИИ и ключовия персонал. Последва пауза, а след това нещо като леко земетресение. Миг по-късно кратко съобщение от подпрограмата на Кортана прекоси полезрението на капитана, благодарение на невралната му мрежа: „CSR-1[еднократно предаване] «Есенна колона» кацна. Системите, които са останали функционални, са в състояние на изчакване. Оперативна готовност на 8.7%. CSR-1 край.“

Не беше точно съобщението, което който и да е командващ офицер би искал да получи. Независимо от факта, че „Колоната“ никога повече нямаше да лети в космоса, Кийс все пак се утешаваше малко с мисълта, че корабът все още има еквивалента на пулс и може да послужи за нещо. Той се усмихна пресилено.

— Добре, хора, какво се мотаем? Пещерата ни очаква. Последният, който стигне до върха, ще копае тоалетната!

Екипажът му продължи изкачването.

Въпреки усилията да се задържат заедно, „Парашутисти от Ада“ се приземиха в зона за кацане, чийто диаметър бе приблизително три километра. Някои от кацанията бяха класически, при тях по-късметлийските пехотинци успяваха да се освободят от вътрешните корпуси на около петдесет метра от земята и да кацнат като симулирани войници в тренировъчен филм. Други бяха далеч по-малко грациозни — скелетоподобните останки от скачачите се удряха в скали, падаха в езера, а една нещастна капсула се търколи в дълбоко дере. Щом оцелелите „Парашутисти от Ада“ се измъкнаха от своите ЕЧЛ, насочващ сигнален маяк оживя и те съумяха да се ориентират по червеното квадратче, появило се на прозрачните им очни екрани. Това беше мястото на кацане на майор Силва — временно обявено за щаб на батальона и точка за прегрупиране.

Всеки скачач бе изпразнен от допълнителните оръжия, амуниции и други запаси, което означаваше, че армията, събрала се на горещото сухо плато, е добре екипирана. От „Парашутисти от Ада“ се очакваше да оперират без външно презареждане за период до две седмици, и Силва остана доволен, че въпреки трудните условия на скока,

войниците му са запазили по-голямата част от оборудването си. „Всъщност — помисли си Силва, докато гледаше как войниците се появяват от всевъзможни посоки, — единственото, което ни липсва, е флот «Глигани» и ескадрон «Скорпиони»“. Но и тези придобивки щяха да се появят — о, да, веднага щом измъкнеха от вражеските ръце тази твърдина. Междувременно Парашутистите щяха да използват онези превозни средства, които им служеха винаги — краката си.

Лейтенант Мелиса Макей първа кацна нормално, както и повечето от сто и трийсетте човека в отряда ѝ трима бяха убити при битката в „Колоната“, а двама изчезнали се брояха за мъртви. Не беше толкова зле, като се имаше предвид ситуацията като цяло. Въпрос на късмет беше, че тупна в прахта само на половин километър от базовия маяк, което пък значеше, че докато установят периметъра, тя вече беше примъкнала снаряжението си по твърдата пръст, беше открила майор Силва и бе докладвала. Макей бе една от любимците му. Офицерът от ОСБР кимна за поздрав.

— Хубаво, че намина, лейтенант... Започвах да се питам дали не си си взела отпуск за този следобед!

— Не, сър — отвърна Макей. — Задряхах по пътя надолу и проспах сигнала за събуждане. Няма да се повтори!

Силва успя да запази каменно изражение.

— Радвам се да го чуя... — той поспря и посочи напред: — Виждаш ли онази скала? Тази с постройките на върха? Искам я.

Макей погледна, извади бинокъла си и погледна отново. Подножието на скалното образуване се появи в основата на образа и набързо изчезна под мрежата от координати, които Уелсли въведе, за да замени понятията за височина и дължина, които действаша при повечето планетарни повърхности, но не и тук. Слънцето „заязваше“, но все още имаше достатъчно светлина за наблюдение. Докато Макей проучваше мишената, един „Банши“ на Съглашението излетя от върха на скалата, зави на „запад“ и се насочи право към нея. Единственото изненадващо в случая беше, че на врага му е отнело толкова време да реагира на кацането им.

— Изглежда ми като корав орех, сър. Особено от земята.

— Така си е — съгласи се Силва, — което е и причината да я нападнем и от въздуха, и от земята. Само един Бог знае как са го направили, но група пилоти на пеликани са успели да изстрелят корабите си, преди Старецът да свали „Колоната“ и те са скрити на около десет километра северно оттук. Можем да ги използваме за подсигуряване на операцията от въздуха.

Макей свали бинокъла си.

— А „Колоната“?

— Тя се намира някъде ей там — отвърна Силва, махвайки с палец през рамо. — Ще ми се да ида да ѝ окажа последните си почитания, но това ще почака. Нуждаем се от база, нещо, което можем да укрепим и да използваме, за да съдържаме Съглашението. Иначе те ще ни изловят един по един, по двама или по трима.

— Ето къде в картинката попада платото — кимна Макей.

— Именно — отвърна Силва. — Е, значи тръгвай. Искам отряда ти в подножието на скалата, ако може — още вчера. Ако до върха има пътека, искам да я намерите и да тръгнете по нея. Щом им привлечете вниманието, ще ги ударим от въздуха.

Разнесе се шумно „бум“, когато един от първите ракетни жокеи на отряда стреля с преносимата си установка M19SSM, издуха от небето приближаващия „Банши“ и сложи точката на речта на Силва. Димящи парчета от самолета се посипаха от небето и батальонът избухна в приветствия.

— Сър, да, сър — отвърна Макей. — Когато стигнем там горе, можете да ме черпите една бира.

— Нямам нищо против — съгласи се Силва, — само че първо ще трябва да си я сварим.

Дори грънтовете от време на време трябва да получават почивка, което и бе причината на повърхността на Хейло да се изпрацат дългите, цилиндрични цистерни с въздушни шлюзове. Пълнеха ги с метан и ги използваха за казарми. След като преживя почти самоубийственото нападение на „Колоната“ като спаси ранения елитен и настоя войнът да бъде евакуиран, вместо оставен да умре, Яяп повиши продължителността на собствения си живот, да не споменаваме и за тези на грънтовете под прякото му командване. Сега,

за да отпразнува тази победа, извънземният войник бе свит на малка топчица и спеше дълбоко. Единият му крак леко потръпваше, докато грънтът сънуваше как си проправя път през блатата на родния си свят, покрай естествено избликващите колони от огън и към блатистия естуар, където бе израснал. После, преди да успее да прекоси редицата древни камъни към тръстикова колиба от другата страна на семейния наследствен басейн с риба, Гагау го разтърси, хващайки го за рамото.

— Яяп! Ставай бързо! Помниш ли елитния, когото донесохме от кораба? Той е отвън и иска да те види!

Яяп скочи на крака.

— Мен! Каза ли защо?

— Не, — отвърна другият грънт, — но надали е за добро.

Това поне със сигурност е вярно, каза си Яяп, докато се мъкнеше през хаоса от оборудване, накачено на разхвърляни купчини по протежение на цилиндричната цистерна. Влезе в общата баня и набързо надяна бронята си, дихателния апарат и оръжейната сбруя.

Кое ли е по-опасно, запита се той: да излезе разрошен и елитният да сметне вида му за лош, или да закъснее, защото си е позволил да се бави толкова, че да се приведе в приемлив вид? Отношенията с елитните като че ли винаги водеха до такива двоумения, което беше една от многото причини Яяп да мрази вида им от все сърце. Накрая, като избра бързината пред достолепието, дребосъкът стъпи във въздушния шлюз, изчака да бъде прехвърлен през него и излезе под яркото слънце. Първото, което забеляза, бяха стражите, които по принцип се облягаха по протежение на цистерната и си приказваха колко са ужасни рационите тук, но сега стояха в стойка „мирно“.

— Ти ли си онзи, когото наричат Яяп? — разнесе се изотзад басов глас и накара грънта да подскочи.

Той се обърна, застана мирно и се постара да си придаде военен вид.

— Да, Ваше превъзходителство.

Елитният на име Зука 'Замамии не носеше шлем. Не би и могъл, не и с превръзките, омотани около главата му, но останалата част от бронята му беше на място. Беше безупречно чиста, както и накачените по него оръжия.

— Добре. Медиците ми казаха, че ти и групата ти не само сте ме измъкнали от кораба, но и сте накарали катера да ме свали долу на

повърхността.

Яяп усети в гърлото му да засяда буца и се помъчи да я преглътне. Пилотът малко нещо се колебаеше, цитирайки заповед, според която трябвало да чака връщането на всички, преди да прекъсне контакта с човешкия кораб, но и Гагау се оказа доста настоятелен — стигна чак дотам, че да извади плазмения си пистолет и да го размаха демонстративно.

— Да, Ваше превъзходителство — отвърна Яяп, — но мога да обясня защо...

— Няма нужда — отвърна 'Замамии. Грънтът почти подскочи — в гласа на елитния отсъстваше привичният команден тон. Звучеше почти... успокоително.

Яяп обаче хич не се успокои.

— Видял си, че висшестоящ е бил ранен — продължи елитният, — и си сторил всичко, за да се увериш, че ще получи навременна медицинска помощ. Такъв вид инициатива е рядка, особено сред понисшите класи.

Яяп зяпаше елитния, неспособен да отговори. Беше замаян. Елитните не хвалеха такива като него — не и в този живот.

— За да покажа благодарността си, уредих да те прехвърлят.

Яяп харесваше обикновено съннения отряд, в който служеше, и нямаше желание да го напуска.

— Преместен ли, Ваше превъзходителство? В кой отряд?

— Ами в моя, разбира се — отвърна елитният, сякаш нямаше нищо по-естествено. — Асистентът ми беше убит, когато нападнахме човешкия кораб. Ти ще заемеш мястото му.

Сърцето на Яяп падна в петите. Елитните на специална служба при Пророците бяха фанатици, избирани заради безграничното им желание да рискуват живота си — и живота на онези под тяхно командване.

— Блъ-благодаря, Ваше превъзходителство! — съумя да изтърси Яяп. — Но не заслужавам такава чест!

— Глупости! — възкликна елитният. — Името ти вече е добавено в свитъците. Събери си вещите, сбогувай се с отряда си и ще се срещнем тук след петнадесет единици. Тази вечер трябва да се явя пред Съвета на Господарите. Ти ще ме съпровождаш.

— Да, Ваше превъзходителство — каза Яяп покорно. — Може ли да попитам каква е целта на срещата?

— Можеш — отвърна 'Замамии, позволявайки си да пипне с ръка превръзката, обгръщаща главата му. — Човекът, който предизвика тази рана, беше войн, толкова способен, че представлява опасност за цял боен отряд. Индивид, който, ако може да се вярва на записите ни, е лично отговорен за смъртта на поне хиляда от нашите войници.

Яяп усети, че коленете му поддават.

— Лично ли, Ваше превъзходителство?

— Да. Но не се бой, онези дни свършиха. Щом веднъж получа разрешение, ние с теб ще намерим този човек.

— Ще го намерим? — възкликна Яяп, забравил за протокола. — И после?

— После — изръмжа 'Замамии, — ще го убием.

Въздухът призори беше студен и Макей виждаше дъха си, докато се вираше нагоре и се чудеше какво ли я чака. Половината нощ бе прекарала в поход през ивица нагъната земя, за да заеме позиция под скалите, а другата половина бе поделила между опити да намери път към върха и да поспи поне мъничко. Втората задача бе лесна — вероятно *твърде* лесна, защото като се изключи една несръчно съоръжена барикада, подножието на метър и нещо широката рампа беше напълно неохраняемо. Все пак, последното, което Съглашението очакваше, беше човешки кораб да се появи от хиперпространството и да приземи пехота на повърхността на съоръжението. От тази гледна точка, липсата на определена подготовка бе разбираема.

Във всеки случай, пътеката започваше на нивото на земята и се виеше равномерно нагоре, и, съдейки по видяното от Макей, не бе използвана от известно време. Поне така изглеждаше, макар че беше трудно да се увериш отдолу и Силва, естествено, не искаше да изпраца някой от пеликаните, за да не провали плана им. Не, Макей и войниците й трябваше да се изкатерят догоре по тази криволичеца пътека, да се заемат с каквито защити бе сложило Съглашението на място и да се надяват пеликаните да пристигнат достатъчно бързо, за да понижат напрежението.

Лейтенантът огледа данните на прозрачния, окачен на шлема наочен екран и изчака броенето да завърши, след което тръгна по стръмния склон. Сержант Тинк Картър се обърна с лице към мъжете и жените, строени зад него.

— Какво, по дяволите, чакате, бе? Лична покана? Я се размърдайте!

Докато отряд В крачеше към скалите, а отряд С се насочваше към срещата с пеликаните, останалите от батальона използваха последните часове мрак да се подготвят за идущия ден под наблюдателния взор на майор Силва. На разстояние двеста метра поставиха безжични сензори под наблюдението на Уелсли, бойни отряди от по трима души заемаха позиции на всеки петдесет метра, а екип за бързо реагиране се готвеше да ги подкрепи.

Наоколо нямаше никакви естествени укрития, така че „Парашутисти от Ада“ преместиха оборудването си на един нисък хълм и направиха всичко възможно да го укрепят. Изкопаната от огневите гнезда пръст се използваше за строежа на ниска бариера около периметъра на батальона, бяха прокарани свързочни окопи и очертана площадка за кацане, така че пеликаните да могат да се приземят право при батальона.

Сега, застанал на най-високата точка на хълма и загледан на запад, Силва слушаше рапорта на Уелсли в ухото си.

— Имам добри и лоши новини. *Добрите* са, че лейтенант Макей е започнала изкачването си. *Лошите* са, че Съглашението се готви да ни атакува от запад.

Силва свали очилата си, обърна се и погледна на запад. Откакто за последен път бе гледал натам преди пет минути, се бе появил огромен пращен облак.

— С какво разполагат? — попита любезно офицерът от ОСБР.

— Доста трудно е да се каже — отвърна внимателно Уелсли, — особено без корабите, сателитите и разузнавателните сонди, на които по принцип разчитам за информация. При все това, съдейки по количеството прах, плюс познанията ми за оръжейния инвентар на Съглашението, изглежда ми като старовремско кавалерийско

нападение от типа на онова, което Наполеон проведе срещу мен при Ватерло.

— Не си бил при Ватерло — напомни на ИИ Силва, докато вдигаше бинокъла към очите си. — Но, ако приемем, че си прав, на какво се возят?

— За бързо нападение и разузнаване употребяват превозни средства, наричани от нашата армия „Призраци“ — отвърна педантично Уелсли. — Вероятно стотина такива... ако се съди по прахта.

Силва изруга. По-лош момент просто нямаше как да се падне. Съглашението би трябвало да реагира на присъствието му — с това беше наясно, — но се бе надявал да му отпуснат малко повече време. Сега, когато почти половината му сили бяха дислоцирани на друго място, му оставаха само приблизително двеста войника. Е, все пак бяха от ОСБР — най-добрите в целия КУОН.

— Добре — изръмжа мрачно Силва, — ако искат да нападнат, да им приготвим съответното посрещане. Нареди да изтеглят предните постове, кажи на отряди А и D да се строят в каре и нека получат всички резервни амуниции на наземно ниво. Искам картечниците в окопите, ракетометите — по средата на склона и снайперистите — горе на пътеката. Никой да не стреля, докато не дам команда!

Също като Силва, и Уелсли знаеше, че римските легиони са използвали карето с добър резултат — а също така и лорд Уелингтън, пък и мнозина други. Формацията се състоеше от „квадрат“ с редици войници, всички обърнати с лице навън, и беше извънредно трудна за преодоляване. Изкуственият интелект предаде нарежданията на войниците, които — макар и изненадани да ги подреждат в толкова архаичен строй, знаеха какво точно да правят. Когато призраците пристигнаха и бликнаха като вълна от прииждащ прилив, карето беше готово.

Силва огледа разположението на силите на тактическия си дисплей и изчака врагът да навлезе в обхвата. Включи на обща честота и подаде заповед:

— Огън! Огън!

Потоци бронейни куршуми литнаха във въздуха. Предните машини се олюляха, сякаш се бяха натъкнали на стена. От седалките изпопадаха елитни, а някаква машина беглец се отклони на изток. Но

нападателите разполагаха с много призраци и прииждащата орда поливаше пехотинците с плазмен огън, тъй че войниците на ОСБР започнаха да падат. За късмет, оръжията, които стреляха с енергийни стрели, не можеха да коригират ъгъла на стрелба, което означаваше, че хълмовете ще продължат да предлагат на хората добра защита, поне докато на призраците не се позволи да изкачат склона.

В полза на „Парашутисти от Ада“ беше и самата нестабилна природа на машините, лошото им управление и липсата на обща координация. Мнозина елитни явно изгаряха от желание да отбележат убийство — те нарушаваха формацията и се втурваха пред събратята си. Силва видя един от нападащите мотори да поема изстрела на друг призрак, който се удари в трета машина, а тя на свой ред избухна в пламъци. Болшинството елитни обаче, бяха компетентни и след първоначалното объркване, се захванаха да измислят онази тактика, която ще разбие карето. Един елитен в златни доспехи водеше атаката. Първо, вместо да позволи на пилотите да обикалят около хората в каквато посока си изберат, той ги накара да се въртят срещу часовниковата стрелка. След това, като намали сблъсъците поне с една трета, вражеският офицер избра най-ниския овраг — онзи, срещу който неподлежащите на промяна на ъгъла плазмени оръдия щяха да са най-ефективни — и се зае да го обстрелва периодично. Умираха пехотинци, насрещният огън намаля и единият край на карето стана уязвим.

Силва предприе насрещен ход, като изпрати един отряд подкрепления за слабото място и нареди на снайперистите да съсредоточат огъня си върху златната броня на елитния, а призова и ракетните жокеи да осигурят прикриващ огън. Ако човешките ракетомети имаха слабост, това бе фактът, че могат да изстрелват само по две ракети преди да бъдат презаредени, което оставяше поне пет секунди промеждутък между откосите. Редувайки огъня и съсредоточавайки го върху най-близките до хълма призраци, пехотинците защитници успяха да се нагодят към недостатъка на оръжията.

Тази стратегия се оказа печеливша. Разбитите, горящи и смазани призраци издигнаха метална барикада, която допълнително защитаваше хората от плазмения огън и пречеше на последващите нападения. Силва вдигна бинокъла си и огледа покритото с дим бойно

поле. Благодарни мълчаливо на онова божество, което се грижеше за пехотата. Ако той предвождаше нападението, би изпратил първо въздушно подкрепление, за да прикове Парашутистите към земята, а след това да пусне призраците от запад. Неговият противник обаче бе обучен по различен начин и се предверяваше на механизирани войници... или пък просто бе неопитен.

Каквато и да бе причината, баншитата влязоха в битката късно — явно се бяха сетили за тях впоследствие. Ракетните жокеи на Силва свалиха два от самолетите още при първото им преминаване, заковаха още един на втория заход и отпратиха на юг четвърти, чиито губещи мощност двигатели бълваха струя дим.

Накрая, след като елитният със златната броня умря и поне половината от първоначалните нападатели загинаха, оцелелите елитни се изтеглиха. Някои от призраците останаха недокоснати, но поне дузина от оцелелите носеха допълнителни ездачи, и повечето бяха надупчени от куршуми. Два бяха изтеглени от бойното поле с разрушени двигатели.

„Ето защо ни трябва платото — помисли си Силва, докато оглеждаше клането, — за да избегнем друга подобна победа!“ Двадесет и трима „Парашутисти от Ада“ бяха мъртви, шестима — тежко ранени, а десетина — с по-леки рани.

В ухото му запукаха радиосмущения и по командната честота се разнесе гласът на Макей:

— Синьо едно до Червено едно, край.

Силва се обърна към колоноподобното образувание, вдигна очилата си и видя дима, който се виеше от място на половината път към върха.

— Червено едно на линия — давай. Край.

— Мисля, че привлякохме вниманието им, сър.

Майорът се ухили. Приличаше повече на гримаса.

— Прието, Синьо едно. Освен това им изнесохме и представление. Дръжте се здраво... помощта иде към вас.

Макей се втурна обратно под каменната козирка, щом отгоре се посипа следващият душ от плазмени гранати. Някои продължиха надолу, други си намериха мишени, залепнаха за тях и избухнаха миг по-късно. Един войник изпищя — на раницата му се приземи извънземна бомба. Сержантът изкрещя:

— Хвърли я! — но пехотинецът се паникьоса и изтича заднешком встрани от пътеката. Гранатата се взриви и заля скалите с нещо, което приличаше на червена боя. Офицерът простена.

— Прието, Червено едно. По-скоричко ще е направо супер. Край.

Уелсли изкара пеликаните във въздуха, докато Силва тръгваше на поход през равнината. Той се чудеше дали планът му ще сработи и дали ще преглътне цената, която трябваше да се плати.

ГЛАВА 3

Д +03:14:26 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / ПОВЪРХНОСТТА

Високо пред себе си Главния видя светлина, толкова ярка, че сякаш напълно затъмняваше слънцето. Лееше се някъде отвъд скалите и дърветата пред него, точно между роговете на голяма U-образна конструкция, и се издигаше към небесата, където планетата Праг сияеше като пастелна капка. Беше ли тази пулсация някакъв маяк? Част от онова, което задържа пръстеновия свят цял? Нямаше начин да разбере.

Кортана вече беше предупредила спартанеца, че група пехотинци са кацнали аварийно в района, тъй че той не беше изненадан, когато чу тракането на карабини и характерния за енергийните оръжия на Съглашението вой. Той си проправи предпазливо път през храсталаците на склона над U-образното чудо и масивните структури, които го обграждаха. Видя група грънтове, чакали и елитни, които се стрелкаха напред-назад в опит да надвият група пехотинци.

Вместо да се нахвърли върху тях с трещяща карабина, Главния предпочете да използва своя пистолет М6D. Вдигна оръжието, задейства оптиката и внимателно се прицели. Серия точни изстрели повалиха на земята трима грънтове. Преди войниците на Съглашението да успеят да открият откъде идва огънят, Главния си избра за мишена облечен в синя броня елитен. Беше му необходим цял пълнител, за да повали война, но беше по-добре от ръкопашен бой с извънземните, когато нямаше истинска нужда от това.

Бързата, неочаквана атака откъм тила даде на пехотинците шанса, от който се нуждаеха. Спартанецът си проправи път надолу по склона под прикритието на стрелбата им, спря да събере няколко плазмени гранати от един мъртъв грънт и бе приветстван от дружески слова:

— Радвам се да те видя, Главен! Добре дошъл на купона!

Спартанецът отговори с късо кимване.

— Къде ти е командващия офицер, редник?

— Ей там — отвърна пехотинецът. Обърна се и подвикна през рамо: — Хей, сержант!

Главния познаваше коравия на вид сержант, който се затича към тях. За последно бе видял Джонсън по време на задачата по прочистването на онази орбитална платформа на Рийч.

— Какво е положението, сержант?

— Пълен хаос — изръмжа Джонсън. — Пръснали сме се из цялата долина... — той поспря и добави с по-тих глас: — Обадохме се за евакуация, но преди да се появиш, мислех, че сме живи трупове.

— Не се притеснявай — разнесе се гласът на Кортана по външните слушалки на спартанеца, — ще останем тук, докато пристигнат евакуиращите кораби. Влязох в контакт с ИИ Уелсли. „Парашутисти от Ада“ са в процес на превземане на някаква собственост на Съглашението — и един от пеликаните е получил специална задача да ни прибере.

— Радвам се да го чуя — отвърна Джонсън. — Някои от хората ми имат нужда от медицинска помощ.

— Пристига още един катер на Съглашението — намеси се редникът. — Време е да постелем килимчето за добре дошли!

— Добре, Бисенти — излая Джонсън. — Строй отряда. Да се хващаме за работа.

Главния погледна нагоре и видя, че пехотинецът е прав — поредният катер на Съглашението се зарея за миг и се спусна ниско до земята. Странният по форма съд се нагъна леко и подобната на мандибула конструкция, заменяща фюзелажа му, се разтвори. На земята се изсипаха ято грънтове и един елитен.

Главния се премести петдесетина метра надясно и отново вдигна пистолета. След секунди отрядът пехотинци обля с огън съда на Съглашението и го отблъсна. Докато извънземните се пръскаха в търсене на прикритие, спартанецът ги сваляше един по един.

Възцари се кратко затишие и Главния поспря да прецени обстановката. Кортана изведе позициите на пехотинците, като ги маркира като „Боеен отряд С“ и осветли местоположенията им на дисплея му. Няколко от тях се бяха покатерили на голяма структура, която доминираше над района, а останалите патрулираха по периметъра.

Той тъкмо бе приготвил карабината си, когато се разнесе гласът на един от пехотинците:

— Контакт! Забелязани са вражески апарати! Опитват се да ни обградят!

Миг по-късно сензорът за движение на спартанеца показва цел — и то доста голяма — наблизо. Той се прислони близо до една масивна скала и я използва за прикритие, докато предпазливо търсеше мишени.

Този катер свали ново попълнение войници — включително тройка чакали. Техните мъгляви, бляскави щитове засияха, щом хората на сержант Джонсън откриха огън. Куршумите рикошираха, а птицеподобните извънземни се криеха зад защитните си устройства като средновековни пешаци, образуващи предпазна стена. Зад тях още грънтове и един син елитен се разпръснаха в обгръщаща формация. Тактиката беше добра, особено ако се очакваше включване и от други катери. В крайна сметка Съглашението щеше да изтощи защитата на пехотинците и да превземе позицията им.

Планът им имаше само един недостатък — спартанецът се намираще в идеална позиция в тила им. Той се присви, след това се стрелна напред към редицата чакали. Карабината му залая и куршумите се врязаха в откритите извънземни. Те едва се бяха ударили в земята, когато спартанецът се завъртя, измъкна една от плазмените гранати и я метна по елитния на почти трийсет метра от него.

Извънземният имаше време само да изреве изненадано, преди бляскавата топка плазма да го удари в средата на шлема. Оръжието прояде бронята и започна да пулсира в гнусно синкавобяло. Миг по-късно, докато грозникът се опитваше да смъкне шлема си, гранатата експлодира. След това беше сравнително проста операция — поне за Главния — да мине през руините и да излови останалите от бойната група на Съглашението.

Познат глас се разнесе от радиослушалките му:

— Тук е „Ехо 419“. Някой чува ли ме? Повтарям: всички от КУОН, отговорете!

Кортана бързо се включи на същата честота:

— Прието, „Ехо 419“, чуваме те! Тук е боен отряд „Чарли“. Ти ли си, Вражи чук?

— Прието, боен отряд „Чарли“ — измърка Вражи чук, — радвам се да ви чуя!

Разнесе се далечен тътен и Главния се извърна, за да идентифицира източника на звука. Забеляза движение — спасителни катери, които димяха и горяха, докато прегретите им от триенето в атмосферата обшивки се разкъсваха.

— Приближават бързо — предупреди Кортана. — Ако се спуснат, Съглашението ще връхлети върху тях.

Главния кимна:

— Значи трябва да ги открием преди тях!

— Вражи чук, искаме да пуснеш „глигана“ си. Ние с Главния ще проверим дали можем да спасим няколко войника.

— Прието!

Пеликанът зави около кулата на извънземната сграда, прелетя веднъж над района и после висна над хребета на един съседен хълм. Под катера беше закачено четириколесното превозно средство — M12 LRV „Глиган“. Лекото разузнавателно превозно средство се залюля за миг, след това тупна на земята, щом Вражи чук го освободи от кораба си. Глиганът подскочи веднъж на здравите си амортизатори, плъзна се пет метра надолу по хълма и застина.

— Добре, боен отряд „Чарли“ — един „глиган“ освободен — каза Вражи чук. — Оседлайте го и им вижте сметката!

— Прието, Вражи чук, бъди в готовност да качиш оцелелите и да ги евакуираш!

— Прието... Вражи чук — край!

Докато пехотинците спринтираха към пеликана, Главния се запъти към глигана. Подходящото за всякакъв терен превозно средство беше съоръжено със стандартна противосамолетна картечница M41, наричана още LAAG. Оръжието можеше да изстреля петстотин бронебойни патрона в минута и беше ефективно както срещу наземни, така и срещу въздушни цели. Колата беше в състояние да носи до трима войници и един пехотинец вече бе заел мястото си зад картечницата. На екрана на спартанеца се изписаха рангът и името му: „Редник Фицджералд, М.“.

— Здравсти, Главен! — обади се Фицджералд. — Сержант Джонсън каза, че ще ти трябва стрелец.

Спартанецът кимна.

— Точно така, редник! От другата страна на хребета има два катера пехотинци, и тръгваме да ги измъкнем!

Фицджералд издърпа ръчката за зареждане на карабината към гърдите си и я пусна с метално изщракване. В първото от трите дула на оръжието се плъзна патрон.

— Аз съм твоят човек, Главен. Хайде напред!

Главния се настани зад волана, запали двигателя и се закопча с колана. Двигателят изрева и колелата изхвърлиха гейзери от прах. Глиганът се ускори нагоре по склона, подскочи и тупна с разтърсващ костите удар.

— Сложих навигационен маркер на екрана ти — обади се Кортана, — просто следвай стреличката.

— Нормално — отвърна спартанецът, с лека нотка на веселие в равния си глас. — Ти винаги си била навигатор.

Както подсказваше и името на самолетите, Кийс чу баншито много преди в действителност да мерне нападателя. Извънземният пилот ги държеше на сензорите си — Кийс беше сигурен — и нямаше да мине много време преди друг отряд да се стовари от небето в опит да ги измести от позицията им. Хълмовете, които изглеждаха така гостоприемни, когато командващият отряд кацна, се бяха превърнали в адски пейзаж, където хората припълзяха от една камениста цепнатина до следващата, винаги на прибежки и без нито миг покой.

Бяха попадали в капан в три различни случая, но всеки път ефрейтор Уилкинс и неговите пехотинци успяваха да пробият дупка в стесняващата се мрежа на Съглашението и да изведат бойците си от него. „Но докога ли?“ — запита се Кийс. Продължителното пълзене между скали, липсата на сън и постоянната опасност не само ги изтощаваха, но и понижаваха бойния им дух. Абиад, Львъл и Хикова все още бяха в сравнително добра форма, също и Уанг и Синг, но мичман Довски беше започнала да се отпуска. Започна с тихо мрънкане срещу съдбата, превърнало се в поток от неспирни оплаквания, а сега заплашваше да прерасне и в нещо по-лошо.

Хората се бяха събрали в един сух овраг. Назъбени скали, надвиснали над главите им, ги защитаваха донякъде от баншито във въздуха. Уанг коленичи до плитко, потъмняло от прахта поточе, което се виеше през каменистия овраг. Наплиска си лицето. Синг се

занимаваше с пълненето на командирските манерки, докато Довски просто седна на една скала и се заоплакваше:

— Знаят къде сме — каза тя обвинително, сякаш командващият офицер имаше някаква вина за това.

Кийс въздъхна:

— Знаят къде сме, сър.

— Добре де — отвърна мичманът, — знаят къде сме, сър. И защо тогава продължаваме да бягаме? Накрая ще ни хванат.

— Може и така да е — съгласи се Кийс, докато мажеше с мехлем едно изгаряне, — а може и да не е. Поддържам връзка и с Кортана, и с Уелсли. И двамата са заети в момента, но ще ни пратят помощ веднага щом могат. Междувременно трябва да ангажираме колкото се може повече вражески сили, да избегнем пленяването и да убием някои от копелетата, ако смогнем.

— И защо? — поиска да знае Довски. — За да станеш ти адмирал? Аз гласувам, че сме сторили всичко, което можем в разумни граници и че колкото повече отлагаме, толкова по-сурови ще бъдат с нас онези от Съглашението. Има смисъл да се предадем *сега*.

— Ти да не си идиот? — поинтересува се лейтенант Хикова с очи, блеснали от нетипичен за нея гняв. — Първо, към капитана се обръщай с почетното „сър“. И спазвай това правило, иначе ще те сритам здраво в задника. Второ, използвай си акъла, ако приемем, че имаш такъв. Съглашението не взема пленници — всички го знаят, тъй че ако се предадем, все едно се самоубиваме.

— О, така ли? — отвърна Довски. — Е, защо тогава още не са ни убили? Могат да ни засипят с оръдията си, да гръмнат скалите с ракети или да метнат бомби по позициите ни, но не са го направили. Обясни ми това, а?

— Обясни ми *това* — отвърна Синг, забивайки дулото на пушката си в лявото ухо на мичмана. — Започвам да си мисля, че много ми приличаш на грънт. Лъвъл... я й провери физиономията. Обзалагам се, че ще се обели с първото дръпване.

Кийс дръпна ципа на корабните си обувки и си пожела да има чифт бойни ботуши като на пехотинците, но знаеше, че Довски е отчасти права, като се изключи нотката на неподчинение. Действително изглеждаше, че извънземните имат желание да заловят групата му, вместо да я унищожат, но защо? Не съответстваше на

поведението им досега. Разбира се, Съглашението бе променяло тактиката си спрямо него и преди — когато им извади червата при Сигма Октанус и отново, след като им бяха върнали услугата на Рийч.

Офицерът следеше сцената, която се разгръщаше пред него. Хикова стоеше с юмруци на бедрата и изкривено от гняв лице, а Синг въртеше оръжието си в ухото на Довски. Останалите от командния състав на мостика бяха застинали в несигурност. Пехотинци нямаше наблизо, слава на Бога, но беше наивно да се мисли, че не са наясно с казаното от мичмана, или с разногласията в командването им. Нискостоящите винаги знаеха, без значение по какъв начин го научаваха. Е, и какво да прави? Довски нямаше намерение да си променя мнението — това беше очевидно, а тя се превръщаше в слаба точка.

Баншито изрева високо, докато преминаваше за втори път над оврага. Трябваше да се преместят, и то скоро.

— Добре — съгласи се Кийс. — Печелиш. Бих те обвинил в страхливост, неподчинение и дезертъорство, но в момента не ми стига време. Ето защо ти давам разрешение да се предадеш. Хикова, вземи й оръжията, мунициите и багажа. Синг, вържи я. Не много здраво... просто да не може да тръгне след нас.

На лицето на Довски се изписа ужасено изражение.

— Смятате да ме изоставите? Просто така? Без запаси?

— Не — отвърна Кийс кротко, — *ти* искаше да се предадеш, спомняш ли си? Съглашението ще ти прави компания, а що се отнася до запасите — е, нямам представа какви са им рационите, но ще е странно, ако ти позволят последно похапване. *Von appetit!*

Довски започна да бърбори нечленоразделно, но Синг се бе уморил да я слуша, тъй че пъкна една превръзка в устата ѝ и използва малко от ремонтната лента да я закрепил на място. Със същата лента залепи и ръцете и краката на мичмана.

— Това ще я държи далеч от неприятности за известно време!

Задрънчаха камъчета, когато ефрейтор Уилкинс и двама от приятелите му пехотинци се появиха в оврага. Войникът видя Довски, кимна, сякаш всичко беше съвсем в реда на нещата и погледна към Кийс:

— Един катер на Съглашението стовари отряд елитни на около километър на юг, сър. Време е за тръгване!

Капитанът кимна:

— Благодаря, ефрейтор! Командният отряд е готов. Моля, водете ни!

Междувременно, на няколкостотин метра по-нагоре и на около половин километър на север, елитният на име Адо 'Мортумии вкара баншите си в широк завой и проследи кацането на катера. Нямахше много удобни за целта места, което значеше, че щом попаднат на земята, събратята му ще трябва да повървят пеша. Вместо да стовари стотици войници на каменистите хълмове и да ги остави да се влачат по изтощителния стръмен терен, командната структура на Съглашението беше решила да използва въздушното си превъзходство да открие хората и да ги залови.

„И тук — помисли си Мортумии, — е проблемът. Откриването на извънземните е едно — а залавянето им — съвсем друго.“

След кацането си, хората се доказаха като доста изобретателни. Не само бяха избегнали залавянето, но и убиха шестима от преследвачите си, които, действайки според изричната заповед да заловят извънземните живи, изпитваха сериозни затруднения.

След като катерът на хората бе открит, не отне много време разузнавачите на Съглашението да намерят и трупа на Исна 'Носолии — и да проверят самоличността му. Уведомиха разузнаването, колелата на бюрократичната машина се завъртяха и командирите на Съглашението се сблъскаха с поредния проблем — защо един Оссоона ще рискува живота си и ще се качва на катера на хората, и ще се спуска с него до повърхността? Отговорът изглеждаше очевиден — защото на този катер е имало важна клечка.

Всичко това обясняваше защо не бяха способни да убият нито един от хората. Нямахше как да разберат кой извънземен е преследвал 'Носолии — тъй че трябваше да запазят живота на всички. 'Мортумии погледна към панела с датчици пред себе си. Промяна! Редичка от седем горещи точици поемаше на път към относителния „север“, а една остана зад тях. Какво ли означаваше това?

Не мина много време, преди баншите на 'Мортумии да завие над оврага. Довски се бореше да се освободи от лентата, а Съглашението затвори кръга около нея.

Около върха на платото се виеше дим — пилотът на пеликана използва 70-милиметровата си картечница да усмири огневите позиции на Съглашението. Доволен, че плазменото оръдие — мощно оръжие, което лесно можеше да бъде открито и възстановено — млъкна, той се спусна на около метър от върха на колоната. Петнайсет „Парашутисти от Ада“ от ОСБР — трима повече от оперативния максимум на катера — скочиха от люка и се разпръснаха.

Натъкването на допълнителни войници в пеликана беше рискован ход, но Силва искаше на платото колкото се може повече хора, а лейтенант „Куки“ Питърсън познаваше добре кораба си. Катерът все още бе в сравнително добра форма и имаше най-добрия екипаж във флота — какво повече можеше да иска един пилот?

Щом пехотинците се спуснаха, Питърсън усети как олекналият кораб се издигна леко и се помъчи да го задържи стабилен и на една височина. Забеляза движение в зоната за приземяване. Картечницата — свързана със сензорите на шлема му — проследи обръщането на главата на пилота. В полезрението му се появи колона съглашенски войници и той стреля по тях. Тежкото ротационно оръдие изтътна гърлено и превърна вражеския отряд в локва синьо-зелено желе.

Щом и последният Парашутист от Ада скочи, командирът им изрева в интеркома:

— Готово!

Питърсън задейства долните дюзи на катера, подаде допълнително газ в двойния турбинен двигател и напусна колоната.

— Тук „Ехо 136“ — каза в микрофона си пилотът. — Ние сме зелени, чисти и извънредно сръчни. Край.

— Прието — отвърна безизразно Уелсли, — моля, върнете се на стартова точка две-пет за следващ товар войници. И, ако настоявате да сте поетичен, опитайте с Киплинг. Може да намерите някои много подходящи цитати. Край.

Питърсън се ухили, изпрати поздрав с един пръст в обща посока на щаб и завъртя кораба в широк завой.

Съпротивата бе отслабнала минути след първото кацане, което позволи на лейтенант Мелиса Макей и оцелелите членове на групата ѝ да се изкачат нагоре. Значителен брой от защитниците на пътеката бяха изтеглени в закъснъл опит да удържат позицията си на платото. Макей откри, че пътят им е блокиран от старо свличане на около трийсет метра по-нагоре, но видя голяма порта, намираща се под него и разбра какво са се опитвали да защитят извънземните. Това беше задната врата — пътят, по който можеше да се проникне във вътрешността на съоръжението и да се напредва оттам нагоре.

Струя плазма бликна от входа, удари се в скалите над главата ѝ и изби каменни късчета от гладката повърхност. Макей махна на войниците си да се оттеглят назад около плавната заобленост на колоната, и размаха ръка във въздуха:

— Хей, Топ! Трябва ми катапулт!

Сержантът се намираше шест войника по-назад, така че една добре изстреляна граната да не може да убие и двамата командири наведнъж. Той даде знак, че е разбрал, излая заповед и предаде една от М19-установките нагоре.

Макей прие оръжието от ръцете на редника зад себе си, провери го, за да се увери, че е заредено и внимателно зави покрай колоната. От вратата бликна плазмен огън, но тя се насили да остане абсолютно неподвижна. Задейства оптиката на оръжието, прицели се внимателно и натисна спусъка. Дулото подскочи, щом 102-милиметровата ракета се втурна напред, влетя през дупката и се взриви с шумен тътен.

Сигурно вътре се съхраняваха и муниции, защото последва синьо-бяла вторична експлозия, която разтърси камъните под краката ѝ. Огнен език блъвна от стената на скалата. Трудно беше да си представи човек, че нещо или някой е оцелял при подобен взрив, тъй че Макей предаде установката назад и махна на войниците си да приближат.

Разнесе се възторжен рев, когато пехотинците изтичаха по пътеката, проправиха си път през дима и влязоха в древната вътрешност на колоната. Имаше тела — или поне останки от такива. За щастие, тунелът не беше пострадал. Двама войници събраха плазмените оръжия, изпробваха ги срещу най-близката стена и ги добавиха към личното си въоръжение. Други, включително и Макей, прекосиха дъното на трийсетметровия кладенец към средата на кръга

от дневна светлина над тях. Тя видя над главите им да преминава сянка — един от пеликаните спусна още „Парашутисти от Ада“ на платото. Далечното туп от детонацията на осколочна граната вдигна прах и ги засипа с пръст.

— Хей, Лут — обади се редник Сата, — какво е пък това чудо?

Сата тупна с крак по пода и той звънна в отговор. Точно тогава Макей осъзна, че тя и войниците ѝ стоят на широка метална плоча.

— За какво служи? — запита се редникът на глас. — Да ни държи навън?

Макей поклати глава:

— Не, изглежда старо, твърде старо, за да са го сложили тук от Съглашението.

— Намерих асансьор! — подвижна един от пехотинците. — Или поне така изглежда — елате да видите!

Макей отиде да проучи. Дали по този начин можеше да се стигне до платото? Ритна с крак една гилза, която падна през квадратните дупки в пода и полетя в мрака надолу. Мина много време, преди да се чуе дрънчене по древните камъни.

Силва, Уелсли и останалите от организацията в щаба бяха на върха на колоната и я чакаха, когато Макей изплува с антигравитационния асансьор на повърхността и излезе под яркото слънце. Тя примигна и се огледа.

Навсякъде лежаха тела. Някои носеха зеленото на пехотинците, но повечето бяха облечени в цветовете на дъгата, използвани от Съглашението за идентифициране на различните рангове и специалности. Отряд Парашутисти напредваше през клането, търсейки ранени хора и сритвайки трупове, за да се уверят, че вражеските войници наистина са мъртви. Един от тях се опита да се надигне и получи откос от картечница, задето си е дал труда.

— Добре дошли в база „Алфа“ — каза майор Силва, щом се приближи до Макей. — Вие с групата свършихте страхотна работа, лейтенант! Уелсли ще докара останалите от батальона тук горе в рамките на час. Изглежда, че ви дължа онази бира!

— Да, сър — отвърна весело Макей, — ясно като бял ден е, че я дължите!

Тунелът беше *огромен*, достатъчно голям през него да мине и танк „Скорпион“, което означаваше, че Главния не срещна никакви затруднения да кара глигана през първоначалния процеп. Почти беше пропуснал отвора, разположен в дъното на голямо сухо ждрело. Именно сензорите на Кортана бяха забелязали входа към системата тунели.

— Това не е естествена формация — предупреди тя.

Това означаваше, че някой я е построил. Логично, това означаваше и че тунелът води нанякъде — и като нищо може да спести ценно време при търсенето на катастрофиралите спасителни лодки.

Щом влязоха вътре, положението малко се усложни, тъй като спартанецът бе принуден да маневрира нагоре по разни рампи, през серия от остри завои и точно по ръба на една яма. Бърз оглед потвърди, че процепът е достатъчно тесен за скок, ако глиго се засили добре. Главния даде заден, предупреди стрелеца да се държи здраво и стъпи на педала за газта. Возилото се засили по рампата, литна във въздуха и подскочи, приземявайки се тежко от другата страна.

— Засичам натоварен съобщителен трафик на Съглашението — заяви Кортана. — Изглежда майор Силва и Парашутистите са превзели вражеска позиция. Ако успеем да съберем останалите оцелели и да намерим капитан Кийс, ще имаме възможност да координираме сериозна съпротива.

— Добре — отвърна Главния. — Време беше късметът да се обърне на наша страна.

Фаровете на глигана се плъзгаха по древни стени, докато спартанецът въртеше волана и колата излезе на голямо открито пространство, обсипано със загадъчни инсталации.

Беше тъмно, пътят свършваше пред дълбока бездна. Не мина много време, преди войниците на Съглашението да се появят, изниквайки като личинки от гниещ груп. Плазмен огън плисна по предното стъкло на машината. Спартанецът се плъзна на земята, присви се до предната гума откъм шофьора и извади пистолета си. Фицджералд откри огън с LAAG-а и обсипа всичко с куршуми. Празните гилзи заваляха около тях.

Главния надникна над бронята на глигана. Бяха опасно оголени. Пътят, който използваша, бе лишен от прикрития, и се издигаше на приблизително три метра над масивната пещерообразна зала. По-

лошо, минаваше право през нея, оставяйки ги открити на практика от всички страни. Гигантската пещера бе смътно осветена, видимостта беше лоша и проблясъците от картечницата на глигана си правеха лоша шега с нощното му зрение. Спартанецът примигна, за да прочисти погледа си и активира оптиката на пистолета.

Металният под се спускаше и от двете им страни, всички повърхности бяха гравирани със странните геометрични мотиви, които украсяваха загадъчната архитектура на Хейло. Доста далеч от тяхната позиция имаше някакви по-малки конструкции, колони и поддържащи пилони. Съглашението се бе окопало помежду им.

Един грънт изникна от прикритието, а плазменият му пистолет светеше в зелено — беше го заредил до отказ. Дребните гадинки обичаха да пълнят оръжието с енергия и да го разреждат наведнъж. Така го изтощаваха много бързо, но и предизвикваха ужасни поражения по мишената. Пулсираща топка зелено-бяла плазма изсъска покрай глигана.

Главния отвърна на огъня и се скри зад него.

— Фицджералд — изрева, — продължавай да ги обстрелваш. Ще ида по-наляво и ще ги разкарам.

— Ясно — оръжието с три дула изтътна и заля с огън позициите на Съглашението.

Спартанецът беше готов да се хвърли напред и да влезе в боя, когато сензорът му за движение откри нещо отзад. LAAG-ът млъкна, а Фицджералд изстена от болка и падна от задната седалка на глигана. Шлемът на пехотинеца изтрака в металния под. От бицепса на стрелеца стърчеше снаряд от лъскав, прозрачен материал заострен до невъзможност. Сияеше в призрачно пурпурно.

— Дявол го взел! — изсумтя Фицджералд, докато се опитваше да се изправи на крака. Две секунди по-късно пурпурното чудо се взриви и от раната бликна кръв. Редникът изкрещя от болка.

Нямаше време за нараняванията на Фицджералд. Двойка грънтове се втурнаха напред по лекия наклон и откриха огън. Завеса от стъклените чудесии се издигна във въздуха, повечето рикошираха в глигана. Бяха твърде близо. Главния се прицели в най-близкия грънт и даде три последователни изстрела. Три дупки се подредиха в спретнатата групичка в гърдите на извънземния. Другарят на грънта изпищя гневно и вдигна своето оръжие — странно, носено на гръб

устройство с гребен от стъклените остриета, щръкнали от него като рибешки перки. Оръжието започна да плюе пурпурно бели стъкла. Главния отстъпи встрани и цапардоса грънта с дръжката на пистолета си. Черепът на извънземния се огъна. Спартанецът изрита трупа надолу по склона.

Фицджералд бе допълзлял до прикритието зад глигана. Макар и пребледнял, явно още не бе изпаднал в шок. Главния сграбчи комплекта за първа помощ и умело се погрижи за раната. Самозалепваща биопяна изпълни дупката, запечата я и едновременно с това я обезболи. Младият пехотинец щеше да се нуждае от шевове и известно време за заздравяване на скъсаните, раздробени мускули, но щеше да оживее — ако някой от тях изобщо се измъкнеше оттук жив.

— Добре ли си? — попита Главния. Фицджералд кимна, избърса потта от челото си с кървава длан и после се изправи мъчително на крака. Без нито дума повече, се хвана за LAAG-а. На Главния и стрелеца им потрябваха не по-малко от петнайсет минути да прочистят залата от силите на Съглашението.

Спартанецът патрулираше по периметъра. Отляво на глигана помещението бе широко поне осем метра, след това завършваше — както и самият път пред тях — в масивна пропаст.

— Някакви идеи? — попита той Кортана.

Последва кратка пауза, докато ИИ изучаваше данните.

— Пътят пред нас свършва в дупка, но е логично да приемем, че има някакъв мостов механизъм. Намери контролния панел за разгъване на моста и би трябвало да успеем да минем отсреща.

Главния кимна. Обърна се и прекоси пътя, в посока вдясно от паркирания глиган. Докато подминаваше превозното средство, подвижна през рамо към Фицджералд:

— Чакай ме тук. Ще намеря път за отсреща.

Главния прекоси залата и провери странните конструкции, разпръснати тук и там. Някои бяха озарени от смътното сияние на нещо като крушки, но нямаше показатели какво ги захранва или какво има вътре в тях.

Намръщи се. Не изглеждаше да има следи от механизми или контролни пултове. Тъкмо се канеше да се върне към глигана и да поеме по обратния път, когато спря. Взираше се в една от масивните

колони, простиращи се чак до тавана високо над главите им. Тук долу нямаше нищо, но механизмът можеше да се намира и горе, нали?

Отдръпна се толкова назад, колкото му позволяваше ширината на залата. За разлика от противоположната страна, тази половина бе преградена с висока, извита метална стена. Спартанецът повървя покрай ръба на преградата и със задоволство откри процеп в стената — врата.

Вътре една рампа водеше на двадесетина метра нагоре, а после завиваше под деветдесет градуса наляво. Главния извади пистолета си, задейства лампата на шлема и пропълзя по рампата. Предпазливостта му бе възнаградена. Щом стигна до върха, сензорът му за движение показва цел — точно пред него. Той се гмурна зад ъгъла точно навреме, за да се срещне лице в лице с един брониран в червено елитен, който изръмжа предизвикателство и замахна злоещо към главата на противника си.

Главния се присви и щитовете му поеха удара. Стреля от упор, без дори да си дава труд да се цели. Елитният отстъпи и отвърна на огъня, а в тесния коридор заплющяха плазмени откоси. С едно плавно движение Главния извади осколочна граната, прицели се и я хвърли на практика в краката на врага си. Извънземният изписка изненадано, а спартанецът се обърна и се хвърли зад ъгъла.

Възнагради го огнен отблясък и облак дим. По металната стена блисна пурпурночерен кървав дъжд. Главния заобиколи ъгъла с готов за стрелба пистолет и пристъпи над димящия труп на елитния. Продължи по коридора, който излизаше на тесен балкон. Точно отдясно дебелият метална стена се издигаше още по-високо и изчезваше от поглед. Отляво металът се спускаше стръмно надолу към пода, който пък постепенно се отваряше към зейналата бездна отпред. Пред него се забелязваше пулсиращо сияние, също като мигането на светлините на пеликан.

Главния спря при източника на — светлината двойка малки, блестящи сфери, окачени над приблизително правоъгълна рамка от син матов метал. В нея се рееха няколко пулсиращи, местещи се екрани — полупрозрачни, като холографския образ на Кортана, макар че не се забелязваше видимо устройство за проекция. Трепкащите геометрични мотиви по екраните предизвикваха смътен спомен у спартанеца... сякаш би трябвало да успее да ги разпознае. Дори и с подсилена си

памет той не можеше да се досети къде може да е виждал такова нещо преди. Просто му се струаха... познати.

Посегна с пръст към един от символите — синьо-зелен кръг. Очакваше пръстът му да мине през въздуха. Остана изненадан, когато срещна съпротива — и светлината на панела започна да пулсира по-бързо.

— Какво направи? — попита Кортана с притеснен глас. — Засичам повишаване на енергийното ниво.

— Не... знам — призна спартанецът. Не беше сигурен защо е докоснал „бутона“ на дисплея. Просто знаеше, че му се е сторило правилно.

Чу се високочестотен вой. От позицията си на високо боецът виждаше ямата на пътя в далечината. По ръбовете ѝ засияха ярки бели светлини, оформяйки пътека през процепа, досущ като лъч на фенерче в димен облак. Светлината се избистри и се разнесе силно стържене.

— Засичам висока фотонна активност — обади се Кортана. — Възбудените фотони са изкривили въздуха около светлинната пътека.

— Което значи... какво?

— Което значи — продължи тя, — че светлината е станала кохерентна. Солидна... — поспря и после добави. — Откъде знаеше кое копче да натиснеш?

— Не знаех. А сега нека се махаме оттук!

Преходът по яркия светлинен мост беше притеснителен. Главния бе изпробвал „явлението“ с крак — откри, че е твърдо и не поддава повече от камък. След това сви рамене, каза на Фицджералд да се държи и прати глигана право по лъча от светлина. Чуваше ясно как стрелецът му редува ругатните с молитви, докато се носеха над привидно бездънната яма по нищо друго, освен бяло сияние.

Щом се озоваха от другата страна, продължиха по тунела към долината отвъд, където Главния прекара глиго през разпилените скали и дървета и до върха на затревен хълм. От дясната им страна се издигаше отвесна каменна стена, която ги принуждаваше да се движат наляво, тъй че се насочиха към един процеп на юг.

Колата прецапа през плитка река. Видяха отвора на тунел отдясно и решиха, че е най-добре да го огледат, така че подкараха

возилото нагоре по каменистия проход. Беше въпрос само на минути преди глиганът да пристигне до ръба, надничашъ към долината под тях. Главния видя ясно спасителната лодка на КУОН и разпръснатите войници на Съглашението, но — никакви пехотинци. Лош знак.

В самия център на долината се издигаше някаква пирамидална структура. Главния видя пулсиращ лъч да се устремява към небето и осъзна, че постройката вероятно е същата като онази, която предизвикваше лъча, забелязан от него по-рано. Имаше само секунди да оцени положението, преди извънземните да открият огън и стрелецът да им отговори по същия начин. Време беше да подкара глиго. Главния даде газ, а зад него LAAG M41 виеше и трещеше. Фицджералд крещеше:

— Това хареса ли ви? Ето ви още! — и изстрелваше поредния откос.

Двойка грънтове се търкулнаха в противоположни посоки, а един дългорък чакал бе прерязан през средата и тежкокалибрениите куршуми изораха земята зад него.

Щом колата зави зад пирамидата, Кортана се обади:

— Горест на склона се крият пехотинци. Да им подадем ръка!

Спартанецът се прицели в цепнатината между две дървета и видя висок, ъгловат елитен да излиза иззад прикритието. Елитният вдигна оръжието си, но бързо се превърна в смачкана купчинка, тъй като глиганът го прегази и големите гуми сплескаха тялото му.

Пехотинците се показаха почти веднага, вдигнали във въздуха карабините си с приветствени викове. Един сержант кимна:

— Много се радвам да те видя, Главен! Тук взе да става доста горещичко!

Силите на Съглашението атакуваха хълма малко по-късно, но картечните откоси съкратиха бройката им и не след дълго склонът се осея с телата им.

Главния чу силно пращане, последвано от гласа на Вражи Чук:

— „Ехо 419“ до Кортана... обади се!

— Чуваме те, 419! Имаме оцелели и се нуждаем от незабавно прехвъркване!

— Прието, Кортана! На път съм! Забелязах и други спасителни лодки около вас!

— Ясно — отвърна Кортана. — И ние потегляме!

По-голямата част от следобеда отиде за претърсване на съседните долини, намиране на поредните оцелели и разбиване на съглашенците, които се опитваха да се намесят. Накрая, след като бяха събрали общо шейсет и трима пехотинци и флотски персонал, спартанецът проследи как „Ехо 419“ каца за последен път и скочи на борда. Вражи чук го погледна през рамо:

— Дълъг ден беше, Главен! Добре свършена работа! Следваща спирка — база „Алфа“, след трийсет минути.

— Прието — отвърна спартанецът. Издиша и се постара да смекчи острия си тон. Позволи си да се облегне на стената и добави: — И благодаря за возенето!

Тридесет секунди по-късно вече спеше.

Капитан Якоб Кийс клечеше задъхан пред вертикална скална стена. Той и другите от командния състав бяха тичали насам-натам цели три часа. Дори пехотинците бяха изморени, а хвърляната от кораба на Съглашението сянка падаше над тях и затъмняваше слънцето. Кийс се чудеше дали да не стреля с пистолета на Довски по катера, но не успяваше да събере толкова сили. Гласът, който изгътна през външните високоговорители, му беше твърде познат:

— Капитан Кийс? Аз съм, Елън Довски. Този каньон е задънен. Няма къде да бягате. По-добре се предайте!

Сянката, хвърляна от кораба, се премести, когато той се спусна на дъното на каньона. Двигателите виеха и хвърляха прах във всички посоки, преди в крайна сметка да затихнат. Отвори се един люк и Довски скочи на земята. Беше невъоръжена, а на лицето ѝ бе изписана самодоволна усмивка.

— Нали виждате? Точно както казах, че ще стане!

Половин дузина ветерани-елити скочиха на земята, последвани от няколко грънтове. Всички бяха тежковъоръжени. Чакълът скърцаше, докато приближаваха скалната стена. Един от извънземните заговори и тътнещият му глас въргаляше човешката реч с доловимо затруднение.

— Ще пуснете оръжията. *Сега*.

Командирите се спогледаха с Кийс. Той сви рамене, наведе се и положи карабината си на земята. Другите офицери последваха примера му. Грънтовете побързаха да съберат оръжията. Един от тях

ломотеше на своя си език, докато прибираще и трите карабини на пехотинците, после ги отнесе.

— Кой? — попита елитният с транслятора и погледна към Довски.

— Онзи! — обяви офицерът ренегат и посочи към Кийс.

Хикова тръгна напред:

— Ти, малка кучко! Ще...

Никой не разбра какво е искала да стори Хикова, тъй като един от елитните я застреля. Кийс скочи напред в опит да събори противника, но нямаше шанс. Бърз като светкавица удар го улучи в главата — достатъчно силен, за да замъгли зрението му. Той падна на земята. Елитният бе методичен. Започна с пехотинците и застреля пленените хора до един. Уан се опита да избяга, но плазмен изстрел го улучи между лопатките. Лъвъл посегна към пистолета и пое изстрел в лицето.

Замаян и дезориентиран, Кийс отново се изправи на крака и се опита да нападне елитния. Беше съборен на земята за втори път. Мъртвите очи на Хикова се виждаха сякаш в него. Накрая, когато изгърмя и последният плазмен изстрел и докато миризмата на изгорена плът още се разнасяше във въздуха, живи бяха останали само двама членове на корабния екипаж — Кийс и Довски. Мичманът бе пребледняла. Поклати глава и закърши ръце.

— Не знаех, сър, честно — нямах представа! Те ми казаха...

Елитният взе един изпуснат пистолет М6D и застреля Довски. Куршумът я улучи в средата на челото. Откатът на пистолета отекна в каньона. Мичманът забели очи, коленете ѝ поддадоха и тя се свлече на земята. Елитният обърна пистолета в ръката си. Оръжието бе мъничко в сравнение с неговия пистолет и пръстите му не влизаха лесно в люлката на спусъка.

— Снаряди. Много примитивно. Отведете го!

Кийс усети как другите елитни го сграбчват под мишниците и го извлачат нагоре по рампата в мрачната вътрешност на кораба. Май правилата на Съглашението се бяха променили отново. Сега те взимаха пленници — просто малко на брой. Катерът излетя и единственият оцелял човек много би желал да не е сред живите.

База „Алфа“ не предлагаше кой знае колко удобства, но спартанецът се възползва изцяло от наличните. Първо изкара десет пълни часа абсолютно непрекъснат сън, следвани от поглъщането на два ЯГУ, тоест — ястие, готово за употреба — и двеминутен горещ душ. Водата се осигуряваше от самия пръстен, затоплянето ѝ бе резултат от работата на енергийната станция на Съглашението, душът пък бе изработен от един от техниците на „Есенна колона“. Макар и кратък, душът бе прекрасен — *наистина* прекрасен — и спартанецът се наслади на всяка една секунда.

Главния се избърса, навлече чисти дрехи и тъкмо се канеше да проведе рутинната проверка на скафандъра си, когато един редник пъкна глава в квартирата му — сглобяем куб от мемо-пластмаса, заменил древната военна палатка.

— Извинете, че ви безпокоя, Главен, но майор Силва иска да го навестите в командния пост... *незабавно!*

Спартанецът избърса ръцете си с парцал.

— Идвам веднага!

Тъкмо се канеше да върне бронята си в оперативна готовност, когато пехотинецът се появи отново:

— И още нещо... Майорът каза да оставите бронята тук!

Главния се намръщи. Не обичаше да се отделя от бронята си, особено по време на военно положение. Но заповедта си бе заповед, и докато не определяха какво се бе случило с Кийс, тук командваше Силва. Така че кимна:

— Благодаря, редник!

Провери, за да се увери, че оборудването му е изключено и задейства защитната система на бронята, след което окачи пистолет на кръста си.

Щабът на майора се намираше в централния пост на база „Алфа“, в средата на извънземните постройки на върха на колоната. Главния премина през няколко зали и надолу по окървавен коридор. Двойка военнопленници грънтове се занимаваха с щателното почистване на пода под зоркото око на един войник. Двама парашутисти седяха на пост пред вратата на Силва. И двамата изглеждаха извънредно свежи за войници, влизали в бой предния ден. Възнаградиха спартанеца с обичайния враждебен поглед, който членовете на ОСБР пазеха за всеки и всичко, което не е част от

елитната им организация. По-едрият от двамата огледа знаците на яката на пришълеца.

— Ооо, Главен, какво можем да направим за вас?

— Главен старшина Спартанец-117 се явява при майор Силва.

Спартанец-117 беше официалното обозначение, което му бяха дали военните. Хрумна му, че след падането на Рийч не е останал друг, който да знае, че името му е Джон.

— Спартанец-117 ли? — поиска да знае по-древният от двамата пехотинци. — Що за име е пък това?

— Виж ти кой го дърпат за езика! — прекъсна ги Макей, приближаваща се към спартанеца изотзад. — Доста странен въпрос, идващ от устата на човек на име Ютрзеника.

И двамата парашутисти се разсмяха, а Макей махна на спартанеца да влезе.

— Не им обръщай внимание, Главен! Просто са весели като краставички. Аз се казвам Макей. Хайде, ела!

Спартанецът каза:

— Благодаря, госпожо! — направи три крачки напред и откри, че е застанал през сглобено набързо бюро.

Майор Силва вдигна глава от работата си и срещна погледа на Главния. Той веднага козирува:

— Сър! Главен старшина Спартанец-117 се явява по ваша заповед, сър!

Креслото бе отмъкнато от спасителен катер на КУОН. То изсъска тихо, когато Силва се облегна назад. В ръката си държеше писалка, с която потупваше устните си. Беше момент, в който повечето офицери биха дали команда „Свободно“ и фактът, че не го направи подсказваше ясно, че нещо не е наред. Но какво?

Макей заобиколи Силва отляво, където се облегна на стената и се загледа в сцената с премрежени очи. Носеше косата си в прическа „Парашутистка“, подкъсена отстрани, за да се виждат татуировките на главата ѝ, и изравнена отгоре. Имаше зелени очи, леко приплеснат нос и пълни устни. Лицето ѝ бе едновременно войнишко и женствено.

Когато Силва заговори, сякаш четеше мислите на спартанеца.

— Така, значи се чудиш кой съм и какво е всичко това. Разбираемо, особено като се имат предвид елитният ти статус, близките ти отношения с капитан Кийс и фактът, че сега знаем, че той

е попаднал в плен. Лоялността е хубаво нещо, една от многото добродетели, с които се славят военните, и е качество, което харесвам! — Силва се изправи и тръгна да се разхожда насам-натам зад стола си. — При все това, съществува командна верига, което означава, че сега си под мое командване. *Не* на Кийс, *не* на Кортана и не под *твое*.

Пехотинецът спря, обърна се и погледна Главния право в очите.

— Смятах, че ще е добре ние с теб да проведем кратък брифинг за ранговете тук. Та, ето какво е положението. Не ми стига един капитан, тъй че лейтенант Макей служи като мой втори офицер. Ако някой от нас каже „лайно“, очаквам да питаш: „Какво на цвят, колко голямо и къде го искате?“. Схващаш ли?

Главния се замисли за миг и стисна зъби.

— Прекрасно, сър.

— Чудесно. И още нещо. Запознат съм с досието ти и то е великолепно. Ти си страхотен войник. Но освен това си и *изрод*, последният останал елемент от ужасно грозен експеримент, който не бива никога да се повтаря.

Макей наблюдаваше лицето на Главния. Косата му беше подстригана късо — не колкото нейната, но късо. Очите му бяха сериозни, устата — упорита, челюстта — силна. Кожата му не бе виждала слънце дълго време и беше бяла, твърде бяла — като на създаване, обитавало дълбините на някоя пещера. Доколкото лейтенантката знаеше от слуховете, той бе станал професионален войник на шестгодишна възраст, което означаваше, че е експерт в контролирането на изражението си, но тя виждаше ясно как думите го улучват, както куршумите — мишена. Нищо забележимо, просто леко присвиване на очите и стягане на устните. Макей погледна към Силва, но ако и той бе забелязал насрещната реакция, явно не го беше грижа за това.

— Тази идея с подбора на хора при раждането, бърникането в мозъците им и модифицирането на телата им е грешка. *Първо*, защото кандидатите нямат избор. *Второ*, защото попадналите в програмата се превръщат в извънземни човекоподобни и *трето*, защото програмата „Спартанец“ не даде резултат. Чувал ли си за човек на име Чарлз Дарвин? Не, вероятно не си, защото той никога не е ходил на война. Дарвин е бил естествоизпитател, който създал теория, наречена „естествен подбор“. Казано простичко, вярвал е, че най-добре

приспособените за оцеляване видове продължават напред — а другите, по-неефективни организми, в крайна сметка измират. Това е станало и със спартанците, Главен. *Те са измрели*. Или ще измрат, щом и ти си идеш. И тук се намесва ОСБР. Именно „Парашутисти от Ада“ превзеха тази крепост, синко — не банда изкуствено подсилени уроди, облечени в шашави брони. Когато отблъснем Съглашението назад, а аз искрено вярвам, че така ще стане, тази победа ще е резултат от делото на мъже и жени като лейтенант Макей. Човешки същества, остри като нож, крави като метал и живи до сърцевината си. Разбра ли?

Главния си спомни Линда, Джеймс и всички останали от седемдесет и трите момчета и момичета, заедно с които се бе учил да се бие. Всички мъртви, всички с табелка „изроди“ и изхвърлени като част от провален експеримент. Пое си дълбоко дъх.

— Сър, не, сър!

Последва продължително мълчание, докато двамата мъже се взираха един в друг. Накрая, след поне пет секунди, майорът кимна:

— Ясно. ОСБР също са верни на мъртвците си. Но това не променя фактите. Спартанската програма е *приключена*. Тази война ще бъде спечелена от човеци... тъй че най-добре свиквай. Междувременно имаме нужда от всеки войник — особено онези, които носят повече медали от всички генерали взети заедно... — След това, сякаш бе щракнато някакво реле, цялото настроение на офицера от ОСБР се промени. Той нареди:

— Свободно! — и покани и двамата си гости да седнат, след което запозна накратко Главния с предстоящата му мисия. Съглашението бе заловило капитан Кийс, разузнаването го бе потвърдило и Силва имаше твърдото намерение да го върне обратно.

Макар че корабът бе повреден от „Есенна колона“ по време на кратката схватка в системата, инженерите на Съглашението се трудеха с все сили по поправката на „Истина и Помирение“. Сега, зависнал само на няколкостотин единици от повърхността на Хейло, корабът се превърна в нещо като истински щаб за изпратените да „пожънат“ технологиите на пръстеновия свят.

Военният кораб се намираше в самия център на действия на командната структура. Коридорите гъмжаха от офицери елитни,

високопоставени чакали и ветерани грънтове. Имаше и сума ти инженери, аморфни на вид твари, поддържани във въздуха от газови балони, които притежаваха способността компетентно да разглобяват, ремонтират и сглобяват отново всякакви сложни технологични съоръжения.

Но всички те, независимо от високия си ранг, бързаха да се махнат от пътя на Зука 'Замамии, който крачеше през коридорите, следван плътно от колебливия Яяп. Не го правеха заради ранга му, а заради вида му и посланието, което излъчваше. Арогантният наклон на главата му, черната като космоса броня и равномерното *трака-трак* на токовете му буквално лъхаха на самоувереност и власт. При все това, колкото и забележителен да бе 'Замамии, не допускаха никого на командния мостик без да бъде проверен и когато той и помощникът му слязоха от гравитационния асансьор, там вече чакаха поне пет-шест облечени в черно елитни. Не показаха с нищо, че арогантното поведение на техния събрат им е повлияло.

— Идентификация — каза един от тях рязко и протегна ръка.

'Замамии пушна диска си в шепата на другия боец с излъчването на човек, който прави услуга на нискостоящо същество. Офицерът по сигурността прие идентификационния диск и го пушна в ръчния четец. По екрана изплуваха и се плъзнаха отдясно наляво данни.

— Сложете длан в слота!

Втората машина прие формата на правоъгълна черна кутия, висока около пет единици. От намиращия се на стената ѝ отвор се лееше зелена светлина. 'Замамии направи каквото му бе наредено и усети остро болезнено убождане, когато машината взе проба от тъканта му и компютърът се зае да сравни неговата ДНК с тази в досието му. Не защото можеше да се окаже човек, а защото в Съглашението политиката бе опасно нещо и напоследък бе имало няколко убийства.

— Потвърдено — обади се Елитният. — Явно ти си същият Зука 'Замамии, който има назначена среща със Съвета на Господарите след петнадесет единици. Съветът обаче изостава от графика, тъй че трябва да изчакаш. Моля, предай ми всичките си лични оръжия. Ето там има чакалня, но грънтът ще трябва да остане отвън. Ще те извикат, когато Съветът бъде готов.

'Замамии не бе обременен от енергийна пушка — връчил я бе на Яяп да му я носи — но извади плазмения си пистолет и го предаде с приклада напред. После влезе в набързо съоръженото място за изчакване и откри, че там са принудени да се маят и други същества. Повечето седяха прегърбени, затворени в себе си, и се вираха в палубата. Проблемът се влошаваше още повече от факта, че, вместо дошлите по-рано да бъдат обслужвани първи, изглеждаше, че високият ранг определено си има привилегиите, и повечето високопоставени молители преминаваха по-рано от другите. Не че елитният имаше право да се оплаква. Ако не беше неговият ранг, Съветът никога нямаше да се съгласи да го приеме въобще. Но най-сетне след, както му се стори, цяла вечност, 'Замамии бе извикан в залата, където се бе събрал Командният съвет.

Един нископоставен Пророк седеше с подвити крака на мястото до средата на масата, която заобикаляше подиум, на който съвсем очевидно се очакваше да застане елитният. Всеки път, когато въздушен порив докоснеше този Извисен, той сякаш се полюшваше леко, подсказвайки, че вместо да седи на стол би предпочел да остави антигравитационния си колан да го подкрепя — или по навик, или като стратегия, предназначена да напомня на другите кой и какво е той. Нещо, което 'Замамии не само разбираше, но и одобряваше.

Пророкът носеше много сложен шлем. Беше инкрустиран със скъпоценни камъни и накичен с комуникационни антени. На раменете му бе заметната сребърна мантия, която крепеше сложна плетка от златни жички, минаващи отпред, за да поставят микрофон пред кокалестите му устни. Богато бродирана червена роба се спускаше над скута му и падаше до палубата. Обсидианово черните му очи проследиха елитния по целия път към подиума, а асистентът му шепнеше нещо в ухото.

Другият елитен — аристократ на име Соха 'Ролами, вдигна ръка с длан навън.

— Приветствам те 'Замамии. Как е раната ти? Зараства добре, надявам се.

'Ролами превъзходеше 'Замамии по чин с цели две пълни нива. Нисшият офицер отговори с уважителния тон, с който го бе поздравил другият елитен:

— Благодаря, Ваше превъзходителство. Ще оздравея.

— Стига — обади се Пророкът тържествено, — закъсняваме, тъй че нека минем на темата. Зука 'Замамии се изправя пред Съвета с искане за специално разрешение да напусне отряда, който командва, за да открие и убие един конкретен човек. Доста странна идея, след като те всички си приличат и са еднакво досадни. При все това, съгласно собствените ни записи, този конкретен човек е виновен за стотици жертви на Съглашението. Съветът отбелязва, че офицер 'Замамии е бил ранен по време на сблъсък с този човек и напомня на офицера, че Съглашението не толерира личните вендети. Моля, имай това предвид, докато излагаш случая си, и не забравяй за времето. Известна сбитост би била от полза.

'Замамии сведе очи в знак на уважение:

— Благодаря, Ваше височество. Нашите шпиони подозират, че въпросният индивид е бил отгледан като воин от много ранна възраст, по хирургически път са подобрили уменията му и са го снабдили с броня, която може да се окаже по-успешна от нашите.

— По-успешна от нашите ли? — изуми се Пророкът с тон, който ясно подсказваше, че смята подобна възможност за извънредно неправдоподобна. — Внимавай какво говориш, офицер 'Замамии. Технологиата, заложената в носената от теб броня, идва направо от Предходниците. Твърдението, че тя отстъпва на нещо, е на границата на светотатството.

— И все пак думите на 'Замамии са истина — вметна 'Роламии. — В досиетата има достатъчно доклади, които — макар и да си противоречат в някои случаи — споменават за един или повече човеци, облечени в специална броня. Ако приемем, че свидетелствата на очевидците са верни, става ясно, че този индивид или група индивиди могат да абсорбират големи щети без да пострадат ни най-малко, имат изключителни бойни умения и демонстрират превъзходни военни качества. Където и да се появят той или те, другите хора се сплотяват и се бият с подновени сили.

— Точно така — каза и 'Замамии благодарно. — Което е причината да препоръчвам събирането на специален отряд за откриването на човека и изземването на бронята му за анализ.

— Вписано е — тежко изрече Пророкът. — Оттегли се, докато Съветът заседава.

'Замамии нямаше друг избор, освен да сведе очи, да отстъпи заднешком от подиума и да се обърне към вратата. Навън в коридора елитният остана да чака само няколко единици, преди отново да извикат името му и да го върнат обратно в залата. Видя, че и Пророкът, и вторият елитен са изчезнали, оставяйки 'Роламии да му поднесе новината.

Другият офицер се изправи, сякаш да намали ширината на социалната пропаст, която ги разделяше.

— Съжалявам, 'Замамии, че Пророкът цени твърде малко докладите, наричайки ги „предизвикана от битката истерия“. Нещо повече, всички ние се съгласихме, че засега си твърде ценна собственост, за да я хабим за една отделна мишена. Молбата ти е била отхвърлена!

'Замамии знаеше, че 'Роламии е измислил „твърде ценния“ момент в речта си, за да смекчи удара, но все пак оцени вложеното в тези думи чувство. Макар и да бе ужасно разочарован, той си оставаше войник и това означаваше, че следва заповедите. Сведе очи.

— Да, Ваше превъзходителство. Благодаря, Ваше превъзходителство!

Яяп забеляза елитния да излиза, разчете лекото хлътване на раменете му и разбра, че молитвите му не са получили отговор. Съветът бе отказал на налудничавата молба, на него щеше да му бъде позволено да се върне в отряда си и животът щеше да се върне към нормалното.

Ако 'Замамии изглеждаше страховит на път за срещата със Съвета, излъчването му сега бе намаляло. При все това вървеше доста по-бързо, карайки Яяп да се затича и да се мъчи да остане в крак с него сред разтварящата се пред тях тълпа.

Яяп джафна изненадано, когато се удари в бронираните бедра на командира си; елитният внезапно бе спрял. Грънтът забеляза с притеснение, че юмруците на новия му господар са свити. Проследи погледа му и забеляза групичка от четири чакала.

Те влачеха помежду си униформен човек.

* * *

Току-що бяха разпитвали Кийс за трети път. За да го накарат да говори, приложиха някакъв вид неврална шокова терапия и нервните му окончания продължаваха да бръмчат докато извънземните го бучкаха в гърба, крещяха неразбираеми дрънканици в ушите му и се смееха на изпитваното от него неудобство. Той вкуси собствената си кръв.

Процесията внезапно спря, защото един елитен в черна бойна броня блокира пътя, посочи пленника с дългия си тънък пръст и каза:

— Ти! Каж ми къде да намеря човека, който носи специалната броня!

Кийс вдигна поглед, помъчи се да фокусира очи и да погледне извънземния. Видя превръзката и отгатна какво се е случило. Каза:

— Нямам ни най-малка представа... — успя да се усмихне вяло. — Но следващия път, като се натъкнеш на него, може и да прецениш за по-разумно да се наведеш!

'Замамии пристъпи цяла крачка напред и с опакото на дланта си удари човека през лицето. Кийс се олюля, успя да се овладее и избърса кървавата ивичка от ъгълчето на устата си. Втренчи се за втори път в извънземния:

— Хайде де, застреляй ме!

Яяп видя, че елитният обмисля дали да не стори точно това, дясната му ръка посегна към пистолета, докосна дръжката... и се отпусна. Без да каже и дума повече, 'Замамии се отдалечи. Грънтът го последва. Неясно как, чрез неразгадаем за Яяп похват, човекът бе спечелил.

ГЛАВА 4

Д +17:11:04 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / ПЕЛИКАН „ЕХО 419“, ПО ВРЕМЕ НА ПОЛЕТ

Разузнавателните полети предишния ден бяха разкрили, че сензорите на борда на съглашенския кораб „Истина и Помирение“ явно имат сляпо петно от долната страна на настоящото местоположение на извънземното чудо, където малка планина успешно блокираше електронното зрение. И, което бе още по-важно, Уелсли бе създал набор сигнали, предназначени да заблудят техниците на Съглашението, че всеки един катер на КУОН всъщност е от техните. Петдесет метра над повърхността и загърнати в електронен камуфлаж, Главния и пеликанският товар „Парашутисти от Ада“ чакаха да разберат дали маскировката им ще подейства. Само времето щеше да подсказва дали фалшивите сигнали са ефективни. Едно беше сигурно — макар и да бе събран с основната цел да спаси капитан Кийс, техният отряд, съставен от Силва, Уелсли и Кортана, имаше и друга, дори още по-важна цел.

Ако той съумееше да се промъкне на кораба на Съглашението и успешно да изведе затворника, човешкото присъствие на Хейло щеше да се преобрази от опит просто да оцелеят в пълноценно съпротивително движение.

Катерът се разтърси, попаднал в поредица въздушни ями, след това се залюля насам-натам, докато пилотът — с кодовото име Вражи чук — го превеждаше на зигзаг по сложния курс към ниските хълмове. Главния използва възможността да прецени пехотинците, наседали около него. Те бяха „Парашутисти от Ада“ — същите, за които Силва бе казал, че в крайна сметка ще спечелят войната, отпращайки „изроди“ като него в кофата за боклук на историята.

Силва може и да беше прав — може пък програмата „Спартанец“ наистина да приключи с него, но това нямаше значение. Не тук и сега. Пехотинците щяха да му помогнат да свали пазачите, да се справи с разполагането на оръжията и да стигне до гравитационния асансьор, намиращ се точно под „търбуха“ на кораба, и войникът се радваше, че

ще му помогнат. Дори и като се имаше предвид изненадващия им ход плюс подкрепата на другите войници на ОСБР, положението щеше да е доста напечено, когато стигнат до асансьора. Точно тогава щеше да кацне втори катер и да разтовари група пехотинци, които да се включат в нападението на „Истина и Помирение“. Теоретично бе възможно точно в този момент корабът да се издигне, но Кортана следеше комуникациите на Съглашението и беше убедена, че на извънземния крайцер все още се извършват жизненоважни ремонти.

Допускайки, че успеят да стигнат до гравитационния асансьор, да се срещнат с подкрепления си и да си проправят с бой път през извънземния кораб, то им оставаше само да намерят Кийс, да елиминират неизвестен брой врагове и да се върнат за излитане. Разходка в парка.

Вражи чук се обади по интеркома:

— На пет от точката... повтарям, пет от точката.

Настъпи време сержант Паркър да се изправи и да се обърне към войниците си. Гласът му се разнесе по честотата на отряда и отекна в ушите на спартанеца:

— Добре, момчета и момичета... хайде на работа. Съглашението прави купон и ние сме поканени. Не забравяйте — Главния минава първи, а вие го следвате. За вас не знам, но аз се *радвам*, че има кой да върви напред!

Всички се засмяха. Паркър вдигна палец към спартанеца и той му отвърна със същия жест. Хубаво беше за разнообразие да разполага с подкрепление.

Наум прехвърли плана, който изискваше от него да върви пред всички Парашутисти и да прочиства пътя си с пушката снайпер 82АМ. Щом външните защити паднеха, щяха да настъпят и пехотинците. След това, когато отпадне елементът на изненада, Главния смяташе да се прехвърли на своята МА5В за по-близка стрелба. Както всички други войници, и той носеше пълен боен запас амуниции, гранати и оборудване, плюс два пълнителя за ракетните установки М19.

— Трийсет секунди до точката! — обяви Вражи чук. — Гръмнете някое копеле и заради мен!

Щом пеликанът зависна на една педя от повърхността, Паркър извика:

— Хайде, давай! — и Главния скочи по рампата. Застана отстрани и огледа района. Парашутистите тичаха с тътен по трапа и скачаха на земята точно зад него.

Беше тъмно, което означаваше, че не разполагат с друго осветление, освен отразяваните от висящата в небето луна лъчи и сиянието на направляващите светлини на Съглашението, които да ги отведа до целта им. Миг по-късно „Ехо 419“ отново излетя. Пилотът обърна катера, форсира двигателите и изчезна в нощта.

Главния чу пеликана да прелита над главата му, взе си нещата и забеляза пътечка, водеща надясно. Войниците на ОСБР се разпръснаха от двете му страни, а Паркър и боен отряд от трима пехотинци бяха готови да прикриват останалите шестима. Главния запълзя по каменистата пътека, която водеше до високо два метра укрепление. Щом приближи скалите, Кортана предупреди спартанеца за вражеска активност пред него. На сензора за движение се появи верига червени точки. Няколко метра пред него и наляво имаше дълбока яма — изкоп, ако се съди по прожекторите на Съглашението, осейващи района с езерца светлина. Главния за миг се почуди какво ли търсят извънземните.

Свали предпазителя на снайпера си. Какво търсеха не беше от значение. В крайна сметка щеше да се погрижи да не доживеят да го намерят.

Той откри удобно прикритие близо до едно дърво, вдигна снайпера ѝ използва оптиката и уреда за нощно виждане, за да намери оръжейните позиции на Съглашението, разположени от другата страна на изкопа. Там имаше много грънтове, чакали и елитни, но най-важното преди пехотинците да излязат на открито, беше да неутрализират плазмените оръдия — наричани още „привидения“. Неговата броня „Мьолнир“ и щитовете можеха да понесат ограничен плазмен огън от привиденията. Балистичната броня на Парашутистите, от друга страна, просто не можеше да се справи с такава огнева мощ.

Щом маркира и двете привидения, спартанецът превключи на десетократно увеличение, репетира прехода от едната мишена към другата — и повтори репетицията. Когато се увери, че може да се прехвърли достатъчно бързо между двете, той тихо издиша и затаи дъх. Натисна спусъка и пушката го ритна по рамото. Първият изстрел улучи най-близкия оръдеен стрелец в гърдите. Грънтът още падаше от

седалката на привидението, когато Главния обърна пушката надясно и вкара 14.5 милиметров куршум през заострената глава на втория грънт.

Тътенът на пушката стресна съглашенците и те отвърнаха на огъня. Главния се придвижи напред по ниския хребет и си избра нова огнева позиция зад люспестия ствол на едно дърво. Пушката изтътна още два пъти и два чакала паднаха. Той презареди с породена от опита лекота и продължи да сваля мишените си. Без подкрепата на привиденията, враговете падаха като зрели круши.

Главния презареди отново и продължи да стреля, докато в полезрението му не останаха мишени, после смени оръжието с карабината си. Скочи в ямата и се сви зад една голяма скала — една от няколкото, които минаваха по протежение на изкопа.

— Парашутистите — напред! — извика по радиото.

След секунди момчетата от ОСБР се спуснаха при него. При влизането на първите, тройка грънтове се показаха от скривалището си, единият застреля в главата някакъв пехотинец и се опита да избяга. Тялото на парашутиста още не бе паднало на земята, преди спартанецът и още един войник от ОСБР да обсипят извънземните с куршуми.

Изстрелите отекваха през криволичещите каньони, след това затихнаха. Спартанецът се намръщи — нямаше как нападащите да преминат незабелязани. Бяха изгубили елемента на изненадата. Нямаше време за губене. Той поведе парашутистите през изкопа, нагоре по склона от другата страна и по протежение на една гладка скална стена. Придържаше се близо до нея, без да забравя за тежкото падане, което чакаше всеки, посмял да се отдалечи от ръба. Благодарение на лунните лъчи можеше да различи плискация се далеч долу океан.

Сензорът му за движение засече две цели и той махна на войниците да спрат. Приведе се зад гъст храст на върха на пътеката, отвъд който го очакваше стръмен склон. Двойка чакали се появиха зад завоя, презаредените им плазмени пистолети пулсираха в зелено... платиха прескъпо за ентузиазма си.

Спартанецът изскочи от прикритието си и удари приклада на карабината в щита на по-близкия чакал. Енергийното поле проблесна и изчезна, а силата на удара изпрати извънземния встрани от пътеката. Той изпищя и падна от скалата. Главния се обърна и стреля от бедро.

Откосът порази другия извънземен в хълбока. Чакалът падна на земята и пръстът му върху спусъка се стегна, докато умираше. Масивна дупка цъфна на скалите над главата на Главния.

Той пъкна нов пълнител в оръжието си и продължи напред.

— Ето ви по нещо за спомен — изръмжа единият пехотинец и застреля чакалите в главите.

Докато отрядът продължаваше нагоре по пътеката, се натъкнаха на ново привидение, на още грънтове, на група чакали... те всички буквално се топяха под обединената стрелба на Главния, карабините на пехотинците и няколко хвърлени на място гранати.

Спасителният отряд напредваше към светлините отвъд. Съпротивата на Съглашението бе целеустремена, но хаотична и не след дълго Главния чу тътнещия рев на зависналия на стотина метра над тях извънземен кораб. Целият настръхна от статичното електричество. В средата на дълбока яма в скалното легло се намираше голям метален диск — гравитационният асансьор, който Съглашението използваше за превозване на войници, запаси и превозни средства до и от повърхността на пръстеновия свят. Около платформата, от мястото на закотвяне на лъча, се лееше пурпурна светлина.

— Хайде! — извика Главния, сочейки към асансьора. — Това е пътят ни за вътре. Размърдайте се!

Втурнаха се бясно през тесен каньон и се впуснаха в кратка схватка, щом навлязоха в областта точно под кораба. Ямата беше обградена с привидения, които откриха огън едновременно. Главния използва снайпера си да убие по-близкия стрелец, засили се нагоре по склона и скочи на празната седалка. Първата му задача беше да накара останалите оръдия да замлъкнат.

Дръпна контролната ръчка наляво и оръдието се обърна към другото привидение, на отсрещната страна на дефилето. Пред лицето му изплува бляскав образ на плитък триъгълник, който засия в червено, щом се изравни с другото оръдие. Главния натисна бутоните за стрелба и бич от пурпурно бяла енергия се стовари върху вражеското гнездо. Грънтът стрелец се помъчи да се освободи от привидението си, попадна на пътя на огъня и се пръсна под мощния изстрел. Остана неподвижен в основата на изоставеното си оръжие, с прогорена в гърдите димяща дупка.

Главния завъртя плененото оръдие и се прицели в останалите привидения. Поразяваше мишените с адска вълна от разрушителна енергия и после, доволен, че огневите позиции са затихнали, се захвана с пехотинците на врага. Тъкмо беше изпекъл двойка чакали, когато Кортана обяви, че приближава катер на Съглашението и Главния се принуди да обърне огъня си срещу извънземния съд и изсипващите се на земята войници.

Човекът насочи синия огън на привидението срещу извънземните, сваляйки ги и изгаряйки останките им. Все още се занимаваше с това, когато един пехотинец извика:

— Гледай само! Идат гости! — и дузина фигури се зареяха през шахтата на гравитационния асансьор. Двойка от новодошлите бяха масивни и носеха стоманеносини брони, а освен това и ръчни щитове.

Главния се бе сблъсквал с такива същества и преди, малко преди падането на Рийч. Ловците на Съглашението бяха корави и опасни врагове — практически ходещи танкове. Бяха бавни и изглеждаха тромави, но оръдията, разположени на раменете им, бяха същия модел като тежката артилерия, носена от баншитата, и можеха да влязат в употреба с поразителна бързина. Металните брони на ловците бяха в състояние да понесат невероятни поражения. И, което бе по-лошото, чудовищата не се спираха, докато врагът не се проснеше в краката им мъртъв... или не загинеха те самите.

„Парашутисти от Ада“ откриха огън, експлодираха гранати и двойката Ловци изреваха. Един от тях вдигна дясната си ръка и стреля — носеше огнепръскачка. Един от ОСБР изпищя и падна с топяща се плът. Ракетата на пехотинеца излетя във въздуха, плъзна се в лъча на асансьора и се взриви, без да нанесе поражения.

Ловците излязоха от гравитационния лъч и тръгнаха към ръба на изкопа. Зад тях глутница чакали и елитни се строяваха в неравна фаланга и обсипваха позициите на хората с плазмен огън.

Сержант Паркър извика:

— Ударете ги, Парашутисти! — и ОСБР плисна огън върху масивните извънземни гиганти. Куршумите рикошираха в броните им и с вой излитаха сред скалите.

Спартанецът се завъртя и чу предупредителния звук от стрелбата на оръжието на Ловците. Изгаряща енергия се удари в него. Привидението се тресеше под напора на насрещния огън, докато

Главния стискаше зъби и се мъчеше да наведе прицелния триъгълник върху мишената. Щитът му губеше енергия и алармата пронизително засвири. В мига, в който мерникът припламна в червено, спартанецът настъпи педалите за стрелба и освободи поток поразяваща синя светлина. Ловецът нямаше време да вдигне изцяло щитовете си и плазмените изстрели успяха да прогорят многобройните пластове на бронята му и да се покажат през гърба.

Спартанецът чу писък, изпълнен — както му прозвуча — с гняв, щом вторият извънземен видя падането на своя събрат. Ловецът се завъртя и стреля с огнепръскачката си към огневото гнездо на Главния. Привидението пое пряк удар, катурна се настрани и изхвърли човека на земята.

Пръстта завибрира — вбесеният извънземен се втурна по склона, право към падналия спартанец. Главния се претърколи надясно и се надигна, присвит ниско. Извънземният вече беше близо — на по-малко от пет метра. Редица остри като бръсначи шипове наизскачаха по гърба на Ловеца. Щитовете на Главния бяха изтощени и остриетата с лекота щяха да го прережат на две. Той приклекна на коляно и завъртя карабината си. Куршумите се удряха в бронята на извънземния, без да му нанесат вреда. В последната секунда стрелецът се хвърли наляво и се плъзна по склона. Ловецът не предвиди хода му и шиповете преминаха над главата на спартанеца, пропускайки го с броени сантиметри.

Главния се претърколи по корем — и видя откритата се възможност. По протежение на извития гръбнак на Ловеца се виждаше ивица оранжева, суха кожа. Той изпразни пълнителя на своя МА5В в незащитената мишена и от огнестрелните рани бликна гъста оранжева течност. Ловецът нададе нисък, протяжен вой и се срути в локва от собствената си кръв. Главния се надигна на коляно, зареди нов пълнител в карабината и огледа района за врагове.

— Чисто е — обади се накрая.

Останалите от ОСБР също потвърдиха, че е чисто. Така пътят към асансьора беше открит и Кортана бързо се вкопчи в тази възможност. Тя задейства комуникационната система на бронята:

— Кортана до „Ехо 419“. Стигнахме до гравитационния асансьор — и сме готови за подкрепленията.

— Прието, Кортана... „Ехо 419“ пристига. Разчистете площадка за кацане!

— Какво има? — поиска да узнае сержант Паркър от войниците си, някои от които с копнеж гледаха към въртящите се светлини на приближаващия пеликан. — Не сте виждали катер на КУОН или какво? Зяпайте в скалите, дявол ви взел — оттам ще изникнат копелетата!

Спартанецът изчака „Ехо 419“ да стовари свежите пехотинци, махна им да се приближат и тръгна към проучващите площадката на асансьора Парашутисти.

— Май успяхме — каза един редник, точно преди невидима ръка да се пресегне да го отлепи от повърхността.

Сержант Паркър погледна към корема на кораба и се захили:

— Не сме ли късметлии? — след което се издигна като че издърпан с въже.

— Щом влезем в кораба, мога да открия невралния интерфейс на капитана — обади се Кортана. — КНИ-то му ще ни заведе до него. Той сигурно ще е близо до корабния затвор.

— Радвам се да го чуя — отвърна сухо Главния и остави лъча да го изтегли нагоре. Някой от другите се провикна: „Йеееее!“, и изчезна в търбуха на кораба. Съглашението още не бе осъзнало този печален факт, но пехотинците вече бяха стъпили на крайцера му.

Никой от хората не разбираше, нито пък имаше способността да предсказва, климата на пръстеновия свят. Така че, когато по платото заваляха едри капки топъл като кръв дъжд, той се стовари върху им като пълна изненада. Парашутистите се разпръснаха, а водата се стичаше по лицата им, просмукваше се в униформите и започна да се събира на повърхността на площадката за кацане. Макей обаче виждаше положението от друг ъгъл. Обичаше влагата, не само защото приятно действаше на кожата ѝ, но и защото лошото време щеше да предостави на нападателния екип много повече прикрития.

— Чуйте, хора! — подвикна сержант Листър. — Знаете си упражнението. Да се отърсим, да се приготвим и напред!

Нямаше много фенери — точно колкото хората да могат да се придвижват насам-натам, без да се блъскат един в друг, но фактът, че

Силва е присъствал лично на такива мисии означаваше, че може да си представи онова, което очите не виждаха.

Войниците бяха в пълно бойно снаряжение, което означаваше, че раниците им са натъпкани с оръжия, амуниции, гранати, ракети, радио — и медицински пакети — всичко това би вдигало шум, ако не бе правилно прикрепено. Шумът пък би им стоварил неприятности на главата по време на операцията. Ето защо Листър се разхождаше по редиците и караше всеки пехотинец да подскача. Всичко, което тракаше, писукаше или дрънчеше, биваше откривано и намествано, залепяно или прикрепяно на място по някакъв друг начин.

Когато всички войници преминаха инспекцията, „Парашутисти от Ада“ се озоваха на борда на чакащите ги катери за кратък полет до мястото, където беше паднала „Есенна колона“. Съглашението бе поставило стража в и около падналия крайцер, тъй че на Макей и пехотинците ѝ се налагаше да превземат и удържат кораба поне за толкова време, колкото да изпълнят дългия списък за пазаруване, даден ѝ от Силва.

Според Уелсли, Наполеон I бил казал веднъж: „Онова, което прави задачата на генерала така трудна, е нуждата да храни толкова много мъже и животни“. Силва нямаше животни за хранене, но разполагаше с ято пеликани и същината на проблема бе сходна. С изключение на войниците на ОСБР, които носеха допълнителни запаси в своите ЕЧЛ, останалите военни бяха слезли от „Колоната“ с твърде малко неща в джобовете. Придобиването на повечко от всичко — и то преди Съглашението да атакува база „Алфа“ — беше ключът към оцеляването им. В по-дългосрочен план, ако приемеха, че изобщо успеят да удържат твърдината, главнокомандващият трябваше да намери начин да разкара хората си от пръстеновия свят.

Размислите на Силва бяха прекъснати от появата на „Ехо 419“ над платото. Катерът навири нос и кацна на така наречената „Площадка З“.

Нападението над „Истина и Помирение“ засега вървеше отлично, което означаваше, че е осигурена постоянна заетост и за втори лейтенант Далу, който бе изпратен да върви след спасителния екип и да събира всичко, което му попадне пред очите. Всеки път, когато „Ехо 419“ стовареше войници, връщаше назад вражески оръжия и оборудване. Плазмени пушки, плазмени пистолети, игломети, зарядни

устройства, разнообразни инструменти, комуникационно оборудване и дори хранителни рации. Далу обожаваше всичко това.

Силва се ухили, щом лейтенантът привика екип от военни техници под корема на пеликана, за да получат доставката — привидение, което те с екипа му бяха измъкнали точно под колективния нос на Съглашението. Това беше третото оръдие, придобито от началото на операцията и скоро щеше да заеме мястото си сред стабилно нарастващата защита на колоната.

Сержант Листър се провикна:

— Внимань-е! — направи лукава гримаса и козирува на лейтенант Макей.

Тя отвърна на поздрава му и нареди:

— Свободно!

Силва излезе под дъжда и капките обляха лицето му. Обърна се да огледа редиците черни, кафяви и бели физиономии. Виждаше само пехотинци.

— Повечето, ако не и всички вие, сте запознати с кабинета ми на борда на „Есенна колона“. При прибързаното оттегляне явно съм оставил пълна бутилка скоч в долното ляво чекмедже на бюрото си. Ако някой от вас бъде тъй любезен да я измъкне, не само ще му бъде извънредно признателен, но и ще покажа благодарността си като я разделя с човека или хората, които са успели да я изнесат.

Разнесе се одобрителен рев. Листър укроти войниците.

— Тишина! Ефрейтор, запиши името на онзи там!

Ефрейторът, към когото бе насочена заповедта, нямаше представа чие име се предполага да запише, но знаеше и че няма значение. Силва пък знаеше, че Парашутистите са минали брифинг и разбираше истинската цел на мисията, тъй че приключи с допълненията.

— Късмет на място... Ще се видим след няколко дни!

Само дето нямаше да ги види отново — не и всичките. Добрите командващи офицери трябва да обичат хората си — и въпреки това да са готови да ги пратят на смърт, ако се наложи. Това беше най-омразният аспект на командването за него.

Формацията се разпръсна. Пехотинците се затичаха към кърмата на чакащите пеликани и катерите скоро изчезнаха в тъмнината на нощта.

Силва остана на площадката, докато звукът от двигателите престана да се чува. След това, наясно с факта, че всяка война трябва да бъде спечелена в еквивалента на хартия, преди да я спечелите и на земята, се обърна отново към ниската постройка, която приютяваше командния му пост. Нощта тепърва започваше — и имаше още много работа за вършене.

Гравитационният асансьор достави спасителния екип на около половин метър над палубата. Те повисяха неподвижно за миг, после паднаха. Паркър даде серия сигнали с ръка и пехотинците от ОСБР запълзяха напред в шлюза на асансьора.

В просторното помещение бяха струпани правоъгълни кутии от блещукащия, набразден пурпурен метал, така обичан от извънземните — техният еквивалент на товарни контейнери. От дясната страна на халето бяха подредени двойка съглашенски танкове — „Дух“.

Главния тръгна към една от високите метални врати, разположени по периметъра на халето. Паркър даде сигнал, че всичко е чисто и пехотинците се поотпуснаха.

— Тук няма съглашенци — прошепна един от тях. — Къде, по дяволите, са тогава?

Вратата се активираше при приближаване и, щом Главния стигна до нея, тя се отвори и разкри един изненадан елитен. Без да спира, спартанецът го сграбчи и удари бронираната му глава в ръждивите плочи на палубата. Ако имаше късмет, щеше да довърши врага си достатъчно бързо, за да... Вратите от другата страна на халето се отвориха и през тях нахлуха съглашенски войници.

Втори пехотинец се обърна към обадилия се преди малко ефрейтор.

— Нямало съглашенци — изръмжа той, имитирайки събрата си. — Просто трябваше да си отвориш устата, а?

В кораба на Съглашението цареше хаос. Главния крачеше напред и спасителният екип си пробиваше път през лабиринт от преплитащи се коридори, които в крайна сметка ги изведоха в голям хангар за совалки. Катер на Съглашението премина през яркото синьо силово

поле и адът се стовари върху им. Огън блъвна от платформата над тях. Един от пехотинците пое вихрушка от игли в гърдите си и бе разкъсан на две от последвалата експлозия. Някакъв грънт скочи изотгоре и се приземи на раменете на ефрейтора. Той посегна, сграбчи метановия маркуч на извънземния и го смъкна. Грънтът се загърчи, падна на палубата и се замята като риба. Някой го застреля.

По протежение на хангара се отвориха многобройни люкове и от всички страни се изсипаха още войници на Съглашението. Паркър се изправи и махна на хората си да се придвижат напред.

— Време е за купон! — извика той.

Обърна се, откри огън и скоро към него се присъединиха и другите. За броени секунди битката се разпадна на поне дузина обособени престрелки. Палубата бе обсипана с ранени и мъртъвци — както съглашенци, така и хора.

Главния внимаваше гръбът му да е прикрит от пехотинец, колона или стена. Неговата броня „Мьолнир“ и презареденият ѝ щит пазеха спартанеца с предимство, което никой от пехотинците не притежаваше, така че той съсредоточаваше вниманието си най-вече върху елитните, оставяйки чакалите и грънтовете на останалите. Междувременно Кортана се напъваше с все сили да се включи в електронната система на кораба в опит да открие най-добрия път за бягство от капана.

— Трябва да се измъкнем от този хангар веднага — каза ѝ Главния, — иначе няма да остане кой да завърши мисията.

Той се гмурна зад един сандък, изпразни пълнителя си в нападащия грънт, който размахваше плазмена граната и после спря да презареди.

Един Ловец нададе смразяващ кръвта рев и се втурна в битката. Спартанецът се обърна и видя сержант Паркър да стреля по масивния извънземен. Къс откос блъвна от пушката му — последните три патрона от пълнителя. Сержантът захвърли празното оръжие и се втурна заднешком в опит да си спечели малко време. Трескаво опипваше за кобура си. Ловецът се хвърли напред и връхчетата на остриите като бръсначи шипове се врязаха през балистичната броня на пехотинеца. Той падна на палубата.

Главния изруга под нос, пъкна нов пълнител на място, зареди и се прицели в Ловеца. Извънземният приближаваше бързо — толкова бързо! — и спартанецът знаеше, че няма да успее да го убие навреме.

Ловецът прескочи неподвижното тяло на сержант Паркър. Шиповете се показаха и звярът набра скорост, докато спартанецът го засипваше с огън, наясно, че това е безполезно — но не искаше да пусне врага в оголения тил на другарите си. Без предупреждение Ловецът даде на заден, изви зловещо и тупна на земята. Главния остана изумен и погледна пушката си. Да не би да бе извадил късмет?

Чу кашлица и видя сержант Паркър да се мъчи да се изправи, с димящ пистолет М6D в ръка. От раните на хълбока му бликаше кръв и той се олюляваше, но намери сила да се изплюе върху трупа на врага си. Главния се прикри близо до ранения сержант. Кимна му късо:

— Не е зле за пехотинец. Благодаря!

Сержантът сграбчи една паднала пушка, пъкна нов пълнител в нея и се ухили:

— Пак заповядай, старши!

Сензорът за движение показва приближаването на още цели, но те се държаха на разстояние. Провалената засада в хангара сигурно ги бе объркала. „Добре — каза си Главния. — Нуждаем се от всяка секунда, която можем да спечелим!“. На глас попита:

— Кортана, колко ще ти отнеме да отвориш вратата?

— Готово — обяви триумфално Кортана. Една от тежките врати се отвори със съскане. — Всички трябва да минат оттук незабавно. Не мога да гарантирам, че няма да се заключи, ако се затвори.

— След мен! — извика Главния и поведе оцелелите пехотинци извън хангара за совалки и в относителната безопасност на коридора отвъд.

Следващите петнайсет минути бяха като кошмар на забавен кадър — спасителният отряд си пробиваше път през лабиринт от коридори, нагоре по серия тесни рампи и на горното ниво на хангара. С напътствия от Кортана, те се гмурнаха обратно в потискащите коридори на кораба. Докато се движеха през вътрешността на големия крайцер, Кортана най-сетне им съобщи добра новина:

— Сигналът на капитана е силен. Сигурно е наблизно.

Главния се намръщи. Операцията продължаваше твърде дълго. Всяка изминала секунда намаляваше вероятността който и да е от спасителния отряд да успее да се измъкне жив от „Истина и Помирение“, да не говорим пък да го стори съпроводен с капитан Кийс. ОСБР бяха добри бойци, но те го бавеха.

Обърна се към сержант Паркър и каза:

— Задръж хората си тук. Ще се върна бързо — и с капитана.

Той се опита да възрази, после кимна:

— Само не казвай на Силва!

— Няма.

Главния притичваше от врата до врата, докато една от тях не се отвори, за да разкрие правоъгълна зала, по протежението на която бяха разположени килии. За решетки служеха прозрачни силови полета. Той се втурна вътре, викайки по име капитана, но не получи отговор. Бърза проверка потвърди, че с изключение на един мъртъв пехотинец, помещението е празно.

Разочарован, но подкрепян от твърденията на Кортана, че сигналът на капитана е все така силен, спартанецът излезе от залата, влезе в коридора и буквално тръгна да проверява от врата на врата, в търсене на точното място. Щом го откри, му се прииска да не беше успял.

Порталната врата се отвори, някакъв грънт извика неразбираемо срещу Главния и покрай шлема на човека блесна плазмен лъч. Спартанецът откри огън, чу от една от килиите поздрава на някакъв пехотинец:

— Радвам се да те видя, Главен! — и разбра, че е попаднал на правилното място.

Плазмен лъч изникна от нищото, удари боеца в гърдите и включи алармата на бронята. Той се скри зад една опорна колона — точно навреме, за да види следващия лъч, минаващ през мястото, където бе стоял току-що. Огледа стаята, търсейки нападателя. Нищо. Сензорът му за движение показваше слаби странични сигнали, но той не успяваше да открие източника им. Присви очи и забеляза леко проблясване във въздуха точно пред себе си. Изстреля къс откос право през средата на блещукането и бе възнаграден с шумен вой. Елитният сякаш се материализира от нищото, посегна към вътрешностите си и успя да ги хване, преди да умре.

Главния се приближи до контролните панели и, с помощта на Кортана, спря силовите полета. Капитан Кийс излезе от килията си, поспря да прибере един игломет от пода и погледна Главния в очите.

— Появата ти тук беше проява на неподчинение — каза с дрезгав глас. Главния се канеше да обясни дадените му заповеди, когато

изражението на Кийс омекна и той се усмихна ведро. — Благодаря!

Спартанецът кимна:

— Пак заповядайте, сър!

— Можеш ли да ни изведеш оттук? — поинтересува се Кийс със съмнение. — Коридорите в този кораб са същински лабиринт.

— Надали ще е особено трудно — отвърна Главния. — Трябва само да следваме пътеката от трупове.

Лейтенант „Куки“ Питърсън свали „Ехо 136“ на цял километър от „Колоната“, погледна през опръсканото от дъжда предно стъкло и видя „Ехо 206“ да каца на приблизително петдесет метра встрани. Полетът премина съвсем спокойно, отчасти благодарение на времето, а и на факта, че нападението на „Истина и Помирение“ вероятно бе отвлякло Съглашението от случващото се на други места. Питърсън усети потръпването на катера при удара на трапа в земята, изчака командира на батальона да извика:

— Чисто е! — и задейства дюзите на пеликана. Транспортърът беше извънредно уязвим при престой на земята — и той изгаряше от нетърпение да се върне в относителната безопасност на база „Алфа“. Тогава, ако се предположеше, че Парашутистите си свършиха работата, той и екипажът му щяха да се върнат да превозят някои от оцелелите и тяхната плячка.

Междувременно в база „Алфа“ Макей наблюдаваше как „Ехо 136“ се олюля, когато един порив на вятъра го удари отстрани, видя кораба да набира скорост и височина. „Ехо 206“ излетя секунди по-късно и двата кораба изчезнаха за нула време. Хората й знаеха какво правят, тъй че вместо да им досажда, тя предпочете да почака и да наблюдава как командирите на отряди разпределят задачите. Офицерът изпитваше непривичен за нея страх и съмнение в способността си да изпълни мисията, но се успокояваше с думите, които един инструктор й бе казал навремето: „Огледай се! — бе я посъветвал той. — Запитай се има ли някой друг с по-добра квалификация за тази задача. Не някъде по принцип, а точно тук и сега. Ако отговорът е «да», помоли човека да поеме командването и прави всичко по силите си да го

подкрепяш. Ако отговорът е «не» — а той ще е отрицателен през 95% от времето тогава дай всичко от себе си. Това е най-доброто, което може да стори всеки от нас.“ Съветът беше добър — такъв, в който си струва да се вслушаш — и макар да не притъпяваше страховете на Макей, определено ги успокояваше.

Главен сержант Листър и втори лейтенант Орос сякаш изникнаха от мрака. Орос имаше малко личице като на фея, изобщо не си личеше колко е корава всъщност. Ако нещо се случеше с Макей, тя щеше да поеме командването и, ако тя на свой ред гушнеше букета, идваше редът на Листър. Батальонът бе останал без офицери още преди ситуацията да се разсмърди до небесата, а при условие, че лейтенант Далу си играеше на интендант, Макей оставаше с още един командир по-малко. Ето защо бяха повикали Листър да запълни дупката.

— Отряди едно и две са готови за тръгване — докладва весело Орос. — Да им се нахвърлим!

— Просто искаш да се докопаш до склада на кораба — заяви Макей, намеквайки за добре известната страст към шоколада, наблюдавана у подчинената ѝ.

— Не, госпожо — отвърна с невинен тон Орос, — лейтенантът живее само, за да служи на нуждите на човечеството, на военноморските сили и на командира на поделението.

Дори и по принцип каменният Листър се принуди да се разсмее, а Макей усети, как и нейният боен дух се повишава.

— Добре, лейтенант Орос, човечеството ще ви бъде благодарно, ако пратите неколцина от най-добрите си хора на пост и поведете това поделение към кораба. Ще придружавам вашата шесторка заедно със сержант Листър, а втори отряд ще се движи отзад. Така харесва ли ви?

И двамата командири кимнаха и изчезнаха в нощта. Макей потърси края на редицата на първи отряд, зае мястото си и остави мислите си да се реят. На около километър пред тях „Есенна колона“ се бе проснала на земята. Съглашението притежаваше кораба за момента — но Макей възнамеряваше да си го върне.

Време беше да се махат от „Истина и Помирение“. Докато войниците на Съглашението се щураха напред и назад, наскоро освободените пехотинци се въоръжаваха с извънземни оръжия и се

присъединяваха към спасителния отряд. Кийс и Кортана проведеха кратък военен съвет.

— Докато Съглашението ме държеше тук горе, подслушах разговори за пръстеновия свят — каза Кийс — и неговите разрушителни възможности.

— Един момент, сър — прекъсна го Кортана, — влизам в бойната мрежа на Съглашението... — тя замълча, докато извънредно мощните ѝ проникващи протоколи ровеха в системите на Съглашението. Информационните системи явно бяха сред областите, където човешките технологии бяха поне равни на тези на врага. Секунди по-късно ИИ завърши претърсването на извънземния поток от данни. — Ако правилно разчитам данните, те смятат, че Хейло е нещо като оръжие — притежаващо огромна, невъобразима сила.

Кийс кимна замислено:

— Извънземните, които ме разпитваха, непрекъснато повтаряха, че „който държи Хейло, държи в ръце и съдбата на вселената“.

— Да, разбирам... — вметна Кортана. — Прихванах няколко съобщения относно разузнавателен екип на Съглашението, който търси контролна зала. Сметнах, че издирват мостика на кораба, който поразих по време на битката над пръстена — но явно търсят контролната зала на Хейло.

— Това е лоша новина — отвърна мрачно Кийс. — Ако Хейло е оръжие и Съглашението се сдобие с власт над него, ще го използват срещу нас. Кой знае какво могъщество ще им даде? Главен, Кортана, имам нова мисия за вас. Трябва да се доберем първи до контролната зала на Хейло.

— Не се засягайте, сър — отвърна Главния, — но може би ще е по-добре да приключим тази мисия, преди да се заемаме с нова.

Кийс се ухили уморено.

— Разумно казано, Главен. Хора! Хайде да се размърдаме!

— Трябва да се върнем обратно в хангара и да поискаме евакуация — сподели Кортана, — освен ако не искате да ходите пеша до вкъщи.

— Не, благодаря — отвърна Кийс. — Аз съм от флота — предпочитам да се возя.

Излизането от целевия район и връщането към хангара за катери беше трудно, но не толкова, колкото влизането. Мина много време,

преди всички да осъзнаят, че наистина биха могли да следват пътеката от трупове чак до хангара. За съжаление, някои от мъртъвците носеха зелени флотски униформи, което напомни на Главния колко хора е избило Съглашението от началото на войната преди повече от двадесет и пет години, та досега... Все някак, без значение как, трябваше да си платят за това. Тактическата ситуация ставаше още по-рискована заради състоянието на капитана. Той не се оплакваше, но спартанецът виждаше, че Кийс е ранен и отслабнал след разпитите на Съглашението. За него беше истинска мъка да се държи наравно с останалите.

Главния даде знак на отряда да спре. Капитанът — останал без дъх — го възнагради с кисела гримаса, но изглеждаше благодарен за почивката.

Две минути по-късно, когато Главния тъкмо се канеше да даде знак на групата да тръгне отново, тройка грънтове се показаха пред тях. В стените рикошираха иглени снаряди и се насочиха право към него. Щитовете му поеха удара и той отвърна на огъня, както и другите в групата. Кийс разкъса на части единия грънт с откос експлозивни стъклени игли. Останалите бяха довършени от комбинация на плазмен огън и картечния откос на Главния.

— Да се размърдаме — посъветва спартанецът. Сам последва съвета си и тръгна по коридора, приведен ниско и готов за неприятности. Едва бе изминал двадесетина метра и се появиха още съглашенци — двама чакали и един елитен.

Врагът се приближаваше и ставаше толкова по-целеустремен, колкото по-дълго оставаха тук. Той довърши чакалите с последната си осколочна граната, след това свали елитния с куршуми. Кийс насочи пехотинците да стрелят по хълбока на извънземния и той падна.

— Трябва да тръгваме, сър — предупреди Главния капитана. — При цялото ми уважение, движите се твърде бавно.

Кийс кимна и отрядът се втурна по криволиचेщите коридори, изоставил прикритието си. Най-накрая, след многобройни завои и кръстовища, те стигнаха до хангара за совалки. Отначало спартанецът го помисли за празен, но после забеляза нещо, приличащо на две бели пръчици, носещи се в средата на залата.

С все още пресен спомен за срещата си със скрития елитен, който бе стоял на пост, Главния изобщо не посмя да рискува. Извади

пистолета си, свърза оптиката и внимателно се прицели. Натисна спусъка няколко пъти и вкара около половин пълнител в областта отдясно на енергийното острие. Войнът на Съглашението изплува от нищото и рухна на платформата.

Един от пехотинците извика:

— Внимавай! Прикрий Капитана! — и миг по-късно второто острие разреза въздуха на геометрични форми и започна да се придвижва напред, сякаш самостоятелно. Спартанецът изстреля три бързи откоса във втория извънземен, улучи камуфлажния му генератор и Елитният се разкри. Огън бликна от всички страни и войнът падна.

Последва радиошум, щом Кортана задейства комуникационното оборудване на „Мьолнир“.

— Кортана до „Ехо 419“... Взехме Капитана и се нуждаем от бързо прибиране!

Отговорът дойде почти незабавно:

— Отказ, Кортана! Ято банши ме следва по петите... и не мога да се отърва от тях. Най-добре си потърсете друг транспорт!

— Прието, Вражи чук! Кортана — край!

Радиото изщрака, щом ИИ превключи от вътрешните слушалки на външните високоговорители.

— Въздушното подкрепление е отрязано, капитане. Ще трябва да се задържим тук, докато Вражи чук успее да дойде.

Един пехотинец ги чу и, вече травмизиран от прекараното като затворник на Съглашението време, си изпусна нервите.

— В капан сме! Всички ще умрем!

— Я млъквай, войниче! — изръмжа Кийс. — Кортана, ако ти и Главния успеете да ни вкарате в някой от катерите на Съглашението, ще се погрижа да излетим като птички!

— Да, капитане — отвърна ИИ-то. — Долу има съглашенски кораб на док.

На дисплея на шлема на Главния се появи навигационен индикатор, той последва стрелката през един люк, надолу по серия коридори и навън в корабен хангар.

За нещастие, хангарът беше добре защитен и избухна нова престрелка. Положението се влошаваше. Главния пъкна последния си цял пълнител в МА5В и го използва на къси, добре прицелени откоси. Грънтовете и чакалите се разпиляха и отвърнаха на огъня. Броячът за

муниции бързо намаляваше. Двойка грънтове паднаха под буйния огън на спартанеца. След секунди броячът отчете 00 — празен. Той захвърли пушката и извади пистолета си, след което продължи стрелбата по извънземните, които бяха започнали да се прегрупират от другата страна на хангара.

— Ако ще тръгваме — подвикна високо спартанецът, — сега е моментът!

Катерът имаше формата на гигантска подкова. Беше закотвен върху гравитационно поле и се люлееше леко, когато въздухът се вихреше наоколо. Щом се приближиха, Кийс нареди:

— Всички да се качват! Бързо на борда! — и поведе пехотинците през отворения люк.

Спартанецът изчака всички да се качат и отстъпи заднешком в шлюза — точно навреме. Беше му останал последен пълнител в патрондаша.

Кортана заяви:

— Дайте ми минутка да се свържа с управлението на кораба!

Кийс поклати глава:

— Няма нужда. Аз лично ще вдигна тази птичка!

— Капитане! — обади се един от пехотинците. — Ловци!

Главния надникна през най-близкия илюминатор и откри, че редникът е прав. Нова двойка масивни извънземни бяха пристигнали на платформата и напредваха към катера. Гърбовете им бяха изправени, огнепръскачките им се въртяха и се канеха да стрелят.

— Дръжте се! — каза Кийс, щом освободи гравитационните котви на кораба, вдигна го над ръба на платформата и бутна единия от джойстиците му напред. От двойната обшивка изскочи масивно рамо, блъсна и двамата Ловци с, както изглеждаше, мълниеносни удари и се прибра.

Дори леко погалване от кораб, тежащ хиляди килограми, можеше да нанесе сериозни поражения. Обшивката смачка гръдната броня на Ловците и я вкара в телесните им кухни, убивайки незабавно и двамата. Единият труп някак си успя да се задържи за едната от двете кърми. Падна, когато катерът напусна „Истина и Помирение“.

Главния се облегна на металната стена. Катерът на Съглашението беше претъпкан, неудобен и слабо осветен — но с класи надминаваше мотаенето с някой от техните крайцери. Той се стегна,

когато Кийс вкара извънземния катер в остър завой и ускори през обкръжаващия ги мрак. Главния с усилие отпусна рамене и затвори очи. Капитанът бе спасен и Съглашението бе получило посланието им — хората имаха намерение да бъдат не просто дребен дразнител, а сериозен трън в задника.

Зората точно бе започнала да се разпуква, когато Зука ’Замамии и Яяп преминаха през наново укрепения периметър, обкръжаващ гравитационния асансьор и бяха принудени да изчакат, докато екип занимаващи се с почистващи операции грънтове примъкне товар съглашенски жертви през окъпаната в кръв площадка, преди да могат да стъпят на лепкавата повърхност и да бъдат издърпани горе на кораба.

Макар че командващият „Истина и Помирение“ офицер вярваше, че всички оцелели хора са напуснали кораба, нямаше начин да се уверят в това без щателно претърсване на всяко ъгълче. Корабните сензори даваха „чисто“, но това нападение бе демонстрирало извън всякакво съмнение, че хората са се научили как да мамят детекторите на Съглашението. Посетителите усещаха напрежението, докато отряди мрачни елитни, чакали и грънтове изпълняваха претърсването палуба по палуба.

Щом двойката си проправи път през коридорите към асансьора, който щеше да ги заведе до командния мостик, ’Замамии остана изумен от размерите на пораженията, които видя. Да, имаше дълги участъци, в които коридорите бяха напълно недокоснати, но ту тук, ту там подминаваха окъпан в кръв отсек, където стените бяха надупчени от куршуми, палубата — изгорена от плазма и полустопените люкове подсказваха за сериозната престрелка и битка.

’Замамии с почуда се загледа в една гравитационна количка, натоварена с преплетени тела на чакали, която премина покрай тях, ръсейки кръв по палубата зад себе си.

Най-сетне двамата стигнаха до необходимия асансьор и излязоха на командния мостик. Елитният очакваше някаква проверка на самоличността, както последния път, когато бе разговарял с Пророка от Съвета на Господарите; без съмнение щеше да бъде захвърлен в някоя чакалня за поредното продължително изчакване. Нищо не беше

по-далеч от истината. Веднага щом 'Замамии бе проверен, двамата с Яяп бяха избутани в отделението, където се бе събирал Съветът на Господарите по време на последното му посещение.

Нямаше и следа от Пророка, нито от някой от непосредствените началници на 'Замамии — но там беше потъналият в работа Соха 'Роламии заедно с отряд по-нисши елитни. Веднага си личеше напрегнатата атмосфера на пристигащи доклади, които биваха преглеждани и използвани за съставяне на разнообразни планове за действие. 'Роламии видя 'Замамии и вдигна ръка в приветствен жест.

— Добре дошъл. Моля, седни.

'Замамии се подчини. На никой от елитните не му хрумна да предложи същото и на Яяп, който продължи да стърчи прав. Дребният грънт се люлееше леко, притеснен до немай-къде.

— Така... — поде 'Роламии, — какво точно си чул за последното... „нахлуване“?

— Почти нищо — принуди се да признае 'Замамии. — Хората са успели да се качат на кораба с гравитационния асансьор. Това е всичко, което знам.

— И е напълно вярно — съгласи се 'Роламии. — Но има и още. Системата за сигурност на кораба е записала доста събития. Хвърли едно око на това.

Елитният натисна един бутон и във въздуха пред тях изникнаха образи. 'Замамии откри, че гледа двама грънтове и един чакал, застанали в коридор. Внезапно, без предупреждение, същият човек, с когото се бе сблъскал на борда на „Есенна колона“ — онзи големият с необичайната броня — излезе иззад ъгъла, забеляза войниците на Съглашението и откри огън по тях. Грънтовете паднаха бързо, но чакалът успя да стреля и 'Замамии видя плазмата да се разсейва пред бронята на човека. При все това, вместо да падне, както би трябвало, видението застреля чакала в главата, прекрачи единия от мъртвите грънтове и продължи напред към камерата. Образът застина, щом 'Роламии докосна друго копче.

'Замамии усети почти невероятно стягане в гърдите. Дали щеше да има смелост да се изправи отново срещу човека? Не беше сигурен — и това също го плашеше.

— Та така — каза на глас 'Роламии, — ето го и него — същият човек, за когото ни предупреди. Опасен индивид, който носи по-

голямата част от отговорността за шестцифрените загуби, получени по време само на това нападение, да не споменаваме за загубата на ценен затворник и шест привидения, които врагът успя да открадне.

— А хората? — поиска да знае 'Замамии. — Колко от тях успяха да убият войните ни?

— Не сме приключили преброяването на труповете — отвърна другият елитен, — но предварителните изчисления показват, че са тридесет и шест.

'Замамии остана поразен. Нима не трябваше да е обратното? Съотношението щеше да е обратното, ако не беше извънземният с бляскавата му броня.

— Ще останеш доволен да научиш, че първоначалната ти молба вече е била одобрена — продължи 'Роламии. — Получихме предварителни доклади от други нападателни отряди, че повечето от тези необичайни хора са били убити по време на последната голяма битка. Този тук явно е последният от вида си. Използвай каквито ресурси намериш за необходимо, намери човека и го убий. Имаш ли въпроси?

— Не, Ваше превъзходителство — каза 'Замамии и се изправи. — Абсолютно никакви.

ЧАСТ ТРЕТА
МЪЛЧАЛИВИЯТ КАРТОГРАФ

ГЛАВА 5

Д +28:15:25 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА ЛЕЙТЕНАНТ МАКЕЙ) / В РАВНИНАТА ОКОЛО „ЕСЕННА КОЛОНА“

Дъждът спря точно призори — не постепенно, а изведнъж, сякаш някой бе затворил кранчето. Облаците се стопиха, бликнаха първите слънчеви лъчи и мракът отстъпи пред светлината. Бавно, сякаш за да разкрие нещо безценно, златното сияние се плъзна над равнината и озари „Есенна колона“, която лежеше като изоставен скиптър с кърма, увиснала над ръба на стръмен склон.

Беше огромна — толкова грамадна, че Съглашението бе изпратило две баншита да летят над нея и ескадрон от шест призрака патрулираха района точно до падналия кораб. При все това, съдейки по спокойния начин, по който вражеските войници изпълняваха задълженията си, Макей можеше да познае, че нямат представа за опасността, която бе пропълзляла към тях през часовете на дъждовната нощ.

У дома, на Земята, преди изобретяването на свръхсветлинния двигател на Шоу-Фуджикава и последвалите усилия за колонизацията на други звездни системи, човешките бойни сили често се бяха впусkali в атака призори, когато има повече светлина, а вражеските стражи най-вероятно са уморени и сънени. За да се противопоставят, по-сериозните армии бързо бяха развили традицията за ранни утринни „проверки“, когато войниците до един отивали на барикадите, в случай че врагът избере за нападението си точно тази сутрин.

Дали съглашенците имаха подобна традиция, запита се Макей? Или те спяха, успокоени, че дългият период на мрак най-сетне е свършил, а утринното слънце стопяваше страховете им? Скоро щеше да разбере. Както и останалите шейсет и двама „Парашутисти от Ада“ в отряда ѝ, тя се бе скрила точно зад ръба на приблизително подковообразната област, из която Съглашението усърдно патрулираше. А сега, когато до деня оставаха само броени минути, време бе или да се хвърли в дълбокото, или да се оттегли.

Макей се огледа за последен път. Ръката я болеше, пикочният ѝ мехур беше пълен, но всичко друго беше просто перфектно. Тя включи радиото и даде заповедта, която двата отряда чакаха.

— „Червено Едно“ до „Синьо Едно“ и „Зелено Едно“...
Тръгвайте към целта. Край.

Всичко се разви толкова бързо, че Макей пропусна потвържденията на двамата отрядни командири, ако бе имало такива. Ключът бе да се неутрализират баншитата и призраците толкова бързо и решително, че войниците на ОСБР да могат да прекосят дългата ивица открито пространство и да стигнат до „Колоната“ на практика живи и здрави. Ето защо поне по три мощни ракетни установки М19 бяха прицелени във всеки от самолетите — и по трима пехотинци бяха прикрепени към всеки от половин дузината призраци-мишени.

Две от четирите ракети, изпратени по самолетите на Съглашението, пропуснаха целите си, но и двете баншита бяха улучени и незабавно се взривиха. Останките им се посипаха по позициите на врага. Пилотите на призраците от двете страни на кораба все още гледаха нагоре в опит да открият какво се е случило, когато повече от две дузини карабини откриха огън по тях.

Четири от устройствата за бързо нападение бяха разрушени още през първите секунди на битката. Петото, пилотирано от смъртно ранен елитен, описа няколко големи припокриващи се кръга, преди да се удари в обшивката на кораба и най-сетне да избави пилота от мъките му. Елитният, управляващ шестия и последен призрак се паникьоса, даде заден пред настъпилата разруха и се прекатури през ръба на пропастта.

Ако извънземният бе пиццал по време на падането си, Макей не бе успяла да го чуе под непрестанния съпровод *трака-трака-трака* на множеството снайпери 32 около нея. Тя включи радиото си на командната честота и нареди на командирите си да тръгват напред.

Нападателят отряд пресече откритото пространство на бегом и се насочи към въздушните шлюзове на носа на кораба.

Разположените в кораба съглашенски войници чуха трясъка и изтичаха навън, където ги посрещна гледката на все още димящото им механизировано подкрепление и ентузиазираните — макар и малобройни — нападатели пехотинци. Повечето съглашенци просто си стояха, чакайки някой да им каже какво да правят, когато

бронебойните, стабилизирани, шрапнелни куршуми на снайперите се врязаха в тях. Ударът бе разрушителен. Макей видя елитни, чакали и грънтове да вдигат ръце и да падат, щом прииждащата вълна взе своята дан.

После, когато извънземните започнаха да отстъпват в относителната безопасност на вътрешността на кораба, Макей скочи на крака, наясно, че някой от командирите ѝ ще стори същото от другата страна на кораба, и махна на стрелците да тръгват.

— Прехвърлете се на карабините! Последният, който стигне до шлюза, остава да го пази!

Всички ОСБР войници знаеха, че вътре в кораба има цял куп плячка за събиране и изгаряха от желание да се докопат до нея. Възможността да останат да пазят шлюза, вместо да разграбват „Колоната“, беше повече от достатъчен мотив всеки пехотинец да хукне, все едно дяволът го гони по петите. Целта на упражнението беше да прекарат колкото се може по-бързо всички членове на отряда през мястото, което Съглашението би могло да използва за стрелбище. Макей си мислеше, че е успяла, че е постигнала чист пробив, но над нея премина сянка и някой изкрещя:

— Враг! Вражески катер!

Офицерът погледна през рамо и видя съглашенски катер. Странното на вид превозно средство изплува от изток и се канеше да стовари допълнително подкрепление. Плазменото му оръдие откри огън и проряза линия от черни дупки в прахта, близо до площадката за кацане. Един снайперист изчезна от кръста надолу и дори му остана въздух да изпищи, щом движението му напред се забави, а торсът му се приземи в купчина от собствените му вътрешности.

Макей рязко спря, извика:

— Снайперисти! Обърни се, огън! — и се надяваше, че кратката ѝ, несвързана заповед ще е достатъчна да предаде какво иска.

Всеки съглашенски катер си имаше странични отделения — малки, подобни на кутийки пространства, където се намираха войниците по време на преход и откъдето ги пускаха, когато самолетът пристигнеше над зоната за кацане. Ако пилотът беше по-опитен, щеше да разположи кораба си така, че да е обърнат с носа към врага и да стреля с оръдията, докато войниците скачат — но той не беше или

просто сбърка, като обърна десния борд на катера си към хората и отвори вратите.

Повече от половината снайперисти на ОСБР бяха грабнали отново своите 82-мм и ги бяха метнали на рамо, когато вратите се отвориха. Откриха огън, преди войниците от Съглашението да успеят да скочат на земята. Един от откосите удари в плазмена граната и я взриви. Сигурно бе прекъсната и някоя верига на управлението, защото катерът подскочи, стрелна се напред и заби нос в земята, изоравайки две дълбоки бразди и вдигайки ветрила от пръст, удари се в скала и се взриви в пламъци. Вторичните експлозии продължиха и двойният му корпус се разпадна. Звукът от взрива отекна в обшивката на „Колоната“ и се понесе над равнината наоколо.

Пехотинците изчакаха малко да проверят дали някакви извънземни ще се опитат да изпълзят, излязат или изтичат от катера, но не се появи нито един.

Макей чу приглушеното *тумп-тумп-тумп* на автоматични оръжия, идващо от вътрешността на кораба зад нея и осъзна, че са свършили работата само наполовина, така че махна на половин дузината пехотинци.

— Какво чакате? Хайде, размърдайте се!

„Парашутисти от Ада“ се спогледаха, ухилиха се и последваха Макей в кораба. Лейтенантката може и да приличаше на ококорена маниачка, но си знаеше работата, а на тях това им стигаше.

Пръстта бе още влажна след дъжда, така че когато слънцето огря платото, започна да се оформя тежка мъгла, сякаш бяха пуснали от затвора батальон духове. Кийс, изтощен от затворничеството, да не споменаваме и тежкото бягство от „Истина и Помирение“, буквално се бе срутил в леглото, което „Парашутисти от Ада“ му бяха приготвили, и спа непробудно през следващите три часа. Сега, събуден едновременно от кошмар и от вътрешния си часовник, все още настроен на относителното корабно време, флотският офицер бе на крак и обикаляше базата.

Гледката от възвишението бе наистина впечатляваща — обширна равнина, обкръжена с полегати хълмове. Наниз бели като слонова кост облаци витаеше над хребетите им. Гледката беше толкова красива, тъй

пасторална, че бе трудно да се повярва, че Хейло е оръжие. Кийс чу стъпки и се обърна да види Силва, който излизаше от стълбището, водещо към наблюдателната платформа.

— Добро утро, сър — каза пехотинецът. — Чух, че сте станали. Може ли да се присъединя към вас?

— Разбира се — отвърна Кийс и махна към високата до кръста стена. — Заповядай! Саморазведох се из площадките за кацане, позициите на привиденията и наченките на работилницата. Добре свършена работа, майоре. Ти и парашутистите ти заслужавате похвала. Благодарение на вас имаме място за почивка, прегрупиране и планиране.

— Съглашението свърши част от работата вместо нас — отвърна скромно Силва, — но съм съгласен, сър, хората ми здравата се изпотиха. Като стана дума за това, искам да знаете, че лейтенант Макей и два отряда ОСБР точно в момента си проправят път към „Есенна колона“. Ако успеят да извадят запасите, от които имаме нужда, база „Алфа“ ще бъде в състояние да издържи доста време.

— А ако Съглашението атакува преди това?

— В такъв случай ще сме здравата прецакани. Свършват ни мунициите, храната и горивото за пеликаните.

Кийс кимна:

— Е, да се надяваме, че Макей ще се справи. Междувременно има и други неща, които трябва да обсъдим.

Макар да знаеше, че е задължение на офицера да го стори, Силва смяташе за малко дразнещ безгрижния, дори фриволен начин, по който Кийс си бе върнал командването. Йерархията бе ясно структурирана и сега, когато капитанът бе освободен, той заставаще начело. Пехотинецът нямаше какво да направи, освен да си придаде заинтригувано изражение — и да се надява, че началникът му ще измисли поне някои от правилните действия.

— Да, сър. Какво има?

И така, Кийс заговори, а Силва го слушаше, докато капитанът преразказваше какво е научил, докато е бил в плен.

— Същността на проблема е, че, макар да изглежда, че расите, които съставят Съглашението, притежават високо развита технология, по-голямата част от нея, ако не и всичко, е откраднато от същества, които те наричат „Предходници“ — древна раса, оставила руини на

дузини планети и вероятно отговорна за създаването на Хейло. В дългосрочна перспектива фактът, че съглашенците се адаптират лесно, но не са склонни към новости, може да се окаже техен недостатък. За момента обаче, преди да успеем да се възползваме от слабостта им, първо трябва да намерим начин да оцелеем. Ако Хейло е оръжие и ако има способността да унищожи цялото човечество, както те, изглежда вярват, тогава трябва да открием начин да го неутрализираме — и вероятно да го обърнем срещу Съглашението. Ето защо наредих на Кортана и Главния да намерят тъй наречената Контролна зала, която все още търсят и извънземните, и да проверят дали има начин да блокираме плановете им.

Силва облегна лакти на парапета, който заобикаляше укреплението и надникна към равнината. Ако човек знаеше накъде да гледа и имаше силно зрение, можеше да различи изгорялото място, където бяха нападнали призраците и бяха оказали съпротива „Парашутисти от Ада“, и където бяха погребани някои от пехотинците му.

— Разбирам какво имате предвид, сър. Може ли да говоря откровено?

Кийс погледна към Силва, после отново се извърна към долината:

— Разбира се. Ти си втори в командването, и очевидно по-добре от мен знаеш как да се оправяш при наземни кампании. Ако имаш някакви идеи, предложения или притеснения, искам да ги чуя до едно.

Силва кимна с уважение:

— Благодаря ви, сър. Въпросът ми има връзка със спартанеца. Като всички други, мога само да се възхитя на досието на Главния. При все това, дали той е подходящият човек за мисията, която имате наум? И, като се замисля, изобщо има ли отделен човек, подходящ за тази мисия? Знам, че тялото на Главния е подсилено — допълни майорът, — да не споменавам и за предимството, което му осигурява бронята, но... огледайте се. Тази база и тази защитна линия, са дело на нормални хора. Спартанската програма е провал и, капитане, фактът, че Главния е единственият оцелял, го доказва, тъй че нека оставим вашата мисия в ръцете на няколко угодни Богу пехотинци и да ги накараме да си заслужат заплатата. Благодаря, че ме изслушахте.

Кийс бе прекарал във флота доста време. Знаеше, че Силва е амбициозен — не само за собственото си издигане, но и за издигането на целия отдел ОСБР на Военноморските сили. Знаеше също, че майорът е смел, добронамерен и че в този случай греши напълно. Но как, по дяволите, да му го каже? Имаше нужда от ентузиазизираната подкрепа на Силва, ако изобщо смятаха някой да се измъкне от тази каша жив.

Капитанът обмисли думите на морския пехотинец и кимна:

— Донякъде имаш право. Това, което ти и богоугодните ти войници сте постигнали на тази колона е цяло чудо. При все това не съм съгласен със заключенията ти по отношение на Главния и спартанската програма. Първо, важно е да се разбере, че онова, което прави Главния толкова ефективен не е това, което той самият представлява, а онова, което е. Досието му не е резултат от технологиите — не е плод на стореното с него, а обратното, постигнато е при все причиненото му и болката, която е преживял. Истината е, че той щеше да израсне като забележителен човек, независимо какво му е или не му е причинило правителството. Дали смятам, че децата трябва да бъдат отвличани от семействата си? Да ги отглежда армията? Да ги променя хирургически? Не, не мисля, не и в мирно време... — Капитанът въздъхна и скръсти ръце на гърдите си. — Майоре, една от първите ми задачи беше да съпровождам ръководителката на спартанския проект по време на изборния процес за втората серия кандидати. Тогава не знаех за пълния мащаб на операцията — и вероятно щях да откажа, ако бях наясно. Но сега не живеем в мирно време. Говорим за съвсем сериозна възможност за цялостното ни изтребление, майоре. Колко души сме изгубили във Външните колонии? Колко души уби Съглашението на Иерихон VII? А на Рийч? Колцина ще бъдат превърнати на пепел, ако те открият Земята?

Въпросът беше риторичен. Пехотинецът поклати глава.

— Не знам, сър, но ето какво знам. Преди повече от двадесет и пет години, когато бях втори лейтенант, хората, които измислиха Главния, сметнаха, че ще бъде забавно да тестват новото си домашно оръжие срещу истинска плът. Те измислиха ситуация, в която четирима пехотинци да се натъкнат на приятелчето ви, да се обидят от действията му и да се опитат да му предадат урок. Е, и познайте какво? Планът сработи идеално. Планът включваше мои хора и изродът не

само ги нарича до посиняване, а и остави два трупа след себе си — пребити до смърт в проклетия корабен гимнастически салон. Не знам как му викате на това, сър, но аз го наричам „убийство“. Последва ли наказание? Дявол да го вземе — не. Гнусната играчка я потупаха по главичката и ѝ дадоха ключ за душовете. Толкова по въпроса за кръвопролитие.

Кийс бе пребледнял.

— Не знам дали има значение, но наистина съжалявам за случилото се с хората ти, майоре. Но истината е такава — може да не е приятна дявол го взел, може дори да не е правилна, но ако можех да се докопам до един милион Главни, щях да взема всеки един от тях. Що се отнася до тази конкретна мисия, то да — вярвам, че е възможно и твоите хора да свършат работа и ако разполагах само с тях, нямаше да се поколебая да ги изпратя. Но Главния има множество съществени предимства, не на последно място сред тях — Кортана, и поемайки тази задача, той ще освободи и вашите Парашутисти за нещо друго. Бог знае, че има предостатъчно работа за вършене. Решението ми е окончателно.

Силва кимна сковано:

— Сър, да, сър. Хората ми ще направят всичко възможно, за да съдействат на Главния и на Кортана.

— Да — каза Кийс, загледан в плавната възходяща извивка на пръстена, — сигурен съм в това.

По принцип тъмната зала бе озарена от изкуствена светлина. Зука 'Замамии изучаваше нападението на „Истина и Помирение“, обръщайки специално внимание на начина, по който ИИ на хората бе влязъл в бойната мрежа на Съглашението и анализира естеството на електронните прониквания, за да види от какво най-много се е интересувал той.

След това, базирайки се на анализа, той беше създал предвиждане за следващите стъпки на хората. Не на всички хора, тъй като това се намираше извън параметрите на мисията му, а за конкретния човек, от когото се интересуваше. Един индивид, който изглежда беше част от специализирана, елитна група, сходна с

неговата собствена и почти със сигурност щеше да бъде пратен по следите на онова, което хората бяха научили.

Сега, в залата, която водеше право към Центъра за Охранителна дейност, 'Замамии заложи капан. Бронираният човек щеше да дойде, той беше сигурен, и щом веднъж влезеше в капана, щеше да срещне края си. Тази мисъл извънредно развесели елитния и той си заподсвирква боен химн, докато работеше.

Осколочната граната избухна. Блесна светкавица, последвана от гръмотевица. Един чакал изпищя, изтътна карабина и някакъв пехотинец извика:

— Само кажете, ако искате още!

— Добра работа! — възкликна Макей. — Това е последният. Затворете люка, заключете го и сложете стража, за да сме сигурни, че няма да си проправят път навън. Съглашението е добре дошло на горните палуби. Това, което ни трябва, е тук долу.

Битката вилнееше от часове, но пък Макей и пехотинците ѝ се бореха да изтласкат останалите вражески сили от ключовите позиции в „Колоната“ и в онези отсеци от кораба, които не бяха критични за мисията. Щом Парашутистите затвориха и последната вътрешна корабна стълба, която все още не бе обезопасена, получиха точно това, към което се стремяха — свободен и безопасен достъп до главното корабно интендантство, товарни складове и хангари за превозни средства.

Всъщност, още докато вторият отряд изтласкваше последните извънземни от долните палуби, първият, под командването на лейтенант Орос, бе започнал важната задача по закачането на ремаркета към армията глигани, натъпкани в корема на „Есенна колона“ и товаренето им с храна, муниции и всичко друго от дългия списък, който Макей бе донесла относно другото оборудване. Когато всички „глиговагонетки“ бяха готови, пехотинците ги подкараха по набързо сглобените рампи към външния свят.

Щом се озоваха навън, те се строиха в кръг — обединените сили на техните оръдия М41 представляваха мощна защита срещу възможни атаки на Съглашението — било то катери, баншита или

призраци. Нямахте да удържат кой знае колко дълго, но щяха да свършат най-важната работа — да им спечелят време.

Към вече забележителната огнева мощ на обоза се присъединиха и четири големи бойни танка „Скорпион“ М808, наричани още МВТ, които изръмжаха надолу по рамките и вдигнаха прашни ветрила с мощните си гъсеници, докато заемаха позиции сред защитната стена, формирана от глиганите. Титаново-керамичната броня на МВТ-тата им осигуряваше отлична защита срещу огън от ръчни оръжия — макар че щяха да са уязвими, ако извънземните успеят да се доберат в близост до тях. Ето защо бяха осигурени места за максимум четирима пехотинци, които да се взят върху гъсеничните калници на всеки скорпион.

Сега, изтегляйки се от приземяния крайцер и наблюдавайки последното товарене, Макей остави Листър да наглежда затворените в кораба извънземни. Докато излизаше от кораба, лейтенантката мерна два тежко натоварени пеликана да излитат в посока към колоната, всеки защитил по един глиго под корема си. А отпред, в готовност да потеглят, чакаха строени на земята двадесет и шест глигана — и от кораба излизаха още.

Единственият им проблем беше живата сила. В резултат на битката бяха останали само петдесет и двама живи войници, което означаваше, че и бездруго оскъдната им групичка щеше да се види в чудо да оборудва с екипаж тридесет и четири превозни средства и при това да се бие, ако се наложи. И Макей, и подкомандирите трябваше да играят ролята на шофьори или стрелци по време на обратния път.

Орос видя командира на групата да излиза от „Есенна колона“. Тя се беше настанила в един от товарните екзоскелети, свалени от кораба. Серводвигателите виеха в синхрон с движенията ѝ, докато пресичаше ивицата изровена от колела пръст до мястото, където Макей стоеше с ръце на хълбоците. Лицето ѝ бе покрито с мръсотия, а бронята ѝ — прогорена там, където я бе ударил плазмен изстрел.

— Оранжевото ти стои добре!

Орос се ухили.

— Благодарско, шефе! Видя ли пеликаните?

— Всъщност да — видях ги. Сториха ми се малко претоварени.

— Аха, пилотите започнаха да се оплакват заради товара, но ги подкупих с по няколко шоколадчета. Ще се върнат след около

четиридесет и пет минути. Когато дойдат, ще натъпчем трюмовете с горивни цистерни, ще ги напълним от кораба, а ще заредим и катерите. След това, просто за да сме сигурни, че получаваме каквото сме си платили, ще вържем към опашката на всеки по едно автоматично оръдие МЛА и ще изкараме и тях.

Макей вдигна вежди:

— Автоматични оръдия? Откъде ги намерихте?

— Бяха част от въоръжението на „Колоната“ — отвърна весело другият офицер. — Реших, че ще им хареса да свалят по някой катер на Съглашението от върха на платото... — поспря и добави — Това са добрите новини.

— А какви са лошите?

— Голяма част от оборудването не е преживяло катастрофата. Няма торпедни и ракетни платформи за пеликаните и на практика сме изчерпили 70-милиметровите патрони за техните картечници. Можем да разчитаме на въздушно подкрепление само за товарни мисии.

— Дявол го взел — намръщи се Макей. Без добре въоръжено въздушно подкрепление, защитата на база „Алфа“ щеше да е далеч по-трудна.

— Така си е — съгласи се Орос. — О, наредих на пилотите да доведат и петнайсет момчета на връщане. Чиновници, лекари — всички, които могат да карат или да стрелят с М41. Това ще ни позволи да вкараме още няколко глиго в колоната и да сложим поне по двама души на всеки танк.

Макей вдигна вежда.

— „Наредила“ си да докарат още момчета?

— Е, един вид ги оставих да вярват, че ти си ги отсвиркала.

Макей поклати глава:

— Невероятна си.

— Да, госпожо — отвърна Орос безсрамно. — *Semper Fidelis*^[1].

Пеликаните се носеха над бляскавото море, преминаха линията на лекия прибой и полетяха успоредно на плажа. Вражи чук видя отпред масивно съоръжение, сушата отвъд и цял куп съглашенски войници, които се разтърчаха в отговор на внезапната и неочаквана поява на два катера на КУОН. Роули се пребори с желанието да

натисне спусъка на 70-милиметровата картечница на пеликана. Беше свършила последните патрони при предишния заход — видя как гейзерите от пясък преследват един елитен по плажа и бе възнаградена с гледката как извънземният изчезва в облак от собствената си кръв — и не ѝ се стори, че в скоро време се очакват още.

Тя се включи на главния канал.

— Точката за кацане е гореща, повтарям, гореща — наблегна Вражи чука. — Пет до кацане.

Главния застана до отворения люк и зачака сигнала на пилота: „Кацане. Давайте, пехотинци!“

Той беше сред първите, слезли от трапа. Ботушите му оставяха дълбоки отпечатащи в мекия пясък. Поспря, за да се огледа набързо и после тръгна в посока обратна на въртенето към мястото, където чакаха извънземните. Веднага, щом последният член на групата слезе, пеликаните излетяха отново — и се понесоха по посока на въртенето.

Плазмен огън блъвна от върха на склона, щом пехотинците тръгнаха напред по пясъчната дюна, внимавайки да стрелят на къси откоси, за да не стане така, че цялата група да презарежда по едно и също време. Спартанецът се затича напред, включи се към стрелбата и изпрати един елитен да се търкаля на земята. Съглашенците, за разнообразие, бяха малко на брой и хората нападатели не губиха време в свалянето им. Цялата битка продължи само десетина минути.

Време беше да се размърдат. Главния прецени целите на мисията, докато проучваше мястото на кацане, да намери и обезопаси завзетото от Съглашението съоръжение, нещо като картографска зала — която врагът вече бе окупира. Съглашението наричаше това място „Мълчаливия картограф“ — и тук бе вероятно да открият местоположението на контролната зала на Хейло. Кийс беше твърд като камък в настояването си за провеждането на мисията: „Ако Съглашението открие как да превърне Хейло в оръжие, ние сме мъртви!“

Може би, с помощта на Кортана, имаха добра вероятност да открият къде, по дяволите, са закопани контролните системи на пръстена. Трябваше само да ги измъкнат от укрепения се враг. Спартанецът чу пукане в слушалките, последвано от веселия глас на Вражи чука, чийто пеликан се спусна отново над точката за кацане:

— „Ехо 419“ пристига. Някой да е поръчвал „глиган“?

Един от пехотинците се обади:

— Не знаех, че правиш доставки по домовете, Вражи чук!

Пилотът се засмя:

— Знаеш ми девиза: „ний достаяме!“

Главния изчака катерът да стовари возилото на плажа, видя двама пехотинци да скачат на борда и се настани зад волана. Войникът, който се зае с картечницата, кимна:

— Готови сме, ако и ти си готов, Главен!

Спартанецът натисна съединителя, изпод гумите блъвна пясък и глиганът остави успоредни следи, щом се впусна по ръба на плажа. Завиха зад носа след минути и навлязоха в откритата равнина отвъд. Тук-там растяха дървета, имаше разрушени от времето скали и всичко това — заматнато със зелено покривало.

— Стрелям! — обади се стрелецът и натисна спуська. Дребният офицер видя войниците на Съглашението да се пръскат в търсене на прикритие, зави надясно да даде на оръжието с три дула по-добър ъгъл и скоро бе възнаграден с куп мъртви грънтове и зле ранен чакал.

Спартанецът подкара глигана нагоре по склона, като криволичеше, за да избегне препятствията и внимаваше за сцеплението. Не мина много време, преди хората да приближат склона на хълма и да забележат масивната постройка отвъд. Върхът завиваше надолу, връзваше се под драматичен наклон и отстъпваше пред равно пространство, където стояха приземени катери на Съглашението.

Изглеждаше, че тъкмо са приключили да товарят — катерът се измъкна на заден от подковообразния слот, завъртя се към океана и бързо изчезна. Шумът, вдиган от двигателите му, заглушаваше рева на глигана и осигуряваше на защитниците интересна гледка. Стрелецът проследи самолета, но не откри огън и не привлече нежелано внимание. Районът пред тях гъмжеше от войници на Съглашението.

— Някой друг вижда ли това, което и аз? — обади се вторият войник. — Как се предполага да го заобиколим?

Главния изключи двигателя на глигана, махна на пехотинците да останат по местата си и се прокрадна до място, където едно паднало дърво предлагаше укритие. Извади пистолета си, прицели се и откри огън. Четирима грънтове и един елитен паднаха под напора на куршумите. Отговорът бе почти незабавен — оцелелите войници се

юрнаха към прикритията си и серия плазмени стрели изби тресчици от защитния пън, който пламна.

Уверен, че е свел съпротивата до по-поносими размери, Главния се върна обратно при превозното средство и се покатери на шофьорското място. Пехотинците чакаха да видят какво ще направи сега.

— Проверете си оръжията — посъветва ги той, натисна копчето за запалване и големият двигател изрева. — Имаме малко чистене!

— Прието — отвърна стрелецът мрачно. — Май пак ни назначиха за чистачи!

Нямаше начин да отгатнат какво очаква Съглашението от хората, но съдейки по начина, по който войниците търчаха с писъци, вероятността за старомодно фронтално нападение изобщо не им беше хрумнала.

Спартанецът насочи возилото към предната страна на постройката, забеляза един коридор, който стигаше чак до скалната стена и подкара право навътре. Коридорът беше тесен и глиганът се позалюля, щом големите гуми за черен път се търкулнаха през няколко мъртви грънтове, но стратегията му свърши работа. И двамата пехотинци стреляха по войниците на Съглашението, а Главния прегази един.

След това, щом разчистиха външната страна на постройката, спартанецът паркира глигана така, че пехотинците да могат да му осигурят подкрепление и се впусна навътре. Серия рампи водеха надолу през тъмни коридори към подземната зала, която гъмжеше от извънземни. Главния хвърли сред тях една граната, отстъпи назад и посипа рампата с куршуми. Гранатата избухна със задоволителен трясък и високо във въздуха литнаха парчета плът, които заваляха по земята.

Кортана се обади:

— Не допускай да заключат вратите!

Твърде късно. Вратите безшумно се затвориха.

Спартанецът помете последните следи от съпротива, провери, за да се убеди, че вратите са заключени и вече бе на път към повърхността, когато ИИ включи радиото на бронята.

— Кортана до Кийс...

— Давай, Кортана. Намерихте ли Контролния център?

— Не, Капитане. Съгласението попречи на напредването ни. Не можем да продължим, ако не обезвредим системата за безопасност на сградата.

— Ясно — отвърна Кийс. — Използвайте всички средства, необходими да влезете в постройката и да намерите Контролния център на Хейло. Провалът е недопустим.

Главния се върна при глигана и почти бе преполовил пътя до точката за кацане, преди Капитана да се изключи.

— Късмет, хора. Кийс — край.

„Ако предната врата е заключена, пробвай отзад!“. Това бе измислил спартанецът, докато возилото се носеше по пътя, откъдето бе дошло. Седналите до него пехотинци си размениха весели реплики с един техен колега, разположен на плажа.

Тъкмо бяха заобиколили една скала, когато Кортана се обади:

— Погледни надясно! Има пътека, която води към вътрешността на сушата!

ИИ едва бе завършила изречението, когато стрелецът се обади:

— Изроди на два часа! — и откри огън.

Спартанецът подкара глигана по склона, позволявайки на М41 да се справи с острия ъгъл и спря возилото така, че стрелецът да може да открие огън по позициите пред тях.

— Кажи ми нещо, Кортана — помоли Главния, докато се снишаваше към земята. — Как така винаги ме съветваш да се качвам нагоре по гравитационни асансьори, да тичам по коридори, да се промъквам през гори и нито веднъж не споменаваш за вражеските войници, които явно обитават такива места?

— Защото не искам да се чувстваш безполезен — обади се весело ИИ. — Например, като се има предвид, че сензорите ти подсказват и на двама ни, че поне петима съгласенски войници лежат в засада по-нататък в оврага, логично е да се предположи, че зад тях има и още. Това накара ли те да се чувстваш по-добре?

— Не — призна спартанецът, докато проверяваше, за да се убеди, че и двете му оръжия са заредени докрай.

Втурна се в оврага и се прикри зад една голяма скала. Плазмени изстрели стопиха камъка близо до главата му и той бързо стреля в отговор. Грънтовете заръмжаха и се втурнаха да търсят прикритие, щом двама от партньорите му стреляха, за да прикрият позицията на

спартанеца. Зад тях един елитен в кобалтовосиня броня ги подкани напред.

Главния си пое дълбоко дъх. „Време е за работа“ — помисли си той. Втурна се иззад прикритието си и пистолетните му изстрели отекнаха в тесния овраг. Битката отне броени минути. Индикаторът на щита му отново пулсираше предупредително и той поспря на върха на оврага, за да му даде време да се презареди. Завъртя пистолета си наоколо и забеляза кръгло здание, което се извисяваше над малка вдлъбнатина на върха на оврага.

Щитът му тъкмо бе започнал да се зарежда, черпейки енергия от мощната батерия на бронята, когато двойка Ловци се изстреляха иззад прикритието си и откриха огън по позицията му.

Първият удар го улучи право в гърдите и го търкулна назад. Вторият бе спрял от ствола на едно дърво. Струйка кръв протече в ъгълчето на лявото му око. Спартанецът тръсна глава да прочисти замъгленото си зрение и се претърколи наляво. Трети изстрел вдигна гейзер от пръст там, където бе лежал преди част от секундата.

Главния метна една осколочна граната, преброи до три, после скочи на крака и отстъпи надясно, стреляйки през пялото време.

Беше преценил момента идеално. Гранатата се взриви и блясъкът и тътенът временно замаяха извънземните. Изстрелите му рикошираха в дебелите им нагръдни брони. Двамата се обърнаха заедно към него, а оръжията им заблестяха в зелено, докато се зареждаха за поредния изстрел.

Нова граната се взриви на пътя им и забави напредъка на Ловците. Те стреляха през дима и тътенът на оръжията им отекна в тесния овраг.

Ловците напредваха, нетърпеливи да убиват — и твърде късно осъзнаха, че Главния не е отстъпил, а приближава към тях. Карабината му изляя и проби дупки в броните им почти от упор. Те изпищяха и умряха.

Главния последва терена, който постепенно се спускаше на запад. Справи се с двойка пазачи, после откри целта си: проход в масивната постройка, която се извисяваше над него. Човекът видя тъмна, сенчеста врата и се пъкна през отвора. Усети как здрачът се сгъстява около него.

Биохимично променените му очи бързо се приспособиха към тъмнината и той навлезе по-навътре в сградата, поспирайки само колкото да пъхне нов пълнител в карабината си.

Едно ниво по-надолу Зука 'Замамии се вслушваше внимателно. Някой идваше насам — отчаяните призиви по радиото го доказваха — и му се стори логично да приеме, че това е същият човек, когото бе изпратен да убие. Фактът, че предаването секна сред дрънчене на човешки оръжия доказваше, че бронираният човек е тук.

Но дали щеше да влезе в капана? Елитният внимателно беше вкарал препратките за картографската зала в потока бойни сведения. Ако хората се бяха включили в мрежата с помощта на ИИ от приземяния кораб, не биха имали друг избор, освен да пратят на разузнаване този страховит човек.

„Да“, помисли си елитният, когато чувствителните му уши доловиха стърженето на ботуш, приглушеното *щрак* от зареждането на нов пълнител и тихото простъргване на бронята. „Малко остава.“

'Замамии се огледа наляво и надясно, увери се, че Ловците са заели позиции и се изтегли в скривалището си. В товарния модул присъстваха и други, включително Яяп и отряд грънтове.

Главния стигна до дъното на рампата, видя извънземните товарни контейнери, които се намираха в средата на смътно осветената зала и осъзна, че сред тях на практика би могло да се скрие всичко. Инстинкт или просто късмет накара сърцето му да се разтупка малко по-бързо, когато опря гръб в стената и се плъзна странешком. Нещо не беше както трябва.

През орнаментирания прозорец се лееше светлина, която позволяваше на спартанеца да види, че отляво има постамент. Той се придвижи в тази посока, усети студена топка да пада в дъното на стомаха му, щом чу движение и се обърна към източника на звука.

Ловецът изскочи от мрака, възнамерявайки да удари Главния с щита си и да го довърши с остриите като бръснач шипове. Стабилен поток 7.62 милиметрови куршуми се заби в гръдната броня на извънземния и забави напредъка му.

'Замамии, прикритан от Яяп и грънтовете, избра този момент да се покаже от относителната безопасност на товарния контейнер. Елитният беше уплашен, но твърдо възнамеряваше да скрие това и вдигна оръжието си. Само че Ловецът се намираше на огневата му линия.

После, сякаш битката не бе достатъчно объркваща, вторият Ловец се впусна в атака, удари елитния и го търкулна по студения метален под.

* * *

Яяп, който откри, че седи на пода, тъкмо се канеше да нареди отстъпление, когато един от подчинените му — грънт на име Линглин — се включи в битката.

Това беше много глупаво, тъй като нямаше чиста мишена, по която да се стреля, но пък грънтовете биваха окуражавани да постъпват точно така, когато се колебаят — да откриват огън. Линглин стреля и плазменият изстрел полетя чисто и точно. Улучи втория Ловец в гърба и го тласна напред, така че той се удари в своя обречен събрат.

— Олеле... — промърмори Яяп.

Главния видя противника си да пада, стреля в гърба му и вдигна отново карабината. Фактът, че вторият Ловец вече бе повален малко го изненада, макар и приятно, и той потърси по какво друго да стреля.

Без съмнение поразен от размерите на грешката си и ужасен от евентуалните последици, Линглин все още отстъпваше назад, когато огромният, брониран човек вдигна оръжието си и стреля. Яяп усети как кръвта изпръсква бузата му, препъна се, падна по гръб и с две ръце се заоттласква назад в сенките. Нечия ръка сграбчи бойната му сбруя, дръпна грънта във все още отворения товарен контейнер и го удържа на място.

— Тишина! — нареди 'Замамии. — Тази битка приключи. Трябва да доживеем до следващата.

Това прозвуча много добре, може би беше най-разумното нещо, което бе чувал от стотици единици, така че Яяп затаи дъх, докато човекът минаваше покрай отворения товарен контейнер. За миг се запита дали има начин да го върнат обратно в нормална фронтова група. За дребния извънземен войник дори тази задача изглеждаше далеч по-малко опасна.

Спартанецът обиколи помещението с опънати до край нерви, очаквайки продължението на атаката. Но за него нямаше повече работа, освен да се справи с нервите си и тежката тишина, обгърнала залата.

— Добра работа, Главен — похвали го Кортана. — Мини през товарните контейнери. Центърът за охрана се намира от другата страна.

Главния последва напътствията на ИИ, влезе в коридора и го прекоси, за да стигне до зала, в която имаше малко съзвездие светлинки, плуващи в самата ѝ среда.

— Използвай онзи холопанел, за да изключиш алармената система — предложи Кортана и, нетърпелив да свърши работа преди да го е нападнал още някой, спартанецът се подчини. Отново го поразиха странните, почти познати сияйни контролни бутони.

Кортана използва сензорите на бронята да проучи резултатите.

— Добре — заяви тя. — Това би трябвало да отвори вратата, водеща към главната шахта. Сега трябва само да намерим Мълчаливия картограф и картата на Контролната зала.

— Точно така — отвърна Главния. — Освен това трябва и да избегнем попадането в плен на непозната територия, вероятно окупирана от врага, без въздушен запас и без подкрепление.

— Имаш ли план? — поинтересува се ИИ.

— Да. Когато стигнем дотам, смятам да убия до един всички съглашенски войници, които намеря.

[1] *Semper fidelis* (лат.) — винаги верен — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

D+44:38:19 (ПО ЧАСОВНИКА НА МИСИЯТА НА ЛЕЙТЕНАНТ МАКЕЙ) / ХЪЛМОВЕТЕ МЕЖДУ БАЗА „АЛФА“ И „ЕСЕННА КОЛОНА“

Трите успоредни колони глигани бяха доста трудни за скриване, така че Макей не се и опита. Комбинацията от над трийсет машини и четири танка вдигаше облак от прах, който се виждаше от поне два километра. Без съмнение топлината, създавана от машините, се показваше на сензорите и от космоса. Разузнавателните полети на баншитата бяха в състояние да ги проследят от мига, в който поеха на път и имаше само едно логично място, накъдето колите можеха да са тръгнали — колоната, наречена база „Алфа“.

Не беше голяма изненада, че Съглашението не само успя да реагира, но и се организира за масиран отпор. Тук, след дни унижение, имаха възможност да отмъстят на тварите, които им бяха отнели колоната, бяха направили изненадващо посещение на „Истина и Помирение“ и бяха нападнали дузина други места междуременно.

Наясно, че я очаква битка, Макей организира превозните средства в три временни отряда. Първият отряд бе съставен от глигани под командването на лейтенант Орос. Тя имаше заповеди да не обръща внимание на наземни мишени и да се съсредоточи върху защитата на колоната от въздушни атаки.

Сержант Листър отговаряше за втория отряд — бойните танкове „Скорпиони“, които — заради уязвимостта си от пехота — бяха поставени в центъра на формацията.

Третият отряд, под командването на самата Макей, беше натоварен с наземната защита, което означаваше да държи призраците и пехотата далеч от другите два отряда. Една трета от превозните й средства — общо пет глигана — не бяха вързани с ремаркета и пътуваха празни с идеята да послужат като група за бързо реагиране.

Като даде на всеки отряд негова собствена задача, офицерът се надяваше да подобри цялостната ефективност на конвоя, да укрепи дисциплината и да намали възможността от жертви, причинени от

приятелски огън — сериозна опасност в такъв вид битка, каквато очакваше тя.

Щом пехотинците се насочиха на изток към база „Алфа“, първото им предизвикателство ги посрещна на мястото, където свършваше равният терен. Хълмовете се издигаха от равнината, образувайки лабиринт от каньони, оврази и дерета, които, ако хората бяха достатъчно глупави да влязат в тях, щяха да принудят превозните средства да минат в колона по едно — което правеше конвоя уязвим едновременно от въздуха и от земята. Имаше и друг път, проход, широк примерно половин километър. И трите колони можеха да минат през него, без да нарушават строя.

Проблемът — и то твърде очевиден — беше, че двойка доста масивни хълмове пазеха от двете страни на прохода, осигурявайки на Съглашението идеална платформа, от която да стрелят по преминаващите.

И сякаш това не беше достатъчно лошо, трети хълм се издигаше точно отзад, създавайки втори портал, през който хората трябваше да преминат, преди да стигнат до свободата на равнината отвъд. Беше притеснителна перспектива — и Макей усети нарастващо отчаяние, когато отрядът стигна на един изстрел разстояние от хълмовете. Не беше особено религиозна — но древният псалм сякаш сам изплува в ума ѝ „Дори да вървя през долината на смъртната сянка...“

„Да му се не види“ — помисли си тя. Нареди на отряда да се стегне и да се приготви за бой. Псалмите нямаше да им спечелят идващата битка. Виж, огневата мощ би могла.

От наблюдателния си пост високо на онова, което силите на Съглашението бяха нарекли „Втори хълм“, елитният Адо ’Мортумии използва мощен бинокъл, за да проучи човешкия конвой. С изключение на пет превозни средства, останалите бяха свързани с тежко натоварени ремаркета, което им пречеше да развият висока скорост. Конвоят се бавеше и заради четирите огромни човешки танка.

Вместо да рискува да мине през хълмовете, командирът им бе решил да използва прохода. Разбираемо, но грешка, за която хората щяха да си платят.

'Мортумии свали бинокъла и се обърна към Духа. Макар че по принцип не обичаше бавно стрелящите, твърде масивни танкове, трябваше да признае, че бяха идеално конструирани за предстоящата задача, а в съчетание с другия такъв, разположен на Първи хълм, чудовището до лакътя му щеше със сигурност да накълца идващия конвой.

Най-голямата заплаха, ако изобщо имаше такава, идваше от бронираните слонове, които се движеха точно в средата на човешкия конвой. Те изглеждаха мощни, но тъй като досега не бе виждал такива в действие и бе открил твърде малко данни във файловете на разузнаването, 'Мортумии не знаеше какво да очаква от тях.

— Така значи — обади се зад гърба му нечий глас. — Съветът на Господарите ми е пратил шпионин. Кажете ми, шпионино, какво си дошъл да наблюдаваш — хората или мен?

'Мортумии се обърна и видя, че полеви командир Нога 'Путумии го е приближил изотзад, и то извънредно тихо за толкова голямо същество. Макар и прославен със смелостта си и умелото командване на бойното поле, 'Путумии беше известен също и с рязкото си, опърничаво и параноично поведение. При все това, в полушеговитото подмятане на офицера имаше известна доза истина, тъй като 'Мортумии беше пратен да следи както полевия командир, така и врага.

Наблюдателят не обърна внимание на грубия тон на командира и щракна с челюсти:

— Някой трябва да преброи всички човешки тела, да напише доклад за почитане на последната ни победа и да положи основите за следващото ви повишение!

Ако в психологическата броня на 'Путумии имаше пукнатина, тя бе в областта на егото и 'Мортумии бе готов да се закълне, че видя как вече масивният гръден кош на офицера се издува още повече в отговор на похвалата.

— Ако думите бяха войници, щеше да предвождаш наистина могъща армия. Е, шпионино, готови ли са баншитата?

— Готови и чакат.

— Прекрасно — отвърна 'Путумии. Облеченият в златна броня елитен обърна собствения си бинокъл към напредващия конвой. — Нареди да нападнат!

— Както пожелаете, Ваше превъзходителство.
'Путумии кимна.

Макей чу идващите баншита и перспективата за действие отпрати притесненията ѝ в по-незабележимо ъгълче на ума. Звукът започна като нисък тътен, бързо премина в бръмчене и след това се превърна в изпращащ косата вой. Лейтенантът включи радиото си:

— Тук е „Червен Едно“: имаме вражески самолет! Първи отряд да действа. Всички други остават в готовност. Това е само разгривката, хора, тъй че си отваряйте очите! Идват и още. Край.

Бяха пет ята от по десет баншита всяко, и първата група мина толкова ниско над прохода, че 'Мортумии откри, че гледа към тях отгоре. Слънцето се отразяваше в прежурения метал по крилата им.

Ужасно му се искаше да скочи в собствения си самолет и да се присъедини към тях, изгаряше от желание да изпита вълнението от полета на малка височина, както и от ритмичния тътнеж на бликащия плазмен огън. Такива удоволствия обаче бяха забранени за шпионите, иначе нямаше как да запази обективността, нужна, за да изпълни важната си задача.

Нетърпеливи да нападнат първи хората и решени да не оставят мишени за следващите ята, пилотите от първата вълна стреляха веднага, щом влязоха в обхват.

Пехотинците от Първи отряд видяха самолетите да се появяват ниско на хоризонта, проследиха как мехурчетата от смъртоносна енергия се насочват срещу тях и предпочетоха да не влизат в бой с отделни мишени. Не още, във всеки случай. Вместо това, следвайки дадените от лейтенант Орос заповеди, Парашутистите прицелиха техните М41 в точката точно на запад от прохода и откриха огън едновременно. Баншитата нямаха спирачки и пилотите им едва бяха започнали да взимат завоя, когато навлязоха право в месомелачката.

’Мортумии разбра същността на проблема веднага, също и ’Потумии, който нареди на следващите вълни да се разделят и да нападнат конвоя поотделно.

Заповедта дойде твърде късно за осем от първите десет самолета, които бяха натрошени на хиляди парченца и паднаха като димящ сняг.

Една двойка все пак успя да мине през огнената завеса. Едно от баншитата успя дори да улучи глиган с откос свръхнагрятата плазма, убивайки стрелеца и стапайки оръжието му. Превозното средство обаче продължи да се движи — което означаваше, че същото прави и ремаркетото с екипировката.

Щом преминаха през куршумената стена, оцелелите баншита се обърнаха и се строиха за втори заход.

Втората вълна от съгласенски самолети пристигна от изток, раздели се и се впусна в отделни атаки. Полеви командир ’Потумии излая заповед в радиото си. Мортирните танкове^[1] на Първи и Втори хълм стреляха в унисон. Синьо-бели огнени кълба се издигнаха високо в небето, влачейки пипалца от енергия, увиснаха неподвижно за миг и започнаха да се спускат. Плазмените снаряди паднаха с точност, но бавно... почти лениво. Забиха се грациозно в земята и оглушителен тътен разтърси хълмовете. И двата изстрела не поразиха нищо, но те бяха само за премерване — и това се очакваше.

Макей чу един от пехотинците да възкликва:

— Какво, по дяволите, беше това?! — по командната честота, после чу и как Листър го скастрия.

И тя самата не успя да сдържи почудата си. Истината беше, че макар да знаеше за съществуването на Духовете, никога не ги бе виждала в действие и не беше сигурна с какво ще се сблъска. Нямаше особено значение обаче, тъй като въпросното оръжие със сигурност беше смъртоносно и щеше да предизвика хаос в тесните части на прохода. Тя включи радиото си.

— „Червен Едно“ до „Зелен Едно“, тези „енергийни бомби“ идват от хълмовете. Да подстрижем копелетата! Край!

— Тук е „Зелен Едно“ — обади се Листър. — Прието, край.

Разнесе се пукане, докато Листър превключваше на честотата на отряда си, макар че Макей чуваше всяка дума по командния канал.

— „Зелен Едно“ до „Фокстрот“ едно и две, метнете няколко експлозива по хълма отляво. Край. „Зелен Едно“ до „Фокстрот“ три и четири, същото по хълма отдясно. Край.

Баншитата завиха, обърнаха се и плиснаха огън върху безпомощните хора, а един от пилотите натисна ръчката на огнехвъргачката си и отбеляза директно попадение. Пълно с безценни муниции ремарке експлодира, обви глигана в огнена прегръдка и отнесе превозното средство в небитието. Силите на Съглашението, които наблюдаваха от хълмовете възликуваха и, нещо повече, зарадваха се на отмъщението.

’Мортумии беше тук да документира битката, не да празнува, макар че гледаше очарован как два от куполите на танковете се завъртат, за да стрелят по Хълм едно, а другите две се завъртат в противоположна посока, прицелени сякаш право в него. Елитният се запита дали да не потърси прикритие, но преди посланието за движение да стигне до краката му, чу тътнещ въздушен удар, последван от шумно буф, когато снарядът падна на петдесет единици от него. Колона кървава прах бликна високо във въздуха. Части от тела, оръжия и парчета оборудване продължиха да ваят, докато полуоглушеният ’Мортумии се вземе в ръце и се втурне в търсене на прикритие.

Полеви командир ’Потумии се разсмя на глас и посочи, за да покаже на член на отряда си къде си е намерил прикритие наблюдателят — зад няколко камъка. Последва втори снаряд, който се взриви точно под гребена на хълма и предизвика малко свлачище.

— Това — каза весело елитният — е *истинска* битка. Дръж шпионина под око!

Поразена от загубата на един глиган, цяло ремарке муниции и трима пехотинци, Макей се канеше да постави под въпрос разделението на труда, което бе наложила, и точно щеше да освободи стрелците на отрядите си да гърмят по баншитата, когато шофьорът ѝ каза:

— Олеле, я вижте това!

Серия плазмени стрели прошиха линия по протежение на глигана, одраскаха боята на колата и вдигнаха гейзери прах, докато офицерът се взираше към целта. В прохода навлезе отряд призраци.

— „Червен Едно“ до всички „Ромео“: последвайте ме! — извика Макей в микрофона си и потупа шофьора по рамото: — Да ги докопаме, Мърфи — да прочистим тази дупка!

Още докато говореше, пехотинецът настъпи газта, стрелецът се приведе и колата скочи напред. Останалите петима от групата за бързо реагиране я последваха, точно когато Духът на Първи хълм изстреля трета и после четвърта плазмена топка в небесата.

Макей вдигна глава, видя топката да забавя почти до неподвижност в апогея си и разбра, че следва състезание. Дали бомбата щеше да падне право върху отряда ѝ? Или бързите глигани щяха да се промушат под нея, оставяйки плазмения заряд да се взриви безопасно на земята? Стрелецът също видя заплахата и извика:

— Давай! Давай! Давай! — щом шофьорът зави, за да избегне няколко скали и направи всичко по силите си да натисне газта до пода. Мърмореше си:

— Мътните го взели... — щом усети нещо мокро и топло да се стича на седалката му.

Енергийната бомба падаше с нарастваща скорост. Първата кола се промъкна под нея, последвана бързо от втората и третата. С подскачащо в гърлото сърце, Макей погледна през рамо при кацането на плазменото кълбо, което се взриви и издуха огромна дупка в земята. След това — като чудо на колела — „Ромео“ пет излетя през дима, отскочи, щом се удари в ръба на новосъздадения кратер и прескочи на равното.

Нямаха време да празнуват, тъй като призраците влязоха в обхват и предната кола откри огън. Макей вдигна карабината си, прицели се в най-близкото замъгляване и натисна спусъка.

Главен сержант Листър се сблъска със суровата реалност. Не биваше да обръща внимание на баншитата, които виеха над главите им, нито на призраците отпред. Негова задача беше да се справи с оръдейния огън и при това щом приближаха много до хълмовете, скорпионите на втори отряд щяха да стигнат до точка, в която главните

им оръдия вече не можеха да се издигнат достатъчно високо, за да стрелят по основната мишена. Още един снаряд — на това бяха способни танковете, преди оръжията им вече да не могат да се прицелват.

— Събудете се, хора — каза на честотата на отряда Листър, — последният изстрел отляво беше на поне петнайсет метра по-ниско, а последният отдясно простреля над върха. Променете ъгъла и отнесете гребените на тия хълмове — и го направете *сега*. Нямаме време да се мотае!

Всеки командир на танк настрои прицела, прати снарядите си на път и се помоли за точен изстрел. Всички те знаеха, че е по-приятно да се сблъскаш със Съглашението, отколкото да страдаш от клетвите на Листър, които щяха да се посипят, ако и този път пропуснат мишените.

Полеви командир 'Путумии наблюдаваше безстрастно как Духът на Първи хълм се взриви, отнасяйки отряд чакали със себе си. Съжаляваше за загубата на мортирния танк, но истината беше, че с двете дузини призраци, мотащи се долу в прохода, и бездруго трябваше да прекрати стрелбата. Или да рискува да убие собствените си войници. Елитният излая заповед, видя последното огнено кълбо да се понася във въздуха и проследи как хората навлизат в прохода.

Ефрейтор „Снейки“ Джоунс беше прецакан, знаеше си го — знаеше го, откакто предницата на неговия глиго бе ударена и се нагъна. Той се намираще зад картечницата и стреляше над главата на шофьора, когато внезапно излетя във въздуха. Зрението му се замъгли, удари се тежко и се претърколи през глава. Щом търкалянето спря, пехотинецът откри, че е почти невъзможно да диша, ето защо просто си остана на място, вирайки се в невероятно синьото небе, докато се мъчеше да си поеме дъх.

Беше красиво — *много* красиво, — докато някакво банши не изпищя през картинката и отляво не премина един глиган.

Тогава Джоунс успя да се изправи и се развика в микрофона си, само за да открие, че той липсва. Не само микрофонът — целият му шлем бе изчезнал по време на падането. Без шлем — значи без

микрофон, без радио и без възможност да го приберат. Ефрейторът изруга и се затича към катастрофиралия глиган, като благодари, че не е и пламнал. Колата се бе катурнала настрани, а снайперът се намираще точно където го бе оставил — килнат с приклада надолу зад седалката на шофьора.

Трудно беше да гледа сержант Корли, проснат през задната броня с половин липсващо лице, тъй че просто отклони очи. Раницата му — в която имаше допълнителни муниции, медицински пакет и каквото бе разграбил от „Есенна колона“, също бяха където ги остави — прикрепени към долната част на оръжейната платформа.

Джоунс сграбчи раницата, метна я на гърба си и посегна към пушката. Увери се, че е готова за стрелба, свали предпазителя и се затича към най-близкия хълм. Може би щеше да си намери пещера, в която да изчака края на битката и да се довлече до база „Алфа“. Ботушите на пехотинеца вдигаха прах, а наоколо витаеше смъртта.

Лейтенант Орос прецени, че Първи отряд е снижил броя на нападащите самолети с около една трета — и имаше план как да се справи с останалите. Макей не би одобрила — но какво ли можеше да направи? Да я изпрати на Хейло? Лейтенантът се ухили, даде нужната заповед и скочи на земята.

Махна на доброволците от четирите от тринайсетте глигана, които бяха останали, след това се упъти към група почти еднакви скали. И петимата пехотинци носеха на гръб ракетни установки M19 SSM, карабини и колкото можеха да мъкнат резервни ракети в двойните дисаги в ръцете си. Закрачиха по земята, свиха се в предлаганото от околните скали прикритие и разгънаха оборудването си.

Когато всички бяха готови, Орос заизважда иглите на сигналните ракети една след друга, хвърляше ги извън кръга скали и гледаше как оранжевият дим се струпва в небето. Не мина много време, преди пилотите на баншитата да забележат дима, и като лешояди, привлечени от пресен труп, да забързат към тях. Пехотинците сдържаха огъня си, изчакаха, докато поне тринайсет съгласенски самолета закръжат над тях и изстреляха пет ракети наведнъж. Втори изстрел последва първия, след това и трети. Ритмично затътнаха експлозии, когато десет

баншита отнесоха преки удари, някои от по няколко ракети, и прекратиха съществуването си.

От преживелите атаката самолети два паднаха незабавно. Последният се залюля в отговор на разминало се на косъм попадение, изпусна дим от задния си двигател и като че ли щеше да падне. Орос си помисли, че тук всичко свършва и тя и доброволците ѝ ще са свободни да изчезнат сред хълмовете и да се отправят към къщи. Но не беше така. За разлика от повечето си другари, пилотът на повреденото банши сигурно ужасно копнееше да напусне физическия свят, защото зави към врага, вкара самолета в стръмно спускане и се вряза в купчината камъни. Орос се постара да стреля, но пропусна — и едва имаше време да изругае, преди смъртнораненото банши да се блъсне в скалите и да обгърне отряда ѝ в огнено кълбо.

Фактът, че ефрейтор Джоунс измина целия път до основата на хълмовете без да го убият, беше чист късмет. Последвалото катерене през хлабавата купчина скали беше напълно инстинктивно. Желанието да спечели височина е естествено за всеки войник, но е особено силно при снайперистите. Когато не се занимаваше с мъкнене на оборудване, опериране с картечница и сержантите не му четяха конско, Джоунс се обучаваше именно за снайперист.

Той бе взел решение да се скрие и да си го върне на Съглашението. Може и да не бе най-умният избор, който някога бе правил, но знаеше, че постъпва правилно, а последствията да вървят по дяволите.

Джоунс едва бе изкачил половината от хълма, но се намираще достатъчно високо да види върха на отсрещния, и малките фигурки, които стояха там. Не грънтовете, които търчаха нататък, нито чакалите, строени на ръба на пропастта, а бляскавите брони на елитните. Ето това бяха търсените от него мишени и те сякаш скочиха срещу него, когато включи увеличението на оптиката си и остави дулото леко да се отклони. Чий живот да отнеме? На онзи отляво със синята броня? Или на онзи отдясно, бляскавото златно копеле? В този миг от времето, на това конкретно място, ефрейтор Джоунс беше Бог.

Той щракна предпазителя на снайпера и лекичко положи пръст на спусъка.

Междувременно 'Мортумии се бе показал от скривалището си и стоеше редом с полеви командир 'Путумии. Човешкият конвой се източваше през прохода и завиваше в посока на въртенето на пръстена. От лявата му страна имаше трети хълм, също увенчан от Дух.

Мортирният танк откри огън. За кратко 'Мортумии хранеше надеждата, че оцелелият танк ще изпълни онова, което другите два не успяха и ще намали конвоя. Но хората все още бяха извън обсег и, знаейки, че Духът не може да им навреди, съвсем спокойно бяха подредили своите собствени танкове в предната редица. Един-единствен изстрел от тяхна страна стигаше. И четирите снаряда се приземиха върху мишената и мортирният танк бе разрушен, а пътят — разчистен.

'Путумии свали бинокъла си. Лицето му бе безизразно.

— Е, шпионино, какво ще има в доклада ти?

'Мортумии погледна съжалително другия елитен.

— Моите извинения, Ваше превъзходителство, но фактите са ясни и докладът практически сам ще се напише. Ако бяхте разположили силите си другояче, долу в равнината може би, победата щеше да е наша.

— Много правилен извод — отвърна Полевият командир с любезен глас. — След края на битката винаги се стига до идеалния вариант.

'Мортумии се наклони да отговори и точно обмисляше думите си за ценността на предварителното предвиждане, когато главата му избухна.

* * *

Ефрейтор Джоунс стабилизира прицела си за втори изстрел. Първият бе идеален — 14.5-милиметровият куршум не се отклони нито на косъм, проникна в основата на врата на Синия тип и излезе през върха на темето му. Това отнесе шлема му, позволявайки във въздуха да избликне фонтан от кръв и мозък.

'Путумии изръмжа и се хвърли назад — и така избегна втория куршум.

Миг по-късно двойният откат отекна между двата хълма. Полевият командир запълзя към прикритието и въведе информацията за позицията на командира на баншитата, след което изрева в комуникационното си оборудване:

— Снайперист! Убийте го!

Доволен, че ще се разправят със снайпериста, 'Путумии се изправи и погледна към обезглавеното тяло на 'Мортумии. Оголи зъби:

— Май аз ще трябва да пиша доклада лично.

Джоунс плю в прахта, ядосан, че златният елитен бе избегнал втория изстрел. „Следващия път — обеща си той. — *Мой* си следващия път!“ Баншита засвистяха над главата му, претърсвайки местността. Джоунс отстъпи в дълбоката пукнатина сред скалите. За щастие и благодарение на плячката, събрана на „Есенна колона“, разполагаше с предостатъчно шоколадчета, та да преживее удобно предстоящата обсада.

* * *

След като неутрализира системата за сигурност, Главния си проправи път обратно през извънземното съоръжение и се насочи към повърхността. Време беше да намери въпросния „Мълчалив картограф“ и да завърши тази фаза от мисията си.

— Помощ! Помощ! „Браво 22“ е нападат от врага! Повтарям, нападатни сме и губим височина! — напрегнатият глас на пилота на катера беше дрезгав и стържещ — глас на човек, който всеки миг ще си изпусне нервите.

— Ясно — отвърна Кортана. — На път сме!

След това, сякаш говореше на спартанеца, тя добави:

— Не ми хареса как го каза — не съм сигурна, че ще успее!

Главния се съгласи и, в желанието си да се върне горе, направи потенциално фатална грешка. След като току-що беше разчистил

залата, съседна на онова, което явно беше Охранителният център на пръстеновия свят, той прие, че там все още е чисто.

За щастие, точно преди елитният да стреля — екипиран с поредното камуфлажно устройство на Съглашението, — той обяви присъствието си с гърлен рев. Плазменият огън още къпеше гърдите на Главния, последван от миг на дезориентация, през който той се опитваше да установи откъде идва нападението. Сензорът му за движение засече мишената и той се прицели колкото се може по-добре. Изстреля къс откос и го възнагради извънземен писък на болка.

Щом войнът на Съглашението падна, Главния се хвърли бясно към рампата, която водеше към повърхността, презареждайки в движение. Прибързаното навлизане в разчистената преди зала беше глупост, а той беше решен да не прави същата грешка отново. Фактът, че Кортана бе на линия и наблюдаваше света през сензорите му, правеше подобни грешки още по-притеснителни. Кой знае защо, по причини, за които той нямаше време да разсъждава, човекът търсеше одобрението на ИИ. Глупаво? Може и така да беше, ако сметнеш Кортана за нещо малко по-мощно от готина компютърна програма, но тя беше много повече от това. В мислите на Главния, най-малко.

Той се усмихна на иронията на тази мисъл. Интерфейсът човек-ИИ означаваше, че, в определен смисъл, Кортана буквално се намира в ума на Главния, използва част от неговия уетуер за съхранение на данни и процесорна мощност.

Спартанецът се изкачи по рампата, мина през коридора и излезе под яркото слънце. Спря на платформата, и се спусна по склона надолу, докато Кортана го предупреждаваше да си държи очите отворени за „Браво 22“.

Съглашенски войници патрулираха по плажа — смесица от чакали и грънтове. Главния извади пистолета си, превключи на двойно увеличение и реши да започне отдясно наляво. Закова първия чакал, пропусна следващия и уби двойка грънтове, които се мотаеха на върха на платото от другата страна на позицията му.

Докато напредваше нататък по склона, видя останките от „Браво 22“, полупогребани встрани от платото. Не се виждаха признаци на живот. Или екипажът и пътниците бяха убити при удара, или някои бяха оцелели и екзекутирани от врага.

Тази вероятност го ядоса. Той зави надясно, хвана оцелелия чакал в движение и го свали. Премина на своята МА5В и си проправи път надолу по тревистия склон и към пясъка отвъд. Димящите останки се намираха недалеч, сред разпилените тела. Плазмените изгаряния по някои от тях служеха за потвърждение на подозренията на Главния.

Макар че това не беше особено приятна задача, спартанецът знаеше, че винаги когато може, трябва да събира мунициите и другите запаси, така че се възползва от ситуацията да се зареди.

— Не забравяй да вземеш установка — напомни Кортана. — Няма начин да предскажем какво ни очаква, когато се върнем обратно в търсене на Контролната зала.

Главния последва съвета на ИИ и реши да се вози, вместо да ходи. Глиганът, закачен под корема на катера, се бе откъснал по време на последните мигове от полета, бе паднал и се бе прекатурил. Спартанецът се приближи до него, посегна, хвана се здраво и дръпна. Металът изпука, когато глигито се залюля, килна се в посока на войника и започна да пада. Той отстъпи назад в очакване на неизбежния отскок, после се покатери зад волана. След бърза проверка, която показва, че LRV-то все още е годно за работа, потегли.

Вкара глигито в остър завой, после се насочи обратно към точката за кацане на мисията — носът на плажа, където бяха оставени да пазят пехотинците.

„Парашутисти от Ада“ бяха отблъснали две атаки по време на отсъствието му, но все още държах терена, който бяха завладели в началото и бяха останали в добра форма.

— Добре дошъл — поздрави ефрейторът, щом зае мястото си зад тройното дуло на оръжието. — Започна да става скучно без теб!

Тя беше намусена, в основата на врата си имаше татуировка „Режи тук!“, а тялото ѝ бе ниско и набито.

Главния огледа набързо изкопаните огневи ями и скривалища, голямата купчина трупове на съглашенци, както и стопения от плазмата пясък.

— Да, ясна работа...

Покрит с лунички редник скочи на пътническата седалка, стиснал в ръце пленена плазмена пушка. Спартанецът се обърна в посоката, от която бе дошъл и подкара джипа по края на водата. От

лявата страна на колата пръскаше вода и му се прииска да усети капките по лицето си.

На километър пред тях Ловец на име Игидо Носа Хурру пъшкаше, докато препускаше напред-назад по товарната платформа, все още оцветена със съглашенска кръв. От Елитния на име Зука 'Замамии бе дошла вест, че един-единствен човек бе убил двамина от братята му преди няколко часа и сега се канеше да атакува и новоосновената позиция. Това беше нещо, на което покритият с шипове войн много се надяваше, така че той и заклетият му брат Огада Носа Фасу да имат честта да убият човека. Така че, когато Хурру чу воя на двигателя на наземното превозно средство и го видя да завива зад носа, и двамата с брат му бяха готови. След като получи от другия Ловец обичайното кимване, Хурру зае позиция точно извън входа на комплекса. Ако колата беше някакъв номер, опит да се примамят двамата пазачи надалеч от вратата, за да може човекът да се промъкне, нямаше да свърши работа.

Фасу винаги проявяваше инициатива — беше нещо като творец в занаята си. Завъртя прикрепената на дясното си рамо огнепръскачка, изчака джипът да влезе в обсега му, проследи го, за да се увери, че относително бавно движещият се енергиен заряд ще разполага с достатъчно време да стигне до целта си и стреля веднъж.

Главния видя жълто-зеления мехур, появил се в периферното му зрение и взе решение да завие към врага, както за да изглежда глигито по-малко, така и за да даде на ефрейтора възможност да стреля. Но времето му изтичаше. Спартанецът точно бе започнал да завърта волана, когато енергийният импулс се удари в хълбока на глигана и го преобърна.

И тримата човеци излетяха от местата си. Главния се изправи на крака и погледна по протежение на склона навреме, за да види един Ловец да скача от постройката горе, да поема шока от удара в земята с масивните си колене и да тръгва напред. И ефрейторът, и луничавият младеж вече бяха на крака, но ефрейторът, която никога не беше

виждала Ловец досега, да не говорим за среща лице в лице с такъв, извика:

— Хайде, Хоски! Да свалим това копеле!

Спартанецът извика:

— Не! Прикрийте се! — и се приведе, за да извади ракетната установка. Още докато крещеше заповедта знаеше, че те просто нямаха време. Друг спартанец може би щеше да успее да отскочи своевременно, но Парашутистите нямаха шанс.

Разстоянието между извънземния и двамата пехотинци се скъси и те не можеха да избягат. Ефрейторът хвърли осколочна граната, видя я да се взривява пред прииждащото чудовище и невярващо се втренчи в извънземния, който дори не трепна. Звярът премина право през летящите шрапнели, издаде нещо като боен вик и сведе гигантското си рамо.

Редник Хоски все още стреляше, когато гигантският щит го удари, счупи половината кости в тялото му и го метна на земята. Редникът обаче остана в съзнание, което означаваше, че можеше да види как Ловецът вдига ботуша си високо във въздуха и го стоварва върху лицето му.

Главния вдигна ракетната установка на рамо и точно се канеше да стреля, когато ефрейторът изпищя нещо нечленоразделно, хвърли се на огневата линия и блокира изстрела му. Главния ѝ изкрещя да ляга долу и отстъпи встрани в опит да се прицели, а междувременно Фасу простреля дупка с размера на чиния през гърдите на жената. Спартанецът натисна спусъка и ракетата изсвистя към Ловеца. С изненадваща пъргавина масивният извънземен се отмести встрани и ракетата мина покрай него. Взриви се отзад и посипа и двамата с боклуци.

Чудовището се втурна напред.

Главния отстъпи встрани, осъзна, че няма време да презарежда и че следващата ракета трябва да полети съвсем точно. Вълните се вихреха около коленете му, когато нагази в океана, пребори се да стъпи стабилно на мекия пясък и видя извънземния да изпълва полезрението му. Дали мишената не беше твърде близо? Нямаше време да проверява. Натисна спусъка и втората ракета се стрелна напред в колона от дим и огън.

Ловецът бе набрал пълна скорост и не можа да се отмести навреме. Масивният му крак се зарови дълбоко в меката почва, сякаш в опит да промени курса и да избегне ракетата — напразно. Сто и две милиметровият заряд се взриви точно в средата на гръдната му броня, продуха гръдния кош и прекъсна гръбнака му. Последва мощен плисък, когато извънземната твар се стовари с лицето напред във водата. Облак яркооранжева кръв оцвети повърхността около падналия колос.

Главния си позволи да презареди ракетната установка, след това се измъкна на брега. Далечен гневен рев се разнесе от гърлото на другия извънземен. „Да ти е честито — помисли си спартанецът. — Ти изгуби само един брат. Аз изгубих всички...“ Сърцето му мъчително се сви при мисълта за двамата мъртви пехотинци. Трябваше да предвиди възможността за подобна атака, да ги запознае с това какво представляват Ловците и те щяха да реагират по-бързо. Кое то на свой ред означаваше, че за смъртта на пехотинците е виновен той.

— Не беше по твоя вина — обади се Кортана меко, — сега внимавай. Горе на платформата има още един Ловец.

Думите ѝ му дойдоха като кофа студена вода в лицето. „Мозъчна битка“ — така я наричаше учителят му Мендес, винаги наблягайки на нуждата да разсъждаваш хладнокръвно. Главния бавно и методично си проправи път нагоре по склона, избивайки съглашенските войници с точността на машина. Малката група грънтове нямаха значение. Истинското предизвикателство чакаше горе.

Хурру чу стрелбата, разбра, че са го обградили и се зарадва. Гняв, мъка и самосъжаление се вихреха в него и го накараха да стреля с огнепръскачката си отново и отново, сякаш можеше да спре човека само с непрекъснатата си стрелба. Човекът се възползваше отлично от наличните прикрития, облегна лявото си рамо на скалите и внимателно се запромъква напред. Ловецът го видя и се опита да стреля, но огнепръскачката не бе успяла да се презареди след последния изстрел. Така на човека му остана време да стреля, което и стори. Хурру усети топло облекчение.

Щеше да се присъедини към заклетия си брат.

Ракетата полетя стабилно, удари Хурру в главата и я издуха. Оранжева кръв бликна право нагоре, оплиска извънземния метал около Ловеца и покри тялото му, когато то падна.

Спартанецът спря, прехвърли се на карабината си и закопня да изпита задоволство. Нищо подобно. Пехотинците си бяха все тъй мъртви, винаги щяха да останат мъртви и нищо не би променило положението. Той можеше само да извърши онова, което те биха желали от него. Да продължи нататък, да намери картата и да докаже, че си е струвало да умрат.

С тази мисъл наум, Главния влезе отново в комплекса пеша, проправи си път през коридори, все още хлъзгави от извънземната кръв от последното му посещение, зави надолу по рампата, продължи към долното ниво и премина през вратата, която бе успял да отвори с толкова труд. Навлезе във вътрешността на постройката. Отвън тя се извисяваше няколко етажа, но това беше подвеждащо. Вътрешността се простираше далеч надолу под повърхността.

Път надолу спартанецът откри по една криволичеща рампа. Въздухът беше неподвижен и малко застоял, а дебелите колони в първата голяма зала, през която бе минал, го накараха да си представи, че се намира в крипта.

Той прекосяваше полузатъмнени зали, слизаше по спирални рампи, преминаваше през галерии, изпълнени със странни форми. Стените и подовете бяха изработени от същия ръждив, тежко гравирани метал, който се срещаше навсякъде по пръстена. Главния светна фенерчето си и забеляза нови мотиви в гравюрите, като въртопи по мрамор — сякаш материалът бе някакъв вид хибрид между метал и камък.

Гробната тишина бе нарушена от воя на няколко грънтове и чакали. Имаше съпротива — предостатъчно — докато човекът си проправяше път през дузини грънтове, чакали и елитни.

— Сякаш са знаели, че идваме — отбеляза Кортана. — Според мен някой наблюдава напредването ни и има чудесна представа накъде сме тръгнали.

— Без майтап — отвърна Главния сухо, докато стреляше по един грънт и прекрачи трупа му. — Надявам се да стигнем до Картографа, преди да ми свършат мунициите.

— Близо сме — увери го ИИ, — но внимавай. Сигурно пред нас има още съглашенци.

Главния прие присърце съвета на Кортана. Надяваше се, че ще намери начин да заобиколи онова, което му е приготвило Съглашението, но нямаше как. Когато влезе в една голяма зала, видя, че двама Ловци са пратени да охраняват задната ѝ стена. Преметна през рамо пушката и приготви ракетната установка. Това беше идеалното оръжие за Ловци — няма съмнение, — поне докато не позволеше на някое от двете чудовища да се приближи прекалено. Ракета, изстреляна при тези условия би убила и него, ако се взриви наоколо.

Един от покритите с шипове извънземни забеляза натрапника и нададе предизвикателен вик. Ловецът вече се бе раздвижил, когато ракетата прелетя през залата, удари го в дясното рамо и го прати по дяволите. Вторият Ловец нададе вой и стреля с огнепръскачката си. Главния изруга, когато полъхът на пропусналата на косъм мишената плазма вдигна шумна тревога и индикаторът в горния десен ъгъл на дисплея на визьора му стана червен.

Спартанецът се обърна с надеждата вторият Ловец да влезе в полезрението му, но масивният извънземен се скри зад една стена. Неспособен да стреля, Главния отстъпи. Врагът му се хвърли напред и смъртоносните шипове затракаха през вече отслабените щитове.

Главния изпъшка от болка, когато върхът на най-горното острие проби раменната сглобка на бронята му. Усети мъчително дръпване, когато плътта на ръката му се разцепи под острия като скалпел крайник. Обърна се и острието се изплъзна.

Главния усети нарастващо разочарование, докато прехвърляше карабината си, отстъпваше нагоре по рампата и използваше огромната си подвижност да заобиколи извънземния в гръб. И тогава го видя — кратко просветване на незащитена плът, и възможността, от която се нуждаеше. Стреля бързо в гърба на война, отскочи и едва се измъкна изпод обстрела на плазмените пистолети на чакалите, които се бяха появили и откриха огън.

Главния метна три гранати над преградната стена. Една улучи директно, пръсвайки по стените парчета извънземна плът, и най-сетне постави точка на отчаяната престрелка.

Кортана, чийто живот също бе на карта, и която бе принудена да гледа как спартанецът се бие и за двама им, предаде усещане за облекчение. Кой знае как, въпреки лошите вероятности, човекът бе успял отново, но този път се измъкна на косъм — на половин косъм даже — и все още бе в състояние, близко до шок, притиснал гръб в един ъгъл, жизнените му показатели едва се бяха повишили, очите му се стрелкаха от една сянка към следващата...

ИИ се поколеба, докато обработваше тази дилема. Беше трудно да се балансират нуждата за движение напред и за завършване на мисията и загрижеността ѝ, че може да тласка Главния прекалено силно и вероятно да заплаши и двамата. Привързаността на Кортана към човека плюс собственото ѝ желание за оцеляване ѝ създаваха трудности да стигне до онова ясно и рационално решение, което очакваше от себе си.

И тогава, точно когато ИИ се канеше да каже нещо, каквото и да е, дори и да сгречи, Главния се съвзе и пое инициативата.

— Добре — заяви той, неясно дали на себе си или на Кортана. — Време е да завършим тази мисия.

Много внимателно, за да не попадне в поредната засада, той напусна голямата зала и намери водещата надолу рампа. Отстъпи в един ъгъл и, доволен, че районът е относително безопасен, свали раменната плоча на бронята „Мьолнир“. Раната беше неравна, бликаше доста кръв. Главния можеше да не обръща внимание на болката, но кръвозагубата щеше да го отслаби и да постави мисията в опасност. Той се увери, че сензорът за движение още работи, след това праметна през рамо оръжието си.

Порови в раницата с оборудването и извади аптечката. Беше раняван и преди, и в няколко случая бе оказвал първа помощ на приятели и на самия себе си. Бързо почисти раната, напръска щипец облак биопяна в дупката и я закри с бързодействаща превръзка.

След минути вече се бе облякъл, лепна си освежаващ стимулатор и продължи нататък.

— Вражи чук до наземния екип, два съгласенски катера приближават бързо!

Главния стоеше на ръба на масивна бездна и следеше радиотрафика на другарите си. В далечината с мъка различаваше примигващите луминесцентни панели, които създателите на Хейло бяха оставили, за да осветяват тези подземни капани. Под него бездната зееше и изглеждаше бездънна. Той определи, че следващият глас принадлежи на оръжеен сержант Уолър, Парашутистът, отговарящ за тяхната точка на приземяване.

— Добре, народе — провлече Уолър, — имаме си компания. Стреляйте по вражеските сили, щом ги видите!

— По-лесно ще е да ги удържат от вътрешността на постройката — отбеляза Кортана. — Може ли да влезете вътре?

— Невъзможно — отвърна Уолър. — Приближават твърде бързо. Ще ги занимаваме толкова дълго, колкото успеем.

— Прати ги в ада, пехотинец! — каза мрачно ИИ и прекъсна връзката. — Всички ще загазим, ако не се измъкнем оттук, преди вражеските подкрепления да пристигнат!

— Прието — отвърна Главния, докато преминаваше надолу по рампата, през няколко люка и влезе в сумрачните пространства отвъд. Прекоси някаква прозрачна палуба, премина над един мост и уби изпречилата му се двойка грънтове, слезе по друга рампа към поредния етаж, хвърли граната в група врагове, които патрулираха там и избърза през подходящ на вид отвор. Чу се вбесен рев, когато един елитен стреля по него от платформата долу, докато няколко грънта лаеха и бърбореха.

Спартанецът използва граната, за да смаже цялата група и забърза нататък, за да види какво са пазели. Разпозна Картографската зала веднага щом видя входа и тъкмо влезе вътре, когато поредният елитен откри огън по него от другата страна. Къс откос от карабината му стигаше да свали щитовете на извънземния и после да повали врага с удар на приклада.

— Там! — каза Кортана. — Онзи холопанел би трябвало да активира картата.

— Имаш ли идея как да го включа?

— Не — отговори тя остро. — Ти си човекът с магическото докосване.

Главния пристъпи крачка-две напред и посегна към дисплея. Сякаш по инстинкт знаеше как да задейства панела — като че ли беше

програмиран за това, нещо като вродената реакция да се бие и да бяга. Изтри тази мисъл и се върна към мисията. Плъзна бронираната си ръка през панела. Появи се бляскава контурна карта и сякаш заплува към него.

— Анализирам — обади се ИИ. — Контролният център на Хейло е... — тя освети една секция от картата на шлема му — тук. Интересно. Прилича на нещо като светилище... — и включи радиото. — Кортана до капитан Кийс.

За миг последва мълчание, след него се разнесе гласът на Вражи чук:

— Капитанът излезе от контакт, Кортана. Корабът му е извън обхват или може би има проблеми с екипировката.

— Продължавай да опитваш да се свържеш — помоли ИИ. — Съобщи ми, когато възстановиш връзката. И тогава му кажи, че ние с Главния сме открили местоположението на Контролния център.

Капитан Якоб Кийс се опитваше да не обръща внимание на трещящия ритъм на възторжената колониална музика на сержанта, която се лееше по интеркома, докато пилотът снижаваше катера в блатото.

— Всичко ми изглежда чисто — свалям го!

Дюзите на пеликана завихриха водата, щом рампата се отвори и в товарното отделение нахлу гъст, влажен въздух. Носеше се неприятна миризма на гниеща растителност, на блатен газ, и лекият металически привкус, характерен за самото Хейло. Някой се обади:

— У-уф!

Възгласът бе заглушен от сержант Ейвъри Джонсън, който се развика:

— Давай, давай, давай! — и пехотинците наскачаха в дълбоката до глезен вода.

Някой изруга:

— Проклятие! — щом блатото заплиска около краката им.

Джонсън се обади:

— Млъквай, пехотинец!

Кийс слезе от трапа. Освободен от товара си, катерът задейства дюзите, издигна се нагоре през лепкавия въздух и започна да набира

височина.

Капитанът се консултира с малкия ръчен компютър.

— Постройката, която търсим, би трябвало да бъде ето тук!

Джонсън погледна в указаната посока и кимна:

— Добре, хайде мързеливци, чухте капитана! Бисенти, действай!

Редник Уолъс А. Дженкинс се намираше сравнително по-назад — почти винаги лошо място, но не абсолютно винаги. Черната вода му влизаше в ботушите и стигна до стъпалата му. Не беше чак толкова студена, за което пехотинецът бе благодарен. Както и другите в отряда, той знаеше, че основната цел на мисията е да намерят и извлекат товар със съглашенски оръжия. Беше си важно, дори и в светлината на усилията на лейтенант Макей да нападнат „Есенна колона“, и фактът, че в резултат на това база „Алфа“ бе по-добре снабдена.

Мисията обаче беше гадничка — особено влаченето през това тъмно, покрито с мъгла блато.

Нещо се извисяваше пред тях. Бисенти се надяваше да е онова, заради което Старецът е довялкъл нещастните им задници чак в това блато. Изсъска наблюдението си назад по веригата:

— Виждам сграда, сержант!

Чу се плискане на вода, щом Джонсън излезе напред:

— Стой наблизко, Дженкинс! Мендоса, размърдай се! Чакайте тук капитана и отряда му. И си вкарайте задниците вътре!

Дженкинс видя Кийс да изниква от мъглата.

— Сър!

Джонсън също го забеляза, кимна и каза:

— Добре, да се размърдаме!

Кийс последва пехотинците вътре. Положението нямаше нищо общо с очакваното от него. За разлика от Съглашението, което убиваше почти всички хора, до които се докопаше, пехотинците продължаваха да взимат затворници. Един такъв екземпляр — елитен с доста разбити илюзии на име 'Куаломии, бе разпитван в течение на часове. Кълнеше се, че е бил част от група съглашенци, които са доставили оръжейна пратка на армията, пазила точно тази постройка.

Но нямаше и следа от съглашенски пазачи — или от оръжията, които 'Куаломии се кълнеше, че са доставили, което означаваше, че

най-вероятно е излъгал. Нещо, което капитанът смяташе да обсъди с извънземния след завръщането си в база „Алфа“. Междувременно, планираше да навлезе по-навътре в комплекса и да види какво ще намери тук. Вторият отряд под командването на ефрейтор Ловик, беше оставен да пази пътя им за отстъпление, докато останалите продължиха смело напред.

Бяха минали десет минути, когато един пехотинец възкликна:

— Еха! Я вижте това! Нещо му е смляло вътрешностите!

Джонсън огледа един мъртъв елитен. Наоколо лежаха и други трупове на съглашенци. Извънземна кръв бе опръскала пода и стените. Кийс се приближи изотзад.

— Какво имаме тук, сержант?

— Прилича ми на съглашенски патрул — отвърна пехотинецът.
— Онези с черните брони — с ранг „гадни копелета от специалните сили“. Всички са мъртви.

Кийс огледа трупа и вдигна очи към Бисенти.

— Наистина красива картинка. Приятел ли ти е бил?

Пехотинецът поклати глава:

— Не, току-що се срещнахме.

Трябваша им още пет минути да стигнат до голяма метална врата. Беше заключена и изглеждаше слабо вероятно да я отворят чрез ръчкане по копчетата.

— Добре — кимна капитанът, след като разгледа препятствието.
— Да отворим тази врата!

— Ще се опитам, сър — каза техникът Капъс. — Но ми изглежда, че и онези от Съглашението здравата са се потрудили да я заключат.

— Просто го направи, синко.

— Да, сър.

Капъс извади един дешифратор от раницата си, свърза кутията с вратата и натисна поредица бутони. Като се изключеше тихото писукане, което черната кутия издаваше, докато проникваше в електронните системи на вратата и преминаваше през хиляди комбинации в секунда, не се чуваше никакъв друг звук. Пехотинците се местеха нервно, не им се искаше да се отпуснат. По челото на техника протече струйка пот.

Останаха на място още пет минути, докато Капъс не кимна със задоволство и отвори вратата. Войниците влязоха вътре. Електронният експерт вдигна ръка:

— Сержант! Чуй!

Всички пехотинци се заслушаха. Чуха тихо, влажно плъокане. Сякаш идваше от всички посоки едновременно.

Дженкинс беше нервен, но именно Мендоса облече усещането в думи.

— Имам лошо предчувствие...

— Ти винаги имаш лошо предчувствие — изръмжа сержантът и тъкмо се канеше да накастри Мендоса, когато на честотата на екипа пристигна съобщение. Звучеше, сякаш втори отряд е попаднал в някакви неприятности, но ефрейтор Ловик не беше много ясен, тъй че бе трудно да се съди.

Всъщност съобщението прозвуча по-скоро като писък.

Кийс отвърна:

— Ефрейтор? Приемате ли? Край!

Не получиха отговор. Джонсън се обърна към Мендоса.

— Вдигай си задника към позицията на втори отряд и провери какво, по дяволите, става.

— Но, сержант...

— Нямам време за дрънканици, войнико! Дадох ти заповед!

— Какво беше това? — попита нервно Дженкинс, стрелкайки с поглед сенките една по една.

— Откъде се чу това, Мендоса? — поиска да знае сержант Джонсън, забравил за момент за втори отряд.

— Оттам! — заяви Мендоса, сочейки група сенки и тогава и пехотинците чуха приглушения звук от чукване на метал в метал.

Чу се болезнен вик, когато нещо се приземи върху гърба на редник Райли, заби приличния си на игла хобот в кожата му и го нацели надолу към гърба. Войникът изгърва оръжието си, опита се да стисне твартата, която бе възседнала раменете му, и се замята насам-натам.

— Стой мирен! Мирен! — развика се Капъс, сграбчвайки едно от подобните на топки същества и опитвайки се да го свали от приятеля си.

Ейвъри Джонсън бе прекарал в армията по-голямата част от живота си след пълнолетие и бе крачил по повърхността на чужди планети повече, отколкото всички други в отряда, взети заедно. По пътя си бе видял какви ли не странни неща — но нищо като това, което се плъзгаше по металния под и се лепна за един от хората му.

Видя дузина бели мехури, всеки може би около половин метър в диаметър, съоръжени със сноп мърдащи пипала. Те се пързалиха и плъокаха в свободен строй, след това скочиха право към него. Пипалата ги изтласкваха на няколко метра при всеки скок. Той стреля с къси, почти трескави откоси.

— Да ги спипаме!

Кийс стреля с пистолет по една от тварите. Тя се пукна като балон, с изненадваща мощ. Малката експлозия накара и три други да избухнат в неравни останки, но сякаш на мястото им изникнаха дузина нови.

Капитанът осъзна, че редник Капъс е бил прав. Съглашението бе заключило тази врата с причина — и ето я и нея. Но може би, само може би, щяха да успеят да отстъпят и да заключат мехурите отново...

— Сержант, обкръжени сме!

Вниманието на Джонсън бе другаде.

— Дявол да го вземе, Дженкинс, *стреляй!*

Дженкинс, с опънато от страх лице, стискаше карабината с побелели длани. Струваше му се, че малките твари сякаш изникват от самото нищо.

— Прекалено много са!

Сержантът започна да намисля отговор, но му се струваше, че някъде просто са отворили кранчето — нова вълна от противните, прилични на топки твари се изтърколи от мрака, за да залее хората. Пехотинците стреляха във всички посоки. Мнозина губеха равновесие и по две, три, та дори и четири от извънземните успяваха да ги докопат и свалят.

Дженкинс започна да отстъпва, когато го облада страхът.

Кийс вдигна ръце с намерение да защити лицето си и по случайност улови една от тварите. Стисна я и усети как телцето експлодира. Малките копеленца бяха крехки, но просто бяха ужасно

много. Друг нападател кацна на рамото му. Капитанът изпищя, когато острото като бръснач пипало се заби право през униформата и кожата му, замърда под повърхността и се впи в гръбначния му стълб. Последва взрив на толкова силна болка, че в съзнание го върнаха единствено химикалите, които тварта инжектираше в кръвта му.

Опита се да вика за помощ, но не успя да издаде нито звук. Сърцето му препускаше бясно, докато крайниците му омекваха, един по един. Имаше чувството, че не може да диша.

Щом Кийс започна да губи контакт с тялото си, нещо зло навлезе в него, изтласквайки съзнанието му в мрака, докато пътем превземаше по-голямата част от церебралния му кортекс и заливаше мозъка му с толкова първичен глад, че можеше да го накара да повърне, ако капитанът владееше поне малко тялото си.

Този глад беше не само желание за храна, секс или сила. Гладът беше като вакуум, бездънна яма, която поглъщаше всеки негов импулс, всяка мисъл, всяка представа кой или какво е.

Опита се да изпищя, но създанието не му позволи.

Гледката на капитан Кийс, който се бореше с новия противник, бе вцепенила редник Дженкинс на място. Когато обаче гърчовете на капитана секнаха, той се размърда. Обърна се да побегне и усети, как един от малките зверове се удря в гърба му. Болката го проряза, щом тварта вкара пипала в тялото му, след това затихна.

Зрението му се замъгли, после се проясни. Имаше някакво чувство, че е минало време, но нямаше как да разбере колко дълго е бил в безсъзнание. Редник Дженкинс откри, че се намира в странен полусвят.

Поради някакъв проблем, случайно хвърляне на галактическите зарове, умът, който завладя неговото тяло, беше ужасно отслабнал по време на дългата хибернация и макар да бе достатъчно силен да го завладее и да започне действията, нужни за привеждане в бойна форма, му липсваха сила и яснота, нужни, за да доминира над домакина си така, както се полага.

Дженкинс, неспособен да стори нищо по въпроса, беше в пълно съзнание пред нападналия го интелект, който превзе контрола над мускулатурата му, дърпаше крайниците му като дете,

експериментиращо с нова играчка и го въртеше в кръгчета, също като приятелите му, които обаче изобщо не бяха в съзнание, а вече мъртви. Дженкинс запищя и въздухът излезе от дробовете му, но никой не се обърна да го погледне.

[1] Мортира — оръдие с широка и къса цев за стрелба по стръмна траектория — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

СЕДМИ ЦИКЪЛ, 49-ТА ЕДИНИЦА (ПО БОЙНИЯ КАЛЕНДАР НА СЪГЛАШЕНИЕТО) / НА БОРДА НА
КРАЙЦЕРА „ИСТИНА И ПОМИРЕНИЕ“, НАД ПОВЪРХНОСТТА НА ХЕЙЛО

Зука 'Замамии се качи на борда на „Истина и Помирение“ с главния гравитационен асансьор на кораба, взе втория до командния мостик, премина през обичайната проверка на сигурността и бе пратен в залата на Съвета за рекордно кратко време. Всичко това му се струваше съвсем в реда на нещата, докато не влезе в залата, за да открие, че свети само една лампа и тя е фокусирана върху мястото, където се очаква да застанат посетителите. Не се забелязваха нито Соха 'Роламии, нито Пророкът, нито някой от тримата елитни, на които така и не го бяха представили.

Вероятно Съветът е бил забавен, имало е грешка в графика или някакъв друг вид бюрократичен проблем. Но пък защо тогава го бяха пуснали? Естествено, обслужващият персонал би трябвало да знае дали Съветът заседава или не.

Елитният се канеше да се обърне и да излезе, когато светна втора лампа и се появи главата на 'Роламии — не прикачена към тялото, както би трябвало да бъде, а възседнала покрит с кръв пиедестал, втрещена безизразно в пространството.

Образът на един Пророк изплува и сякаш се носеше във въздуха. Пророкът посочи към главата:

— Тъжно, нали? Но дисциплината трябва да бъде поддържана.

Пророкът, поне според 'Замамии, направи мистичен жест.

— Хейло е стар, *извънредно* стар, също както и тайните му. Всъщност благословиите му, които Предците са ни оставили да намерим, знаейки, че ще ги използваме наистина добре. Но нищо не се отдава без риск и тук има и опасности — неща, които 'Роламии обеща да държи затворени, но се провали. Сега, когато хората обикалят наоколо, провалът му е бил умножен. Отворени са някои врати, освободени са някои сили, и сега е нужно да прехвърлим голяма част от ресурсите си върху възстановяването на контрола. Разбираш ли?

'Замамии не разбираше ни най-малко, но нямаше намерение да го признава. Вместо това каза:

— Да, Ваше превъзходителство!

— Добре — кимна Пророкът. — А това ни връща към теб. Не само, че последните ти усилия да хванеш в капан мародерстващия човек напълно се провалиха, но и той успя да неутрализира част от охранителната система на Хейло, проправи си път до Мълчаливия картограф и без съмнение ще го използва, за да причини още повече проблеми. Тъй че... — продължи Пророкът с разговорен тон, — сметнах, че може да е полезно за теб да дойдеш тук, да огледаш добре цената на провала и да решиш дали можеш да си позволиш да я платиш. Разбираш ли ме?

'Замамии преглътна и кимна.

— Да, Ваше превъзходителство, разбирам прекрасно.

— Добре — продължи Пророкът гладко, — радвам се да го чуя. Сега, след като се провали веднъж и си решен това да не се повтори, кажи ми как смяташ да продължиш. Ако ми хареса отговорът ти, ако успееш да ме убедиш, че планът ще проработи, тогава ще напуснеш тази стая жив.

За щастие, 'Замамии не само имаше план, но и той бе вдъхновяващ, а и успя да убеди Пророка, че ще сработи. Но после, след като се присъедини към Яяп и те двамата напуснаха кораба, елитният виждаше пред себе си не блясъка на славата, а само празния поглед на 'Ролами.

Главния спря точно зад люка, за да се увери, че не го преследват и оръжията му са заредени, и се зачуди къде, по дяволите, се намира. Според получените от Кортана инструкции, Вражи чук бе свалила пеликана си през един отвор в повърхността на Хейло, бе прекарала катера през огромни, подобни на мрежа от капиляри тунели за поддръжка, които се пресичаха точно под повърхността на пръстеновия свят и бе стоварила странната двойка на пещерна платформа за кацане. Оттам нататък спартанецът си проправяше път през лабиринт от коридори и зали, много от които бяха добре защитени. Сега, докато вървеше по протежението на поредния коридор, той се питаше какво ли се крие зад люка отвъд.

Отговорът се оказа твърде неочакван. Вратата се отвори и през нея нахлу студен въздух и облак снежинки. Явно водеше към някаква палуба или мостик. Барьера прикриваше част от гледката, но войникът можеше да види теглещите лъчи, използвани да придържат на място натегнатите кабели, и сивата скална стена отвъд.

— Обветрянето ми изглежда естествено, не изкуствено — отбеляза замислено Кортана. — Чудя се дали климатичните системи на пръстена са повредени или пък дизайнерите са искали точно тази инсталация да има неприятен климат.

— Може би за тях това не е неприятно — отбеляза Главния.

Той не беше сигурен и дали има значение — поне за него, — но си подаде носа от ръба на люка, за да погледне какво го очаква. Оказа се, че е привидение с грънт, седнал на контролното място. Бърз поглед надясно потвърди присъствието на второ енергийно оръжие, без войник на него.

След това, точно когато се канеше да се раздвижи, един пеликан изникна от лявата страна, с рев прелетя над моста и кацна в долината долу. Чу се пукот от смущения, последван от мрачен мъжки глас.

— Тук е боен отряд „Зулу“, искаме незабавно съдействие от каквито и да е сили на КУОН. Някой чува ли ме? Край.

ИИ разпозна опознавателния код като принадлежащ на една от групите, работещи извън база „Алфа“ и отговори:

— Кортана до боен отряд „Зулу“. Чувам ви. Дръжте се. Идваме!

— Прието — отвърна гласът. — Побързайте!

„Толкова по въпроса за елемента на изненадата“ — помисли си Главния. Излезе от люка, гръмна грънта в главата и побърза да заеме мястото на извънземния на привидението. Чуваше отгласите от внезапното нападение, което бе изпълнил и знаеше, че разполага с броени секунди да обърне дулото. Завъртя оръжието в позиция, видя маркера да блясва в червено и натисна спусъка. Един грънт и чакал бяха отнесени от земята, щом бесният енергиен изстрел погълна не само тях, но и парче от моста. Всички останали врагове сякаш се стопиха сред дървенията.

След това, тъй като нямаше останали мишени пред погледа си, Главния си позволи да отдели секунда-две за оглед на моста. Явно беше строен да се използва от пешеходци, а не от коли, имаше две нива и го държаха теглещи лъчи, каквито бе забелязвал и по-рано. Снегът се

вихреше от небесата, съскаше, когато докосваше бляскавите кабели и изчезваше.

По-нататък по моста се забеляза движение, което Главния възнагради с равномерен поток от бляскава енергия. Използваше плазмата като вода от маркуч, посипвайки смъртоносен огън във всеки процеп и пукнатина, които можеше да намери и така разчисти пътя. След това, доволен, че е приковал всички видими в момента мишени, спартанецът скочи на земята. Мостът беше достатъчно голям, за да има на него различни подиуми, завои и теснини, които можеха да бъдат използвани за прикрития. Това обаче беше двузначно — означаваше, че и Съглашението разполага с достатъчно места за криене.

Придвижвайки се от едно убежище до следващото, спартанецът си проправи път през моста, спусна се и на долното ниво, за да се разправи със съглашенците там, след това изникна отново в другия край, където забеляза един елитен, въоръжен с енергийно острие. Елитният се скри зад някаква стена. Главния не видя причина да се доближава до толкова опасен противник, след като можеше да избегне това и хвърли плазмена граната през стената. Чу задавения вик, щом експлозивът кацна върху бронята на Елитния и отказа да се отлепи оттам. Извънземният изникна иззад скривалището си и изчезна в ярък проблясък.

Благодарен, че оставя моста зад гърба си, Главния активира люка, проправи си път през лабиринтоподобната зала отзад и влезе в един асансьор. Платформата се спуска дълго време, преди да спре сравнително гладко и да му позволи да излезе. Къс коридор го изведе до люк и вихрещата се отвъд битка.

Щом вратата се отвори и Главния надникна навън, той видя моста точно над главата си и доби добра представа къде се намира. След това погледна надолу и видя покрита със сняг долина с групички камъни и тук-там по някое дърво. Съдейки по факта, че повечето съглашенски огън бе насочен към ъгъла на долината от лявата му страна, спартанецът прие, че поне част от боен отряд „Зулу“ е в капан там. Бяха под обстрела на поне две привидения и един призрак, но въпреки това оказваха прекрасна съпротива.

Той знаеше, че тежките оръжия представляват най-голяма опасност за пехотинците. Втурна се изпод защитата на тунела, спря

колкото да застреля най-близкия противник с пистолета си и се насочи към привидението на мъртвия грънт. Чувстваше горещината, излъчвана от дулото на оръжието, докато измъкваше трупа от седалката и заемаше неговото място зад пулта за управление. Имаше предостатъчно мишени и сред тях първо място заемаше доста натовареният призрак, тъй че Главния реши да се справи първо с него. Няколко изстрела стигаха да привлече вниманието на пилота и да го доведе в обсег.

И човекът, и елитният откриха огън по едно и също време, а стрелбата им чертаеше прави линии от едната и от другата страна, но привидението спечели. Атакуващото превозно средство потръпна, плъзна се странешком и се взриви. Но нямаше време за празнуване, тъй като един мортирен танк Дух обърна вниманието си към този ъгъл на долината, изстреля няколко кометоподобни енергийни бомби високо във въздуха и ги насочи към пехотинците.

Спартанецът изпрати поток енергийни стрели към танка, но разстоянието бе твърде голямо и огънят не можеше да проникне през бронята на чудовището. Убеден, че ще трябва да намери друг начин да се разправи с танка, Главния реши да си потърси по-удобна позиция и се намираше на двадесетина метра от оръдието си, когато една от бомбите удари право в привидението, което бе използвал допреди малко.

Пехотинците го видяха да приближава и се ободриха от внезапната му поява на сцената. Един ефрейтор го възнагради с вяла усмивка и подвикна:

— Кавалерията пристигна!

— Определено можем да се възползваме от помощта ти — привидението ни е приковало! — намеси се и друг пехотинец.

Войникът посочи и спартанецът видя, че съгласенците са измъкнали едно привидение на върха на огромен камък, обърнат към долината. Височината позволяваше на оръжието да държи под обстрел окопа им и още докато Главния гледаше, стрелецът продължи да атакува областта, където се бе покрил боен отряд „Зулу“.

Глиганът на пехотинците се бе обърнал, разпилявайки снаряжение по земята. Главния спря, колкото да грабне една ракетна установка, но знаеше, че обхватът е малък и ще трябва да се приближи повече. Така че той метна установката на гръб, провери заряда на

карабината си и тръгна сред дърветата. Група грънтове нападна пехотинците и бе изтласкана още докато спартанецът си избираше подходящ на вид дървесен ствол. Той се промъкна напред, уби един скрит зад пъна чакал и после вдигна установката на рамо. Привидението блесна в синьо, точно когато попадна в мерника му, той усили увеличението и образът на стрелеца се проясни. След това, внимавайки да държи тръбата стабилна, Главния натисна спусъка.

Последва експлозия на върха на скалата и привидението се търколи от мястото си.

Пехотинците се развикаха, но Главния вече бе прехвърлил приоритетите си. Хукна към глигито. Една мортирна бомба експлодира зад него и взриви ствола на дървото, което бе използвал за прикритие. Посипаха се трески. Един пехотинец изпищя, когато дълго близо метър парче дърво се заби в корема му и го прикова към земята.

Спартанецът сграбчи задната броня на глигана и използва усилвателите на бронята си, за да го върне върху гумите му. Един пехотинец скочи на борда и се зае с картечницата, а друг се настани на пътническата седалка. Сняг блъвна иззад двете задни гуми, щом спартанецът натисна газта, усети как глигито полита и овладя умело пързаянето му.

Внезапното движение издаде позицията им пред Духа. Той се оригна и една комета се изви в тяхна посока и се плъзна странично към средата на долината, сякаш да попречи на хората да стигнат до другия ѝ край. Спартанецът видя огнената топка, засили, за да мине под нея и чу картечницата да се обажда, щом започнаха да скъсяват разстоянието до Духа.

Но преди да потанцуват с танка трябваше първо да пробият военните заграждения, така че и картечарят, и пехотинецът пътник, бяха принудени да се разправят със защитниците, съставени от елитни, чакали и грънтове, докато Главния натискаше спирачките, отвърщаше на кръстосания огън и се обръщаше, за да им осигури по-добър ъгъл. М41 ревеше, пращайки стотици куршуми към врага, пръскаше грънтовете като цветя и ги мятеше на окървавения сняг.

Пехотинецът на пътническата седалка извика:

— Мен ли искате? А искате ли от това? Елате си вземете! — докато изпразваше пълнител в един елитен. Високият два и нещо войн се олюля и падна по гръб. Не беше мъртъв обаче — още не, — не и

докато предницата на глигана не го премаза и гумите не изхвърлиха назад късчета плът.

След това минаха през защитната линия и, което бе по-важно, влязоха в сляпото петно, където Духът не можеше да изстрелва бомби без да рискува да ги хвърли върху себе си. Това бе ключът — факторът, който правеше атаката възможна. Главния натисна спирачките върху ивица лед и усети как глигито почва да се пързая.

— Огън! — нареди той.

Стрелецът, който нямаше как да пропусне от такова разстояние, откри огън. Разнесе се оглушителен рев, щом едрокалибрениите куршуми се забиха в хълбока на танка. Някои рикошираха, други се взривиха, но нито един не успя да пробие дебелия броня на Духа.

— Внимавай! — извика възбудено пехотинецът на пътническата седалка. — Копелето се опитва да ни удари!

Спартанецът, който тъкмо бе успял да спре глигана, видя, че редникът е прав. Танкът се сурна напред и точно щеше да се удари в колата, когато Главния даде на заден. И четирите колела се завъртяха, когато глиганът отстъпи с трещящи оръжия, внезапно преминавайки в защита. След това, оставил — както се надяваше — достатъчно разстояние, спартанецът натисна спирачките. Превключи на предна и завъртя волана надясно. Двете превозни средства бяха толкова близо, че когато се разминаваха, Духът одраска бронята на глигито, достатъчно силно да отлепи от снега колелата от лявата страна. Те тупнаха тежко, картечницата се отметна от целта и стрелецът я върна обратно на прицел.

— Ударете ги отзад! — извика Главния. — Трябва да са по-слаби отзад!

Стрелецът се подчини и бе възнаграден с мощен взрив. Хиляди парченца метал се разхвърчаха във въздуха, завъртяха се в ленив кръг и се понесоха надолу. Черен дим бликна от останките. Туловището на танка се удари в една скала и битката приключи.

Долината принадлежеше на боен отряд „Зулу“. Проучването на Кортана подсказа, че има и други долини, свързани в сложна мрежа една с друга, и щеше да се наложи да ги пребродят до една, за да стигнат до целта му. Остър склон спираше спартанеца да вземе глигито със себе си.

Той даде на заден и си проправи път през снега. Студен вятър свистеше покрай визьора му и снежинките обсипваха бронята.

— По дяволите — отбеляза един от пехотинците. — Забравих си ръкавичките!

— Я си затваряй устата! — изръмжа сержантът. — Внимавай с онези дървета... това не ти е пикник!

Странно, но Главния се чувстваше съвсем спокоен. Точно тук и сега си беше у дома.

Беше слънчево, само няколко облачета шареха небето, и странно еднаквите хълмове се трупаха един върху друг, сякаш изгаряха от нетърпение да стигнат до ниската планинска верига отвъд. В този район беше сухо, което означаваше, че превозните средства вдигаха колони прах във въздуха, докато прекосяваха равнината на път за височините отвъд. Патрулът се състоеше от три заловени призрака или „Пири“, както им викаха някои от пехотинците, плюс два глигана, които бяха преживели дългото, трудно пътуване от „Есенна колона“ към дома.

Бяха изпробвали различни комбинации, но на Макей най-много й хареса две плюс две, тъй като съчетаваха успешно най-добрите черти и от двете разновидности. Извънземните нападателни средства бяха по-бързи от колите, което означаваше, че могат да изминат много по-голямо разстояние за по-кратко време, следователно намалявайки умората и напрежението и на четириколесниците, и на войниците, които пътуваха с тях. Но призраците не можеха да се справят с неравна земя, както глиганите и тъй като не разполагаха и с оръжия от рода на картечниците М41, бяха уязвими за баншитата. Следователно, ако се появяше вражески самолет, стандартна процедура беше Пиритата да се скрият под защитата, предлагана от картечниците LAAG, качени на глигитата. Всеки джип си носеше и пътник, въоръжен с ракетна установка, което осигуряваше на пехотинците дори по-голяма противосамолетна мощ.

Разбира се, истинският удар — онзи, който Съглашението се бе научило да уважава — беше пеликанът, пълен с „Парашутисти от Ада“, настанен на площадката в база „Алфа“ и готов да излети с двуминутно предупреждение. Можеше да стовари не по-малко от

петнадесет ОСБР войници във всяка точка в рамките на патрулния район, за не повече от десет минути. Наистина сериозна заплаха.

Целта на патрулите беше да следят кръг от десет километра в диаметър, в центъра на който се намираше база „Алфа“. Сега, когато пехотинците бяха завзели върха и го бяха укрепили, трябваше и да го опазят. И макар да бе имало въздушни нападения, а също и няколко наземни опита, Съглашението все още не бе хвърлило всички сили срещу тях — нещо, което притесняваше и Силва, и Макей. Струваше им се, че извънземните са доволни да оставят хората там, където са си, докато се занимават с нещо друго — макар че никой от офицерите нямаше ни най-малка представа какво може да им отвлича вниманието. Това не означаваше, че дейността е напълно спряла — точно обратното, откакто враговете бяха почнали да наблюдават хората, си водеха бележки за маршрута им и им устройваха засади.

Макей се стараше нито веднъж да не се движат по един и същ път, но често теренът диктуваше откъде могат да минат колите им и това означаваше, че трябва да използват определени речни бродове, скални дефилета и планински проходи, където врагът спокойно можеше да се окопае — ако приемеха, че търпението би му стигнало.

Щом патрулът приближи до една такава точка — проход между два големи хълма — пехотинецът на предния призрак подвижна:

— „Червен Три“ до „Червен Едно“, край.

Макей, която бе решила да се вози при картечницата на първия глиго, включи микрофона си:

— Тук е едно. Давай... Край.

— Виждам призрак, лейтенант. Катурнат е, сякаш е катастрофирал или нещо такова. Край.

— Стой по-далеч от него — посъветва го офицерът. — Може да е някакъв капан. Не мърдай, скоро пристигаме. Край.

— Прието. „Червен Три“ — край.

Глиганът подскочи върху няколко скали, изръмжа, щом шофьорът смени на по-ниска предавка и навлезе в откритото пространство, водещо към прохода.

— „Червен Едно“ до отряда, хванете ги тия оръжия и следете небето. Последното, което ни трябва, е да ни връхлети някое банши. Призрак две, хвърляй по едно око на задния изход. Край.

Последва серия от двойни прещраквания вместо потвърждение, а Макей се хвана за ракетната установка на глигана, скочи на земята и последва шофьора си нагоре по пътеката. Изгорена скала и нещо, което би могло да бъде и ивица засъхнала кръв, напомняха на патрула, че тук неотдавна е имало засада. Слънцето припичаше върху гърба на офицера, въздухът беше горещ и застоял, чакълът скърцаше под ботушите ѝ. Хълмът като нищо би могъл да бъде и на Земята, например в Каскейд Маунтинс. На Макей ѝ се прииска да беше така.

Яяп лежеше до купчината останки и чакаше да умре. Като повечето идеи на 'Замамии и тази беше напълно идиотска.

След като не успя да намери и убие бронирания човек, елитният реши, че този изплъзващ им се извънземен непременно се намира на върха на наскоро превзетата колона. Или, ако не там, тогава тръгва и се прибира на същото място, представляващо и единствената основана от хората база. Колоната беше укрепление, което Съветът на Господарите много би искал да си върне. Единственият проблем беше, че 'Замамии нямаше как да разбере кога човекът е там и кога не е, защото макар връщането на платото да бе един вид награда, ако го стореха без да убият човека, можеше да не е достатъчно да задържи главата на раменете му.

Така че, след като обмисли щателно проблема и бе наясно с факта, че хората взимат пленници, стигна до идеята да вкара шпионин на върха на колоната — някой, който да прати сигнал, когато мишената е на място и с това да хлопне капана. Но кого да избере? Не и себе си, след като ролята му беше да води нападението. Нямаше как да е и друг елитен, защото те се смятаха за твърде ценни, та да ги жертват за такъв план — нито пък можеше да им се вярва, че няма да си припишат славата от удара — особено като се имат предвид нарасналите изисквания, свързани с противопоставянето на мистериозните „сили“, които Пророкът бе споменал.

Това предполагаше нуждата от някой по-нискостоящ член на съглашенската армия, но такъв, на който 'Замамии може да се довери. Ето я и причината Яяп да бъде снабден със съответната история за прикритие, ентузиазизирано пребит и проснат до катастрофалия

призрак, който един от транспортъорите бе спуснал по време на тъмните часове.

Финалната сцена бе подредена точно преди изгрев, което означаваше, че грънтът е лежал вече пет пълни единици. Неспособен да прави друго, освен да напъва мускули, за да не се издаде без да иска, без нищо за пиене и в плен на сериозните си страхове, Яяп безмълвно прокле деня, когато бе „спасил“ ’Замамии. По-добре да бе загинал при катастрофата на човешкия кораб.

Да, ’Замамии се закле, че хората взимат пленници, но какво ли знаеше той? Поне засега Яяп не бе особено впечатлен от плановите на елитния. Бе виждал пехотинците да застрелват не един паднал войн по време на битката за „Есенна колона“ и не виждаше причина да пощадят него. А и какво щеше да стане, ако откриеха сигналното устройство, вградено в дихателния му апарат? Не, шансовете не бяха на негова страна и колкото повече обмисляше въпроса, толкова по-ясно осъзнаваше, че би трябвало да избяга. Да вземе каквото може, да потегли по повърхността на Хейло и да потърси убежище сред другите дезертъори, които живееха там. Достойнството, с което щеше да се задуши, когато метановият му мехур най-сетне се изпразнеше, си имаше и добра страна.

Но вече бе твърде късно. Яяп чу скърцането на чакъл, надуши тежката, неприятна месна миризма, която бе започнал да свързва с хора и усети нечия сянка да се спуска над лицето му. Стори му се най-удачно да се престори на припаднал, така че точно това и направи. Припадна.

— Струва ми се, че е жив — отбеляза Макей, щом грънтът си пое дъх и метановата сбруя изсъска в отговор. — Проверете за капани, освободете му крака и го претърсете. Не виждам много кръв, но ако има изтичане, запушете дупките.

Яяп не разбра нито дума от казаното от хората, но тонът бе спокоен, а и никой не опря пушка в главата му. Може би — само може би — щеше да оцелее.

Пет минути по-късно грънтът бе вързан като чувал, хвърлен в багажника на един от джиповете и оставен да се подмята там.

* * *

Макей извади два подобни на дисаги контейнера от разбития призрак. В единия имаше парцали, увити около нещо, което тя прие за рации. Подуши тубичката с мехурчеста паста и се намръщи. Смърдеше на стари чорапи, увити в мухлясало сирене.

Тя пъхна извънземната храна обратно на мястото ѝ и огледа втората раница. В нея имаше чифт съгласенски паметни плочки, подобни на тухли късове от някакъв свръхплътен материал, който можеше да съхранява един Бог знае колко газилиона байта информация. Вероятно струваха двойно теглото си в злато? Да, сигурно, но не беше нейна работа да преценява. Уелсли обожаваше подобни боклуци и щеше да се постарее да ги различи. Ако имаха късмет, това щеше поне за няколко безценни минути да му отвлече вниманието от цитатите на Уелингтънския херцог. Дори и само това почти си струваше откриването на устройствата.

Щом хората се върнаха по колите си и потеглиха през прохода, ’Замамии ги проследи от внимателно замаскираното си скривалище на склона на съседния хълм. Усети триумфална тръпка. Първата част от плана му бе постигнала успех. Идваше ред на втората фаза и неизбежната му победа.

Най-сетне, след като си проправи път през криволичещите коридори и подобните на лабиринт зали на зимните долини, Главния отвори поредния люк и надникна навън. Видя сняг, основата на голяма постройка и един призрак, който патрулираше отвъд.

— Входът към Контролния център се намира на върха на пирамидата — съобщи Кортана. — Да се покатерим. Най-добре да си присвоим и един от онези призраци, ще ни трябва огнева мощ.

Спартанецът ѝ вярваше, но щом излезе от люка и се появиха още призраци, които започнаха да го обстрелват, никой от шофьорите не му се стори готов да предаде машината си. Той разруши един от тях с дълъг, точен откос от карабината си, след това забърза сред камарата скали и се настани на една от дългите, стръмни стени на пирамидата.

От новата си позиция забеляза Ловец, патрулиращ под него и закопня да разполага с ракетна установка. Спокойно можеше да си

пожелае и танк „Скорпион“. Укрепващите структури на пирамидата предлагаха известно прикритие, което позволяваше на Главния да се катери незабелязан, и да хвърли осколочна граната по чудовището долу. Тя се взриви с шумно *праааас*, обсипа бронята на извънземния с шрапнели, и като цяло, му развали настроението. Вече нащрек, Ловецът стреля с огнепръскачката си, точно когато Главния метна една плазмена граната и се помоли този път да се е прицелил по-добре. Енергийният пулс го пропусна, гранатата улучи — и блесна ярка светлина, а войнът на Съглашението падна.

Съблазнително бе да хукне към върха, но ако през последните дни спартанецът бе научил нещо, то беше, че *Ловците се движат по двойки*. Вместо да остави подобен могъщ враг да му излезе в гръб, Главния се изкатери на първия етаж, гмурна се зад една стена, отделяща едната страна на пирамидата от другата и надникна. Естествено, ето ти го Ловец номер две, съзерцаващ склона отдолу, без да знае, че заклетият му брат е мъртъв. Човекът вкара откос в незащитения гръб на извънземния. Бодливият войн падна и се хлъзна с лицето напред към основата на постройката.

Главния си проправи път още по-нагоре, носейки се на зигзаг по стената на пирамидата, докато един извънредно целеустремен пилот на банши се мъчеше да го улови изотгоре, а на пътя му изникваха разнообразни грънтове, чакали и елитни и се опитваха да спрат напредъка му. Той си пое дълбоко дъх и продължи да се катери.

На върха на пирамидата спартанецът спря и позволи на тежко пострадалата си система щитове да се презареди. Прекрачи трупа на един грънт и пхна последния си пълнител в карабината.

Последният етаж бе преграден от грамадна врата. Нямаше как да познае какво се намира отвъд, но надали му готвеха дружеско посрещане — серия следи от сензора за движение витаеха призрачно на ръба на обхвата на устройството.

— Какъв е планът? — поинтересува се Кортана.

— Прост. — Спартанецът си пое дълбоко дъх, натисна копчето, завъртя се на пети и хукна.

До привидението имаше поне двадесет метра, а Главния покри това разстояние за секунди. Щом се озова на таблото, той завъртя дулото точно навреме, за да види портата да се отваря и орда

съгласенски войници да се изсипва навън. Привидението свърши работа. Извънземните умряха толкова бързо, колкото и се появиха.

Спартанецът слезе на земята и влезе в голямата, подобна на хангар зала, отдели време колкото да се разправи с непознатите и задейства следващия комплект врати.

— Сканирам — каза Кортана. — Съгласенските сили в района са били елиминирани. Добра работа. Да тръгваме към Контролния център на Хейло.

Войникът премина през вратите и излезе на огромна платформа.

Сияещ мост, очевидно без подпори, се точеше над огромна празнина и свършваше на кръгла платформа. В средата ѝ се издигаше холографски модел на системата на Прага — гигантски прозрачен образ на газовия гигант над главите им, малката сива луна Основа на орбита около него и, притиснат между двете, мъничкият бляскав пръстен на Хейло. Встрани от платформата, точейки се почти до ръба на огромната зала, се намираше и друг модел на Хейло, с диаметър хиляди метри, който при въртенето си разкриваше подробна карта на терена върху вътрешната му повърхност. На площадката липсваше парапет, сякаш като напомняне на преминаващите по нея за опасностите, присъщи на силата, с която щяха да се сблъскат. Или поне така си помисли Главния.

— Това е... Контролният център на Хейло — каза Кортана, докато спартанецът приближаваше големия панел. Беше покрит с йероглифи, всички до един блестящи, сякаш осветени отвътре и сливащи се, за да образуват нещо като абстрактна картина.

— Този терминал — обади се ИИ. — Опитай ето там.

Спартанецът посегна, за да докосне един от символите, след това се спря. Усещаше присъствието на Кортана да витае в мозъка му, докато тя се прехвърляше на извънземната компютърна станция. Миг по-късно се появи — с гигантски ръст — над контролния панел. По тялото ѝ пълзяха данни, от холографската ѝ кожа сякаш се излъчваше енергия, а чертите ѝ сияеха от удоволствие. „Кожата“ ѝ смени цвета си от син на пурпурен, на червен, после отново прехвърли цветовете, докато тя се озърташе из залата и въздъхна.

— Добре ли си? — попита я Главния. Не очакваше такова нещо.

— Никога не съм се чувствала по-добре — заяви Кортана. — Не можеш да си представиш каква съкровищница от знания — толкова

много, толкова бързо... Страхотно е!

— Значи — подпита я Главния — знаеш какво оръжие е това?

ИИ го погледна изненадана.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се съсредоточим — напомни ѝ спартанецът. — Хейло. Как да го използваме срещу Съглашението?

Образът на Кортана се намръщи. Внезапно гласът ѝ се изпълни с отвращение.

— Пръстенът не е сопа, варварино, той е съвсем друго нещо. Далеч по-важно. Съглашенците са прави, този пръстен... — тя поспря, а погледът ѝ се зарея, докато сканираше приливната вълна от данни, до които имаше достъп в момента. По лицето ѝ пробяга озадачено изражение. — Предходник... — промърмори тя. — Дай ми една секунда да вляза...

Миг по-късно заговори и думите ѝ се лееха като водопад, сякаш постоянният прилив на нова информация буквално я отнасяше.

— Да, Предходниците са построили това чудо и са го наричали крепостния свят, защото...

Главния никога не бе чувал ИИ да говори така, не му хареса да го наричат „варварин“ и се канеше да я върне на земята, когато тя заговори отново. Определено стреснат, гласът ѝ бе леко колеблив.

— Не, това не е възможно... О, тези съглашенски глупаци, те сигурно са знаели, не може да не е имало знаци...

Главния се намръщи:

— Я чакай. Изгубих нишката!

Кортана се ококори срещу него ужасено:

— Съглашението е намерило нещо, заровено в този пръстен, нещо ужасно. Сега те се боят.

— Нещо заровено?

ИИ се взря в далечината, сякаш наистина можеше да види Кийс.

— Капитанът — трябва да го спрем. Оръжейната пратка, която търси, всъщност не е... не бива да влиза вътре!

— Нищо не разбрах!

— Няма време! — отвърна Кортана настоятелно. Очите ѝ бяха станали яркорозови и се втрениха в спартанеца като два лазера. — Трябва да остана тук. Излез, намери Кийс и го спри. Преди да е станало твърде късно!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
343-ТА ВИНОВНА ИСКРА

ГЛАВА 8

Д +58:36:31 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / ПЕЛИКАН „ЕХО 419“, БЛИЗО ДО ОРЪЖЕЙНИЯ СКЛАД НА СЪГЛАШЕНИЕТО

Двигателите на „Ехо 419“ изреваха, щом пеликанът се спусна през мрака и дъжда към блатото. Листакът наоколо се люлееше насамнатам в отговор на внезапното завихряне, водата под металното шкембе на катера бе равна като огледало, а смрадта на гниеща растителност изпълни товарния трюм, щом трапът плесна в зловещата супа долу. Вражи чук бе на пулта и именно нейният глас се разнесе по радиото:

— Последното предаване от кораба на капитана беше от този район. Когато откриеш капитан Кийс, обади се и ще дойда да ви прибера.

Главния се спусна по рампата и веднага откри, че е затънал до глезен в мазната вода.

— Не забравяй да ми донесеш кърпа!

Пилотът се разсмя, подаде повече газ в двигателите и катерът се изтласка от блатото. През трите часа, откакто бе взела спартанеца от върха на пирамидата, той бе успял да хапне набързо и да поспи малко. Сега, когато Вражи чук свали пътника си в калта, тя се радваше, че е авиатор. Животът на пехотата ѝ се струваше ужасно тежък.

Кийс плуваше в нищото. Призрачна бяла омара обвиваше зрението му, макар че понякога успяваше да различи нещо по време на светкавично прозрение — кошмарна купчина безформени тела и гърчещи се пипала. Приглушен лъч светлина се лееше от някакъв силно полиран, гравирани метал. В далечината чуваше гаснещо бръмчене. Беше странно и наподобяваше грегориански напев на забавени обороти. Той стреснато осъзна, че образите идват от собствените му очи. Това върна и спомените — от собственото му тяло. Загърчи се и с нарастващ ужас осъзна, че едва усеща ръцете си. Сториха му се някак по-меки, сякаш бяха пълни с гъбеста, гъста

течност. Не можеше да помръдне. Дробовете го сърбяха, а от усилието да диша го заболя.

Странният напев внезапно се ускори до насекомоидно жужене, отекващо болезнено в главата му. Имаше нещо... далечно, нещо определено различно в този звук. Без предупреждение, нов образ блесна през съзнанието му — като отражение на видеоекран.

Слънцето залязваше над Пасифика и тройка чайки се носеха над главата му. Надуши солен въздух и усети едрия пясък между пръстите на краката си.

Призля му — усещане за неописуемо насилие — и успокоителният образ изчезна. Той се опита да си спомни какво е видял, но споменът избледня като дим. Сега усещаше само загуба. Нещо му бе отнето... но *какво*?

Настоятелното бръмчене се възобнови, вече болезнено силно. Усещаше пипала на съзнание — жадни за информация — да се гърчат в объркания му мозък като гниещи червеи. Изпълниха го нови и нови образи: първият път, когато уби друг човек — по време на бунтовете на Харибда IX. Надуши кръв и ръцете му трепереха, докато прибираше пистолета. Усещаше горещината на дулото... гордостта, която изпита, когато завърши Академията, след това замайване — сякаш превъртат назад лош холозапис — после, взел в стомаха. Страх, че няма да успее да посрещне изискванията на Академията... задушавачата миризма на люляци и лилии, а той стои над ковчега на баща си...

Кийс продължи да се рее, очарован от парада на спомените, които започваха да се трупат върху него, всеки появяващ се по-бързо от последния. Носеше се през мъглата. Не забелязваше — а и не го беше грижа, — че веднага щом изблиците памет приключваха, те изчезваха напълно.

Странната *другост* се изтегли от съзнанието му, но не напълно. Той все още усещаше другия, който го сондираше, но не му обръщаше внимание. Следващият изблик спомени премина... и следващият... и още един...

Главния провери индикатора си, не откри нищо притеснително и позволи на блатната кал да се затвори около краката му.

„Сприятели се с околната среда!“ Това беше съветът, даден им от Мендес преди толкова години — и му бе служил добре. Вслушвайки се в постоянното бърборене на дъжда, чувствайки топлия влажен въздух през вентилаторите, и виждайки присъщите на блатото форми, спартанецът щеше да разбере какво принадлежеше на това място и какво не. А това познание можеше да означава разликата между живота и смъртта.

Доволен, че се е настроил спрямо околната среда и с надеждата да се сдобие с по-добра наблюдателна позиция, той се покатери по лек склон. Веднага бе възнаграден с откритие.

Пеликанът бе паднал на по-малко от шейсет метра от мястото, където го свали „Ехо 419“, но околната растителност бе толкова гъста, че от въздуха Вражи чук не бе успяла да види катастрофата.

Главния се приближи, за да огледа останките. Съдейки по вида им, и от факта, че наоколо няма много разпръснати тела, корабът бе катастрофирал по време на излитане, а не на кацане. Впечатлението му се потвърди, когато откри, че макар и да са облечени в дрипи, всички пострадали носят военноморски обозначителни знаци.

Това подсказваше, че катерът е кацнал успешно, свалил е всичките си пътници и е започнал да набира височина, когато механична повреда или вражески огън са го свалили.

Доволен, че се е сдобил с представа какво се е случило, Главния се канеше да тръгне, когато забеляза до едно от телата пушка — помпа, реши, че може да му бъде от полза и метна ремъка ѝ през дясното си рамо.

Следваше водещата встрани от пеликана следа от ботуши и вървеше по посока на блясъка на преносимите прожектори — същия вид светлина бе видял в района около „Истина и Помирение“. Извънземните определено бяха трудолюбиви, особено щом станеше дума за открадване на всичко, което не е заковано. Сякаш за да потвърди теорията му по отношение на съглашенската дейност в района, не след дълго спартанецът се натъкна на втора катастрофа, този път с участник — съглашенски катер, кацнал с носа надолу в блатната кал. Като се изключеше ятото подобни на мушици насекоми и далечното чуруликане на блатните птици, нямаше признаци на живот.

Товарните контейнери бяха разпилени навсякъде около катастрофирания катер, което поставяше интересен въпрос. Когато

катерът се е забил, дали извънземните се бяха опитвали да доставят нещо — може би оръжия — или бяха отнасяли материали? Нямахме как да разбере. Какъвто и да беше случаят, много вероятно беше Кийс да е бил привлечен от светлините, точно като него, да ги е последвал до мястото на катастрофата и да е продължил по-нататък.

Имайки предвид това, Главния зави покрай едно дърво, надигнало се на дебелиите си, подобни на паяжина корени, последва някаква пътека по върха на склона и забеляза самотен чакал. Без колебания смъкна карабината от рамото си и свали извънземния с един изстрел. Присви се в очакване на неизбежната контраатака — която не последва. Странно. Имайки предвид прожекторите, катастрофата и пръснатите товарни контейнери, човек би очаквал да се натъкне на по-сериозна съпротива. Много по-сериозна.

Е, къде тогава бяха враговете? Шантава работа. Просто поредната загадка, която да добави към нарастващия си запас.

Дъждът затупка по бронята на Главния, а блатната вода съскаше около ботушите му, докато той си проправяше път през гъстата зеленина и внезапно се оказа под обстрел. За една кратка секунда му се стори, че последният му въпрос е намерил отговора си и съгласенските сили все още се намират в района, но скоро се оказа, че съпротива оказват само няколко нещастни чакала, дошли на разузнаване поради вдигнатия от изстрела му шум. Както обикновено, те се приближаваха приведени, скрити зад щитовете си, тъй че беше почти невъзможно да ги улучиш, ако стреляш отпред. Главния смени позицията си, намери си по-добър ъгъл и стреля. Един чакал падна, но другият се търкулна и така беше почти невъзможно да го улучи. Спартанецът задържа огъня, изчака извънземният да спре и тогава го гръмна.

Успя да се изкатери по един стръмен склон, където забеляза кацнало на гребена на хребета оръдие привидение. Покриваше и двата склона — или би го правило, — ако имаше някой на контролния пулт. Главния спря на върха и прецени възможностите си. Можеше да скочи към привидението, да насочи оръдието надолу и така да извести на всички за пристигането си или да се спусне по склона и да се опита да се инфилтрира в областта по-тихо.

Спря се на втората възможност и тръгна надолу и увисналата сред влажната растителност мъгла почти незабавно го погълна. Не

много изненадващо, на индикатора за опасност се появиха няколко червени точки. Вместо да заобиколи врага и да оголи тила си, Главния реши да ги издири. Преметна през рамо карабината и взе в ръка пушката помпа — по-добре пригодена за близка стрелба. Пъхна пълнител, щракна предпазителя и тръгна напред. Широките разнообразни листа галеха раменете му, в дръжката на пистолета се закачаха лози и гъстият полуизгнил хумус на земята поддаваше под ботушите на Главния, който вървеше напред.

Грънтът вероятно чу тихо хрущене, зачуди се дали да стреля и все още обмисляше този въпрос, когато дулото на пистолета се приближи до главата му. Чу се глухо *тънк*, когато извънземният падна. Когато другите метанодишащи се втурнаха да проверят какво става, примера му последваха още двама.

Уверен, че близките околности са чисти, Главния насочи вниманието си към комплекса на Предходниците, който се извисяваше от дясната му страна. За разлика от изящните кули на другите постройки, тази тук изглеждаше плоска и смътно паякоподобна.

Той изпълзя през равната площ точно пред нея. Реши, че входът ѝ му напомня за главно А, като изключим, че отгоре беше равен и го преграждаха двойка мощни прожектори. Дали *това* бе тръгнал да търси капитан Кийс? Нещо привлече погледа му — двойка гилзи и безгрижно захвърлена опаковка от протеинова вафла, въргаляща се близо до входа. Сигурно приближаваше.

Щом мина през вратата, Главния се натъкна на половин дузина съглашенци, проснати в локва сгъстяваща се кръв. Поразен за пореден път от липсата на сериозна съпротива, той коленичи точно до ръба на кървавото езеро и се загледа в телата.

Дали пехотинците ги бяха убили? Не, съдейки по естеството на раните им, изглеждаше, че извънземните са били поливани с плазмен огън. Може би дружески? Хора, въоръжени със съглашенски оръжия? Може би, но и двете обяснения не му се струваха правилни.

Притеснен, той се изправи, огледа се внимателно и продължи по-навътре в постройката. За разлика от блатото навън, където постоянното *туп-туп-туп* на дъжда служеше за звуков фон, тук, в прегръдката на дебелите стени, цареше мъртвешка тишина. Внезапният тътен на някаква машина стресна спартанеца, той се обърна и вдигна пистолета си.

Призован от неизвестен механизъм, един асансьор изплува точно пред него. Тъй като нямаше къде другаде да иде, Главния стъпи на платформата.

Щом тя го понесе надолу, на индикатора му се появи група припокриващи се червени точки и той осъзна, че скоро ще си има компания. Чу се скърцане на измъчен метал и асансьорът спря, но вместо да се втурнат към него, както той очакваше да сторят, точиците останаха неподвижни.

Бяха чували асансьора много пъти, прецени Главния, и смятаха, че сваля група техни приятели. Това предполагаше, че са съглашенци — и то тъпи съглашенци. Любимият му вид, впрочем — като изключим другия любим вид, мъртъвците. Внимавайки да не вдига шум, който да го издаде, той обиколи напълно смътно осветената зала и откри, че точиците всъщност са грънтове и чакали, всички скупчени около един люк. Главния потисна усмивката си, праметна помпата през рамо и свали карабината.

Задето не пазеха асансьора, съглашенците получиха наказание, състоящо се от граната, последвана от четиридесет и девет автоматични изстрела и серия по-кратки откоси, които да ги довършат.

Люкът гледаше към голяма, висока поне четири-пет етажа зала. Главния излезе през него и се озова в компанията на нищо неподозиращи чакали. Веднага ги уби, чу откат от пода долу и пристъпи надясно. Кратък оглед разкри група от седем-осем съглашенци, мотаещи се сякаш в очакване на инструкции. Войникът хвърли една пощенска картичка M9 HE-DP в тълпата, отстъпи назад, за да избегне ударите от блъвналите шрапнели и чу шумно бум, когато гранатата се взриви. Чуха се писъци, последва бясна стрелба. Спартанецът изчака огънят да поспадне и отново пристъпи напред. Серия къси, точни откоси му стигна, за да умиротвори и последните съглашенски войници. Той скочи от платформата и провери околностите.

Все още издирвайки улики къде може да е попаднал Кийс, Главния бързо претърси залата. За нула време насъбра плазмени гранати, заобиколи един товарен контейнер и се натъкна на телата.

Двама пехотинци, и двамата убити с плазмен огън. Оръжията им липсваха.

Спартанецът изруга под нос. Фактът, че са били взети медальоните и на двамата подсказваше, че Кийс и отрядът му са се натъкнали на съглашенци също като него, дали са жертви и са продължили.

Определено беше на прав път, така че пресече подобната на канал вдлъбнатина, разделяща залата на две и бе принуден да прескача и заобикаля разпилените съглашенски трупове по пътя към следващия люк. Когато премина през него, му се наложи да си проправя път през серия от зали, всички празни, но изпръскани със съглашенска кръв. Най-сетне, точно когато започваше да се чуди дали не е по-добре да се върне, влезе в поредната зала и откри един полудял от страх пехотинец. Очите му се стрелкаха насам-натам, сякаш търсеха нещо скрито в сенките, а устата му бе изкривена в ужасна гримаса. Нямаше и следа от карабината на войника, но той разполагаше с пистолет, с който стреляше по сенките в ъгъла.

— Назад! Назад! Няма да ме превърнете в едно от онези неща!

Главния вдигна ръка с дланта навън.

— Свали оръжието, войниче... на една страна сме!

Но пехотинецът не искаше да чуе и дума и притисна гръб в твърдата стена.

— Махни се от мен! Не ме докосвай, изрод такъв! Предпочитам да умра!

Пистолетът стреля. Спартанецът усети удара, когато 12.7 милиметров куршум го залюля и реши, че толкова му стига. Преди пехотинецът да има време да реагира, Главния измъкна пистолета от ръката му.

— Аз ще го взема — изръмжа.

Войникът скочи на крака, но спартанецът стъпи по-стабилно и внимателно, но решително го смъкна обратно на пода.

— А сега — попита, — къде са капитан Кийс и останалите от групата?

Редникът се загърчи яростно, лицето му се кривеше, а между устните му пръскаше слюнка.

— Намери си собствено скривалище! — изпищя. — Чудовищата са навсякъде! Боже, още мога да ги чуя! Просто ме остави на мира!

— Какви чудовища? — попита кротко спартанецът. — Съглашенците ли?

— Не. Не съгласенците! Те!

Това бе всичко, което Главния успя да измъкне от полуделия пехотинец.

— Повърхността е натам — каза му той и посочи към вратата. — Предлагам да презаредиш оръжието си, да спреш да хабиш муниции и да тръгнеш нагоре. Щом излезеш, потърси си прикритие и чакай помощ. По-късно ще дойдат да ни приберат. Чу ли ме?

Редникът взе оръжието, но продължи да дърдори несвързано. Малко по-късно се сви в ембрионална поза, разтрепери се и накрая замълча. Никога нямаше да се справи сам.

Поне, благодарение на дрънканиците му, се изясни едно. В случай, че Кийс и войниците му бяха още живи, те се намираха в сериозна опасност. Това не оставяше особен избор на Главния — трябваше да поставя на първо място повечето на брой животи. Младият войник съвсем очевидно бе преминал през ръба, но се налагаше да почака за помощ, докато спартанецът не завърши мисията си.

Бавно и колебливо той се обърна, за да огледа останалата част от залата. Останките от зле натрошена рампа водеха над малък огън и към балкон един етаж по-нагоре. Главния прекрачи един мъртъв елитен. Изгаряше от притеснение, но се успокои от факта, че тялото бе нашарено от куршуми и си проправи път към кръгова галерия. Оттам продължи през серия врати и загадъчно празни зали, докато не стигна до върха на рампа, където един мъртъв пехотинец лежеше в голяма локва кръв.

Отдавна се бе научил да вярва на инстинктите си — а точно сега те го караха да се чувства нервен. Нещо не беше наред. Чуваше се само кухо бумтене, което нарушаваше иначе идеалната тишина. Намираще се близо до нещо, можеше да го усети, но какво?

Главния се спусна по поредната рампа. Стигна до равното на дъното и видя люка от лявата си страна. С готови за стрелба оръжия се приближи предпазливо до металната преграда. Вратата усети присъствието му, отвори се и пусна един мъртъв пехотинец в обятията му.

Пулсът на спартанеца се забърза, когато се наведе леко, за да хване тялото, преди то да падне на земята. Задържа карабината си с

една ръка и обхвана с поглед стаята отвъд колкото се може по-добре, търсейки мишена. Нищо.

Пристъпи напред, след това се обърна рязко и обърна оръжието натам, откъдето беше дошъл. Дявол го взел, имаше чувството, че някой направо е забил поглед в главата му. Някой го гледаше. Отстъпи заднешком в стаята и вратата се затвори.

Пусна тялото на земята, след това се отдръпна. Спъна се в празни гилзи, които се търкулнаха. Точно тогава осъзна, че има хиляди празни гилзи — толкова много, че буквално настилаха пода. Забеляза и шлема на пехотинец — и се наведе да го вдигне. Надписът отстрани гласеше „Дженкинс“. Имаше и прикрепена видеокамера — от онези, които носят бойците в отряда, така че да могат да критикуват мисията, когато се върнат в базата, да вкарват данни за вампирите от разузнаването и в случаи като този, да дадат на разследващите сведения относно обстоятелствата, довели до смъртта им.

Спартанецът извади паметта на камерата, пъкна устройството в един от слотовете на собствения си шлем и проследи записа чрез едно прозорче на визьора си.

Образът беше със стандартното качество — което означаваше, че беше доста кофти. Беше включен уредът за нощно виждане, тъй че всичко бе залято в болезнено зелено, подчертавано от бели проблясъци, когато камерата се натъкнеше на светлинен източник. Образът подскачаше и се движеше, от време на време го нашарваха неизбежни смущения. В началото всичко бе съвсем обикновено, като се започне от мига на кацането на товарния катер, следваше марш през блатото и пристигането на войниците пред А-образната постройка.

Главния превъртя напред и записът стана по-притеснителен, започвайки с мъртвия елитен, и още по-притеснителен, след като екипът отвори последната врата и влезе вътре. Не коя да е врата, а именно онази, през която спартанецът бе минал само преди минути, за да падне мъртвият пехотинец в ръцете му. Изкушаваше се да спре записа, да се върне обратно и да зарече мисията, но се принуди да продължи да гледа, докато един от пехотинците каза нещо за „... лошо предчувствие“. Чу се твърде изкривено радиопредаване, странни хрущящи звуци, отвори се един люк и в помещението се търкулнаха, затанцуваха и наскачаха стотици тлъсти топки. Именно тогава започнаха писъците, Главния чу Кийс да казва, че са „обградени“ и

видя картината да подскача, сякаш Дженкинс е бил ударен изотзад. Последва чернота.

За пръв път, откакто се бе разделил с ИИ в Контролната зала, му се прииска Кортана да беше с него. Първо, защото може би щеше да разбере какво, по дяволите, става, но и защото бе свикнал да разчита на компанията ѝ и внезапно се почувства извънредно самотен. При все това, макар част от съзнанието му да търсеше утеха, друга част насочи тялото му обратно към люка и чакаше да чуе напевния звук от отварянето на вратата. Само че тя не се отвори — нещо, което Главния бе свикнал да свързва с неприятности. Тежка буца тупна на дъното на корема му.

Докато си стоеше, обладан от нарастващо притеснение, забеляза нещо бяло с ъгълчето на окото си. Обърна се с лице към него и ето, че видя в залата, въртейки се на пипалата си, да нахлуват един... пет... двадесет... петдесет от месестите мехури — и да танцуват към него. Сензорът за движение изрисува огромна сфера от движения — приближаваща се с всяка изминала секунда. Спартанецът стреля по грозните на вид твари. Най-близките се пръснаха като надути балони, но имаше още — много, много повече, — които се търкаляха към него по пода и по стените. Той съсредоточено откри огън по тях, а отвратителните на вид хищници се хвърлиха напред и битката започна.

Навън цареше мрак. За тази нощ бе предвидена само една мисия и хората се бяха върнали на върха още приблизително в 02:36. Това означаваше, че вахтените в Контролния център нямаха особено много работа и се занимаваха с игра на карти, когато окачените на стената високоговорители блъвнаха смущения и се разнесе отчаян призив:

— Тук е Чарли 2-1-7, повтарям — двеста и седемнадесет, до който и да е от КУОН... Някой чува ли ме? Край.

Свързочник първи клас Мери Мърфи погледна другите двама членове на вахтата си и се намръщи:

— Някой от вас да се е свързвал преди с „Чарли 217“?

Колегите ѝ се спогледаха и поклатиха глави.

— Ще сверя с Уелсли — реши Чо и се обърна към съседния монитор.

Мърфи кимна и включи слушалката микрофон, разположена пред устата ѝ.

— Тук е бойна база „Алфа“ на КУОН. Край.

— Благодаря ти, Боже! — обади се гласът трескаво. — Улучиха ни след излитането от „Колоната“, кацнахме на майната си и успяхме да се ремонтираме. Имам ранени на борда — и се нуждая от незабавно разрешение за кацане!

Уелсли, който се занимаваше със симулация на битката при Маратон, се материализира на екрана на Чо. Както винаги, избраният от него образ представляваше мъж с доста дълга коса, щръкнал нос и висока яка.

— Да?

— Имаме тук един пеликан с позивни „Чарли 217“, иска аварийно кацане. Никой от нас не се е свързвал с него преди.

ИИ отдели част от секундата, за да провери милиардите данни, съхранени в значителната му памет и кимна леко:

— На борда на „Колоната“ имаше катер с позивни „Чарли 217“. Не сме чували вест от 217 откакто напуснахме кораба, но не сме получавали и информация за катастрофа. Приех, че корабът е изгубен. Попитай пилота за името, ранга и серийния му номер.

Мърфи чу и кимна:

— Съжалявам, Чарли, но се нуждаем от малко сведения, преди да те пуснем. Моля те, дай ни името, ранга и серийния си номер. Край.

Гласът отвърна с все по-нарастващо разочарование:

— Тук е първи лейтенант Рик Хейл, сериен номер 876-544-321. Хайде стига де, имам спешна нужда! Край.

Уелсли кимна:

— Данните съвпадат... но откъде Хейл ще знае за съществуването на база „Алфа“?

— Може да е хващал съобщенията по радиото? — предположи Чо.

— Може би — съгласи се ИИ, — но нека зложим на сигурното. Препоръчвам да вдигнете базата под пълна тревога, да осведомите майора и да пратите отряд за спешно реагиране при „Площадка 3“. Трябват ви аварийна група, спешен медицински екип и неколцина от разузнаването. Хейл трябва да бъде разпитан преди да го пуснете сред персонала на базата.

Третият свързочник, трети клас старшина на име Паули, удари копчето за тревога и проведе нужните обаждания.

— Прието — каза Мърфи в микрофона си. — Насочваме ви към площадка три, повтарям — площадка три, която ще бъде осветена след две минути, смятано от този момент. Ще ви посрещне екип за първа помощ. Обезопасете всички оръжия и изключете двигателите веднага щом кацнете. Край.

— Няма проблем — отвърна с благодарност Хейл. Малко по-късно се обади: — Виждам светлините ви. Идваме. Край.

Пилотът изключи микрофона си и се обърна към седалката на втория пилот. Окъпан в създаваната от панела за управление на катера зелена светлина, елитният изглеждаше още по-чужд.

— Тъй значи — поиска да знае човекът, — как се справих?

— Изключително добре — отвърна офицерът по специалните операции Зука 'Замамии иззад рамото му. — Благодаря!

С тези думи той спусна прилично на кръг от зелена светлина нещо над главата на Хейл, дръпна дръжките в противоположни посоки и стегна жицата около гърлото на пилота. Очите на човека изскочиха от орбитите, ръцете му се впиха в гаротата и краката му заритаха срещу педалите за управление. Елитният, който заемаше креслото на втория пилот, вече бе поел управлението на пеликана и, благодарение на часовете упражнения, можеше да го пилотира извънредно добре.

'Замамии изчака ритането да спре, разхлаби жицата и надуши неприятна миризма. Едва тогава осъзна, че Хейл е напълнил гащите. Изсумтя отвратно и се върна в товарното отделение. Беше натъпкано с тежковъоръжени елитни, тренирани за проникване. Освен оръжията си, те носеха и камуфлажни генератори. Задачата им беше да овладеят колкото се може повече площадки за кацане и да ги удържат, докато на платото успеят да кацнат шестте катера, натоварени с грънтове, чакали и още елитни.

Войниците видяха идващия офицер и го погледнаха очаквателно.

— Давайте — каза 'Замамии. — Знаете какво да правите. Включете камуфлажа, проверете си оръжията и запомнете този миг. Защото тази битка — тази победа! — ще бъде втъкана в бойната поема на родовете ви и пята от идущите поколения. Пророците благословиха

тази мисия, благословиха и вас, и искат всеки войник да знае, че онези, които преминават над физическото, ще бъдат добре дошли в рая. Късмет!

В тъмнината се появиха размазани светлини, катерът остро се спусна и войните замърмориха последните си благословии.

Както повечето ИИ, Уелсли имаше изразена тенденция да прекарва много повече време за мислене какво не притежава, отколкото какво има, и сензорите бяха на първо място в този списък. Тъжната истина беше, че, макар Макей и групата ѝ да бяха успели да изнесат цял куп съкровища от „Колоната“, не им стигна време да свалят корабната електроника, която би дала на ИИ възможност да вижда в реално време и при всякакъв климат. Това означаваше, че бе принуден да разчита изцяло на данните, осигурени от отдалечените наземни сензори, които патрулите бяха втъкнали тук-там в десеткилометровия периметър на колоната.

Всички данни бяха „чисти“ по време на първоначалната радиовръзка с „Чарли 217“, но сега, докато пеликанът се приближаваше към повърхността, пакетът в сектор 6 започна да предава данни. Той твърдеше, че шест тежки топлинни източника току-що са минали над него, онова, което ги е създавало е било доста шумно и се движат навътре със скорост приблизително 350 километра в час.

Уелсли реагира с онази скорост, на която е способен само компютър — но закъсня, за да предотврати кацането на „Чарли 217“. Още докато ИИ даваше серия строги препоръки към човешките си надзиратели, пеликанът докосна повърхността на „Площадка 3“, тридесет почти невидими елитни скочиха от трапа и мъжете и жените на база „Алфа“ бързо откриха, че се сражават за живота си.

Едно ниво по-надолу, заключен в стая с други трима грънтове, Яяп чу далечния рев на алармата и си помисли, че знае каква е причината. ’Замамии се бе оказал прав — човекът, който носеше странната броня и се смяташе виновен за над хиляда жертви на Съглашението, често навестяваше това място. Яяп знаеше, защото беше видял войника преди повече от шест единици, включи

предавателя, скрит в дихателния му апарат и така задвижи нападението.

Това беше добрата новина. Лошата беше, че плячката на 'Замамии като нищо можеше да е напуснала базата през изминалия период. Ако това се окажеше вярно и мисията преминеше в графа „провали“, грънтът почти не се съмняваше кого ще обявят за виновен. Само че не можеше да направи нищо друго, освен да стисне грубо издяланата решетка, да се вслушва в далечните отгласи от битката и да се надява на успех.

В този миг „успехът“ вероятно значеше бърза и безболезнена смърт.

Всички членове на аварийния отряд, половината лекари и около една трета от отряда за спешно реагиране вече бяха мъртви по времето, когато Макей се изтърколи от койката си, намъкна дрехите и сграбчи личните си оръжия. Тя последва тълпата нагоре към площадките за кацане, за да открие, че вече кипи разгорещена битка.

Енергийни изстрели сякаш изскачаха от никъде, плазмени гранати се материализираха от нищото и невидими ножове прерязваха гърла. Битката бе ограничена, но само частично, и заплашваше да се прехвърли и на съседните площадки. Силва бе на място, гол до кръста и крещеше заповеди, докато изстрелваше къси откоси от карабината си.

— Полейте Площадка три с гориво! Но го дръжте в засегнатата област! Действайте!

Беше странна заповед и цивилни биха се поколебали, но войниците реагираха с непоклонимо послушание и един редник се затича към горивната колонка на площадка три. Изключи предпазителя и сграбчи маркуча.

Въздухът сякаш трептеше в осветения участък отдясно на морския пехотинец, така че Силва вкара цял пълнител в онова, което приличаше на празно пространство. Един боец-елитен изпищя, сякаш промени цвета си и падна, щом камуфлажният му генератор пое пряк изстрел и той се сгъна в кръста.

Недокоснат и без да знае, че на косъм се е разминал със смъртта, войникът се обърна, стисна здраво дръжката и плисна равномерен

поток течност върху повърхността на Площадка три. В дните непосредствено след превземането на колоната, съглашенските пленници бяха накарани да построят насип около предназначената за кацане площ. Целта на бариерата беше да удържа разливи на гориво — и добре си свърши работата, щом високооктановата течност плисна около ските на пеликана и намокри всичко наоколо.

— Назад! — извика Силва и метна една осколочна граната под корема на „Чарли 217“. Последва експлозия и шумно ууумф, щом горивото се запали и войникът спря притока му.

Като цяло ефектът се изразяваше в това, че останалите на площадката елитни се превърнаха в трептящи факли — пищящи, танцуващи факли. Войниците незабавно откриха огън, свалиха командосите и след това бяха принудени да обърнат усилията си към борбата с огъня. По това време „Чарли 217“ бе изцяло погълнат от пламъците и подскочи, когато едната му цистерна с гориво се взриви.

Но имаше и други пеликани за опазване и, докато някои излитаха, други останаха на площадките си.

Силва се обърна към Макей:

— Време е за шоу! — каза майорът, щом Уелсли заговори в ухото му. — Това беше само загрявка, ако ме разбирате. Истинският атакуващ отряд е на пет минути от нас. Шест съглашенски катера, ако Уелсли е пресметнал правилно. Не могат да кацнат тук, така че ще се спуснат някъде другаде на платото. Аз ще се оправя с площадките — ти поеми платото.

Макей кимна, отвърна:

— Да, сър! — и махна на сержант Листър да се приближи. Той бе събрал вече отряд от нейните пехотинци. — Събери и останалите от отряда ми и им кажи да се окопаят обратно на въртенето спрямо площадките, и да се приготвят за атака откъм платото. Да посрещнем горещо онези копелета!

Листър стрелна с поглед беснеещите пламъци и се ухили на непреднамерената шегичка на Макей.

— Да, госпожо! — каза и побягна нататък.

Разположеното на неравния ръб на колоната оръдие привидение откри огън. Пулсиращи топки синьо-бяла енергия пронизаха околния мрак, натъкнаха се на първия катер и разрязаха нощта на парчета.

’Замамии и група от пет командоси-елитни вече бяха напуснали площадката за кацане, когато хората я заляха с гориво. Всъщност, когато огненият ад се развихри, елитният офицер дори не се намираше на повърхността на постройката на Предходниците — той и бойците му вече бяха слезли на долния етаж и се придвижваха от зала в зала, избивайки всеки човек, когото намереха по пътя си. Нямахше следи от онзи вражески войник, за чиято глава копнееха, но бе още рано, а той може би ги очакваше точно зад ъгъла.

Мърфи тъкмо бе свалила предпазителя на 50-милиметровите оръдия M1A и бе прехвърлила контрола на Уелсли, когато усети как нещо докосва рамото ѝ. Дребният офицер понечи да се обърне, видя кървава струя и осъзна, че кръвта е нейна. Един елитен издаде дълбок гърлен кикот, когато и Чо, и Паули срещнаха същата съдба. Контролната зала бе неутрализирана.

Но Уелсли забеляза убийствата посредством камерата, поставена над главния видеомонитор, угаси светлините и съобщи на Силва. След броени минути шест отряда от по трима души, всички снабдени с чувствителни към топлината очила за нощно виждане, се захванаха да си проправят път през лабиринтоподобния комплекс. Съглашенските камуфлажни генератори не блокираха топлината, те всъщност я генерираха и това изравняваше шансовете на двете страни.

Междувременно, благодарение на личната инициатива на мъртвия офицер, Уелсли разполагаше с 50-милиметрова изненада за следващите катери. Макар и да бяха ефективни срещу баншитата, привиденията нямаха нужната мощ, необходима да свалят катер от небето — нещо, което Съглашението явно знаеше. Но, точно както елитният не би могъл да издържи петдесет изстрела с бронебойни патрони калибър 7.62 мм, така и вражеските кораби се оказаха уязвими за 50-милиметровите експлозивни снаряди, които внезапно излетяха срещу тях. Не само това, но бяха и управлявани от компютър — поточно, от Уелсли — което означаваше, че почти всеки изстрел улучва точно там, където е насочен. Контролът бе прехвърлен на ИИ-то твърде късно, за да закове първия катер, но вторият се намираше точно там, където той го искаше. Взриви се, щом около дузина експлозивни

се забиха във фюзелажа му. По ирония на съдбата, трюмовете, където се намираха войниците, спасиха живота на повечето от тях, за да могат те да умрат, когато самолетът се удари в основата на колоната. Но имаше само две оръдия — едно от запад и едно от изток — което значеше, че оцелелите катери са минали спокойно през огневия обхват на източното МЛА, преди ИИ да може да стреля по тях. При все това, дори разрушаването на един-единствен кораб бе намалило силите на нападателите с една шеста, което — според Уелсли — бе съвсем приличен резултат.

Трупове обсипаха платото, щом съгласенските кораби задействаха плазмените си оръдия, за да разчистят зоната за кацане. Един отряд за спешно реагиране бе хванат на открито и накъсан на парченца, още докато дъжд от изстреляни от рамо ракети се стрелваше да посрещне прииждащите катери. Имаше попадения, някои от които взеха жертви, но не бе разрушен нито един от транспортъорите на извънземните.

След това, зависнали като досадни насекоми, U-образните катери се обърнаха по посока на въртенето на пръстена и изсипаха войници от страничните си рампи, пръскайки ги като зли семена по платото. Макей пресметна наум. Пет останали катера, съдържащи грубо по трийсет войника, се равняваха на бойна армия от около сто и петдесет.

— Ударете ги! — извика Листър. — Убийте копелетата, преди да кацнат!

В отговор се разнесе равномерно *пук-пук-пук* — снайперистите на отряда откриха огън и елитни, грънтове и чакали се затъркаляха мъртви по земята. Но оцеляха предостатъчно — и Макей си пое дълбоко дъх пред надвисналата битка.

Лампите угаснаха по причини, за които грънтът можеше само да гадае, фактор, който се добави към изпитвания от него страх. Неспособен да направи нищо повече, Яяп се вслушваше в приглушените отгласи от битката и се чудеше коя страна печели. Не му харесваше да бъде затворник, но започваше да се пита дали не му е било по-добре при хората. Поне за малко, докато...

Появи се светлинна топка, плъзна се по отсрещната стена, прекоси пода и намери път към килията му.

— Яяп? Тук ли си?

Светнаха и други лампи и грънтът забеляза потреперването на въздуха пред себе си. Това беше 'Замамии! За голяма изненада на Яяп, елитният бе сдържал думата си и наистина бе дошъл да го търси. Осъзнавайки, че заради дихателния апарат, на другите раси им е трудно да разпознават отделните личности от неговата, грънтът притисна лице към решетките.

— Да, Ваше превъзходителство, тук съм.

— Добре! — каза елитният. — Сега се отдръпни, за да взривим вратата!

Всички грънтове в килията се оттеглиха до задната стена, докато един от командосите залепяше заряд на ключалката на вратата, отстъпи и използва дистанционното си. Последва леко присветване и приглушено **бум**, когато експлозивът се взриви. Пантите изскърцаха, щом Яяп избута вратата от пътя си.

— А сега — каза нетърпеливо 'Замамии, — заведи ни при човека! Преровихме по-голямата част от комплекса, но още не сме го срещнали!

„Така значи — каза си Яяп, — единствената причина да дойдеш да ме търсиш, е за да намериш човека. Трябваше да се сетя!“ Но на глас отвърна, изненадан от собственото си спокойствие:

— Разбира се, Ваше превъзходителство! Извънземните заловиха някои от нашите баншита. Човекът бе пратен да ги пази.

Яяп очакваше 'Замамии да постави под въпрос изявлението му, да попита откъде знае, но елитният му повярва безрезервно.

— Много добре! — отвърна той. — Къде държат самолетите?

— Горے на платото — отвърна съвсем откровено Яяп. — На запад от площадките за кацане.

— Ние ще водим — отсеке елитният. — Но ти стой наблизо. Лесно е да се изгубиш!

— Да, Ваше превъзходителство! — съгласи се грънтът. — Както кажете!

Неспособен да кацне на площадките или поне да се приближи до тях, както бе първоначалният план, полеви командир 'Путумии бе принуден да спусне бойния си отряд на място в посока обратна на

въртенето спрямо комплекса на Предходниците. Това означаваше, че войниците му трябваше да се придвижат през открито пространство без почти никакви прикрития и без да им разчистват пътя тежки оръжия.

Опитният полеви офицер обаче имаше коз в ръкава. Вместо да освободи катерите, той им нареди да останат над точката на кацане и да разчистват пътя пред равномерно напредващия му отряд. Не беше точно предназначението на транспортъорите и на пилотите не им хареса, но какво от това? 'Путумии, който смяташе всички авиатори просто за прославени мързеланковци, не се интересуваеше особено от това как се чувстват. Така че U-образните катери се рееха по посока на човешките укрепления, плазмените им оръдия заливаха земята под тях, а откосите на ракетите се стрелкаха нагоре и експлодираха безвредно по страните им.

Полеви офицер, който крачеше заедно с втората редица войници, махна на чакалите си да минат напред, щом хората бяха принудени да се изтеглят от огневите си позиции и да отстъпят към задната си линия за защита. 'Путумии спря близо до един от сега празните окопи и надникна вътре. Нещо в изкопа го притесняваше, но какво? След това схвана. Правоъгълната яма беше прекалено спретната, прекалено равна, за да са я изкопали през последната половин единица. Какви ли други неща са подготвяли извънземните, почуди се офицерът. Отговорът последва след миг. Макей извика:

— Огън! — и стрелците на „Скорпионите“ се подчиниха. Танкът изскочи изпод краката на офицера, снарядът напусна дулото и обшивката завибрира, щом картечницата започна да стреля. Експлозията, на около шестстотин метра по-надолу, изтри от лицето на земята цяла глутница грънтове. Другият танк, един от двата, които Силва бе поръчал на хората си да качат горе, стреля две секунди по-късно. Този снаряд уби един елитен, двама чакали и един Ловец.

Пехотинците се развикаха триумфално и Макей се ухили. Макар да се съмняваше, че Съглашението ще се опита да вкара войници на платото, майорът бе предпазлив човек и това бе причината да нареди на „Парашутисти от Ада“ да изкопаят огневите позиции по посока на въртенето спрямо инсталацията, и да създадат бункери за танковете. Сега, стреляйки с дула почти успоредни на земята, танковете постепенно превръщаха платото пред тях в лунен пейзаж. Всеки

снаряд изравяше по половин тон пръст във въздуха и гравираше дълбоки кратери в повърхността.

Незнайно за Макей — или за някой от другите хора — третият снаряд, изстрелян обратно на въртенето, разкъса на две полеви командир 'Путумии. Нападението продължи, но вече по-бавно, тъй като командването бе поето от по-нископоставени елитни, които се опитаха да строят войниците си.

Макар и преследвайки собствената си подмисия, 'Замамии следеше командната мрежа и знаеше, че нападението е в застой. Беше въпрос само на време, преди на катерите да бъде наредено да се приближат, да съберат онези, които са способни да пълзят, ходят и тичат, и да отлетят към по-безопасни територии. Това означаваше, че е време да се изтегля, да търси начин да се промъкне през редиците на хората, но продължаваше да го тревожи срещата с Пророка. Най-добрата му възможност... не, *единствената* му възможност, бе да намери човека и да го убие. Щеше да си запази главата, всичко да бъде простено и, кой знае... Много елитни бяха загинали — тъй че нищо чудно да го очакваше и повишение. Тази мисъл му вдъхна самоувереност и той продължи напред.

Командосите бяха стигнали вече до първия етаж, и тъкмо приближаваха вратата към изхода, когато един от тримата чакащи пехотинци видя редица зелени светлилки, която преминаваше покрай алкова — послужил му за прикритие — и откри огън.

Последва страховито клане, по време на което хората сменяха пълнител след пълнител, грънтовете бяха съборени на земята, елитните стреляха във всички посоки и скоро започнаха да падат. 'Замамии усети, че плазмената му пушка отваря дюзите си в опит да се охлади и осъзна, че ще умре. Точно тогава плазмена граната преплува сред хората и се залепи за рамото на един войник. Той изкрещя „Не!“, но вече бе твърде късно и експлозията изби целия му отряд.

Яяп, който бе взел гранатата и пистолет от един от мъртвите командоси, подръпна бойната сброя на 'Замамии:

— Оттук, Ваше превъзходителство... Последвайте ме!

Елитният го последва. Грънтът преведе офицера през една врата, надолу по коридор и навън при платформата, където стояха строени

десет баншита. Нямахте пазачи.

'Замамии се огледа.

— Къде е?

Яяп сви рамене:

— Нямам представа, Ваше превъзходителство.

Елитният усети смес от страх, гняв и безнадеждност. Един катер премина над главата му и изчезна в посока обратна на въртенето. Целият му план бе претърпял поражение.

— Така значи — каза той сурово, — ти ме излъга! Защо?

— Защото вие знаете как се лети с тези чудеса — отвърна простиичко грънтът. — А аз не знам.

Очите на елитния сякаш засияха изотвътре.

— Би трябвало да те застрелям и да оставя тялото ти тук, за да го хвърлят хората от скалите!

— Може да опитате — каза Яяп и насочи пистолета към главата на командира си, — но не бих ви съветвал!

Дребният грънт се нуждаеше от цялата си смелост, за да обърне оръжието си срещу елитен — и ръката му трепереше поради изпитвания от него страх. Но не много — не достатъчно, та енергийната стрела да пропусне... и 'Замамии го знаеше.

Елитният кимна. Секунди по-късно тежко натовареното банши с олюляване се отлепи от земята, плъзна се над ръба на колоната и незабавно започна да губи височина. Един стрелец на привидение го забеляза и прати три откоса плазмени торпеда по дирите му, но баншито скоро излезе от неговия обхват.

С това битката за база „Алфа“ приключи.

Спартанецът стреляше в онова, което му приличаше на приливна вълна от кошмар с пипала, отстъпи назад и реши да се движи непрекъснато. Беше уязвим, особено отзад, но бронята щеше да помогне, особено след като чудовищата харесваха скачането върху хора. Нямахте представа какво става после с жертвите, но явно то можеше да накара пехотинци да пицят и да ги извади от строя за относително кратко време. Спартанецът добре знаеше, че мунициите ще се окажат проблем, тъй че вместо да стреля наслуки, се насилваше да се цели, опитвайки се да пръсне колкото се може повече от тварите.

Те му налитаха на двойки, тройки и четворки, пръскаха се на месести късчета щом куршумите ги разкъсаха и сякаш се стапяха. Само дето имаше стотици от тези малки копеленца, може би хиляди, и беше трудно да им насмогнеш, ако летят в твоя посока. Съществуваха обаче стратегии, чрез които Главния можеше да изравни шансовете — и това бе разликата между живота и смъртта. Първият вариант бе да се обърне и да бяга, стреляйки бежешком, като разпръсне формацията на чудовищата на по-голяма площ и ги принуди да се носят от единия край на залата до другия. Те бяха многобройни и целеустремени, но не особено умни. Вторият вариант беше да следи внимателно за големи концентрации на тварите, където една добре метната граната можеше да избие стотици наведнъж. А третата беше да сменя непрекъснато карабината и пушката помпа, поддържайки по този начин постоянен огън, спирайки само да презареди, когато му се удаде по-спокоен миг в битката.

Редуването на тези три стратегии стана още по-трудно, когато нещо ново изскочи от мрака. Купчина парцалива плът и вършеещи пипала посегна към главата на спартанеца. По време на първите мигове на нападението, Главния се питаше дали трупът по някакъв начин е паднал върху му от тавана, но скоро научи истината, щом още подобни сбъркани твари изникнаха и се метнаха напред. Не просто тичаха, а се мятаха високо във въздуха, сякаш се надяваха да го смачкат под тежестта си. Тварите бяха приблизително хуманоидни, движеха се прегърбени и изглеждаха и частично изгнили. Крайниците им сякаш бяха изпънати до счупване. Гъсталаци пипала стърчаха от зеещите в кожата дупки.

Зверовете обаче бяха уязвими за куршуми, за което Главния бе благодарен, макар че често бяха нужни петнадесет-двадесет изстрела, за да прати в отвъдното някой от тях. Странно, но дори живите му изглеждаха така, сякаш вече са мъртви, в което, впрочем, Главния постепенно започваше да вярва. Това би обяснило защо някои от грозните кучи синове имат забележителна прилика със съглашенски елитни или поне с това, на което би заприличал един елитен, ако го убиеш, погребеш тялото и го изкопаеш две седмици по-късно.

Накрая, след както му се стори, цяла вечност, двама от съживените елитни нахлуха през люка и бяха бързо свалени. Това даде на Главния възможност да избяга. Плътно го следваха обаче и други

двукраки изроди заедно с ятото търкалящи се, скачащи сферични гадове — това го принуди да избие всички с картечен огън, преди да може да се отърве и да мине през вратата.

Спартанецът откри, че се е озовал в горната галерия на голяма, добре осветена зала. Беше пълна с двукраки, гротескни твари, но никой сякаш не го бе забелязал. Той предпочиташе така и да си остане и тихичко се плъзна покрай дясната стена към един люк. Краткото пътешествие го доведе до сходна зала, където му се стори, че кипи истинска битка между съглашенски войници и новите врагове.

Спартанецът за кратко се зачуди дали да не се захване със стрелба — определено не му липсваха мишени. Задържа обаче огъня си и се скри зад един съборен товарен модул. В бясната битка войниците се бяха унищожили едни други, което му даде възможност да прекоси моста, който водеше към другата страна, да се върне на пътеката и да излезе през страничната врата.

Поредното прегърбено създание падна отгоре и се удари в него. Спартанецът се олюля, приведе се и праметна чудовището през рамо. То се удари в стената и докато се плъзгаше към пода, остави следа от сиво-зеленикава, лепкава течност. Главния се обърна да продължи, когато сензорът му за движение блесна в червено, разкривайки наличието на враг точно зад гърба му. Той се завъртя и с изумление видя как присвитото, зле наранено същество се изправя на крака. Лявата му ръка висеше безсилна и от светлата, гангренозна плът стърчеше счупена кост. Дясната ръка на чудовището обаче още функционираше. Гърчеща се струя от пипала излетя от дясната китка на тварта и Главния чу как костите вътре се чупят, докато пипалата грубо отмятат ръката встрани.

Снопът пипала се раздвижи, плесна като бич и стовари Главния на пода. Щитовете му бяха почти напълно изтощени от страничния удар. Той се претърколи, присви се и откри огън. 7.62-милиметровите бронебойни куршуми почти прерязаха чудовището на две. Той ритна падналия войн и вкара два допълнителни изстрела в гърдите му. Помисли си: „Този път проклетото нещо ще си остане мъртво!“

Продължи нататък по коридора. Двама пехотинци лежах там, където бяха паднали, доказвайки, че поне някои от втория отряд са успели да стигнат чак дотук, което предполагаше възможността други да са успели и да избягат. Главния провери, откри, че момчетата все

още носят медальоните си и ги прибра. Придвижваше се на прибежки през широки галерии и тесни коридори, покрай шумни машини и влезе в тъмна, сумрачна гробница. Сензорът му за движение подхвърли червени предупреждения — намираше се в централата на врага.

Още един от сбърканите двукраки премина, клатушкайки се, наблизо и Главния разпозна формата на главата на тварта — към него се обърна дългата, ъгловата муцуна на елитен. Това, което го накара да спре огъня, беше местоположението на главата. Черепът на извънземния бе наклонен под ужасен ъгъл, сякаш костите на врата му бяха размекнати или втечнени. Главата висеше вяло от врата на съществото, безжизнена — като крайник, който се нуждае от ампутация.

Сякаш нещо бе пренаписало елитния, бе го преоформило отвътре навън. Спартанецът усети прилив на непривична емоция — тръпка на страх. Видя се безпомощен, видя се как пици пред надвисналата заплаха, безсилен... образ от предизвиканите от криопътуването сънища на борда на „Есенна колона“.

„Няма начин това да се случи и с мен — помисли си. — Няма начин!“

Тварта го подмина и изчезна от погледа му. Той си пое дълбоко дъх, издиша, след това изскочи от скривалището си и се втурна към средата на залата. Изблъскваше настрани олюляващи се чудовища и смачка шепата от малките сферични твари под ботушите си. Оръжието му изтътна и гъста зелена кръв оплиска пода. Спартанецът стигна до целта си — голяма асансьорна платформа, същата като онази, с която преди това се бе спуснал в ада. Посегна към активационния панел и се помоли да намери копчето за нагоре.

Един от враговете скочи високо във въздуха и се приземи до него. Главния се отпусна на коляно, набута дулото на пушката си в корема на тварта и стреля. Чудовището се прегъна на две и падна в ято от малките, сферични твари. Главния се хвърли към панела за управление и натисна копчетата.

Платформата на асансьора се спусна като падащ камък, толкова надълбоко и толкова бързо, че ушите му изпукаха. Къде, по дяволите, е Кортана, когато ти трябва? Винаги казваше: „Мини през тази врата“, „прекоси този мост“ или „изкатери онази пирамида“. Понякога досадно, но също така и успокоително.

Мазето, ако всъщност се бе спуснал там, притежаваше цялото очарование на крипта. Един проход го отведе до друга голяма зала, където се наложи с бой да си пробива път към врата и тунелоподобния коридор отвъд. Точно там спартанецът се сблъска с нещо, което не бе срещал досега и предпочиташе да не види повече — едно от изкривените, двукраки животни... само дето то представляваше ужасно мутирал човек. Макар твартата да се бе променила от онова, което бе разкъсало тялото ѝ, Главния все пак позна жертвата.

Беше редник Мануел Мендоса — войникът, по когото сержант Джонсън обожаваше да крещи и един от пехотинците, съпътствали Кийс, когато бе изчезнал в този кошмар. Макар и разкривено от стореното му, лицето на редника все още пазеше следа от човешкото излъчване и именно това бе причината Главния да свали пръст от спусъка и да се опита да осъществи връзка.

— Мендоса, хайде, да се махаме оттук. Знам, че са ти сторили нещо, но докторите могат да те оправят!

Съживеният пехотинец притежаваше свръхчовешка сила и удари Главния с такава мощ, че почти го събори и задейства алармата на бронята му. Мендоса — или по-скоро твартата, била навремето Мендоса — размаха камшикоподобно пипало и отново се засили. Спартанецът се олюля назад, дръпна спусъка и впоследствие бе принуден да го дръпне отново, докато най-сетне мощните заряди разкъсат някогашния човек на парчета.

Резултатът бе и забележителен, и отвратителен. Щом трупоподобното чудо се разпадна, Главния видя, че едно от малките, сферични същества се бе загнездило в гръдната кухня на войника, и явно бе пъхнало пипала в различните части от някогашното му тяло. Трети изстрел помогна да прати и него в небитието.

Дали така действаша тези твари? Малките обли чудовища заразяваха домакините си и променяха жертвата в нещо като бойна „форма“. Той обмисли възможността това да е някакво ново съглашенско биооръжие и я отхвърли. Първите такива бойни форми, които бе видял, бяха някогашни елитни. Все едно какво представляваха тези твари, бяха смъртоносни и за хората, и за съглашенците.

Главния бързо зареди карабината и продължи напред. Движеше се колкото се може по-бързо — смъртоносен бяг. Хвърли се в поредната стая, изкатери се на балкона горе, издуха променения елитен

направо от ботушите му и се гмурна през очакващата го врата. От другата страна го очакваше нещо повече от предизвикателство. Главния разполагаше с целия втори етаж, но истинска армия изроди владееше етажа под него, а точно там трябваше да попадне.

Височината му предлагаше известни предимства. Няколко добре метнати гранати, последвани от скок от площадката и шейсет секунди ръкопашен бой се оказаха достатъчни да се измъкне. При все това за него бе огромно облекчение да мине през напълно незаето място и да влезе в отсек, където откри нов проблем, с който трябваше да се справи. В допълнение към разрушителните си атаки, тварите притежаваха и човешки, и съгласенски оръжия, взети от жертвите им — и така бойните им форми ставаха дори още по-опасни. Не бяха най-умните врагове, които спартанецът бе срещал, но не бяха и глупави автомати — можеха да оперират с машини и да стрелят с оръжия.

Куршумите отскачаха от металните стени, плазменият огън с пукот разсичаше въздуха и една граната се взриви, когато Главния разчисти района и откри място, където преди смъртта си няколко пехотинци се бяха окопали на покрива на един товарен контейнер. Поспря да събере медальоните с имената им и да ги претърси за муниции, и продължи нататък.

Нещо го тревожеше, но какво точно? Нещо, което бе забравил? Изведнъж се сети — почти беше забравил собственото си име.

Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912-ЖК. Упоителният напев, който бе затихнал под съзнателното ниво, се засили и той усети нещо като натиск — усещане за гняв.

Защо беше гневен?

Не, нещо друго се гневеше... защото си бе спомнил името си? Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912ЖК

Къде ли се намираше? Как се бе озовал тук? Помъчи се да открие спомена.

Спомняше си това-онова. Намираше се в тъмна, извънземна зала, орди от някакви ужасни врагове, стрелба, после пронизителна болка... Те сигурно го бяха заловили. Ето това беше. Може би беше някакъв нов номер на врага? Не им беше издал нищо. Помъчи се да си спомни

кои бяха враговете. Повтаряше мантрата в главата си: Капитан. Кийс, Якоб. Служебен номер 01928-19912-ЖК.

Бръмчащият натиск се усили. Той се съпротивляваше, макар и да не бе сигурен защо. Нещо в напева го плашеше. Усещането за нахлуване се задълбочи.

„Дали това е някакъв номер на Съглашението?“ — запита се той. Опита се да изкрещи: „Е, няма да подейства. Никога няма да ви отведе до Земята“ — но не можа да раздвижи устата си, не чувстваше собственото си тяло. Сякаш самата мисъл за родната планета предизвика отглас в съзнанието на Кийс, тонът и напевът на бръмченето се промениха, сякаш то бе доволно. Той — Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912-ЖК — се стресна, когато нови образи затанцуваха пред очите му.

Твърде късно осъзна, че нещо се движи в ума му, като крадец на гробове, разграбващ крипта. Никога не се бе чувствал тъй безпомощен и уплашен... Страхът му изчезна в прилив на чувства, щом усети топлината на първата жена, която някога бе целувал... Опита се да изпищи, когато споменът му бе откъснат и изхвърлен.

Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912-ЖК.

Щом всеки от фрагментите от миналото му преминеше и потънеше в бездната, той усещаше как нашественикът го обгръща като океан от зло. Но също като парченцата боклук, които остават след потъването на кораба, случайни късчета от самия него бяха оцелели — нещо като саморъчен сал, за който той можеше да се залови за миг.

Образът на усмихната жена... топка, падаща през въздуха... претъпкана улица... мъж, на когото бе издухано половината лице... билет за представление, което не помнеше... нежната песен на вятърни чанове и миризмата на прясно изпечен хляб...

Но морето бе твърде сурово, вълните се блъскаха в сала и го разбиваха. Някои издигаха Кийс, други го блъскаха надолу и го мамеше мракът в края. Тогава обаче, точно когато океанът се канеше да го погълне, капитанът се сети за едно нещо, което съществото, обладало разума му, не можеше да погълне — носещата вълна на невралната му мрежа. Той се пресегна за нея като давец се, хванал с все сили спасителното въже, и отказа да я пусне. Защото тук, дълбоко във водния му гроб, се намираще нишката, водеща обратно към онова, което някога е бил.

Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912-ЖК.

Главния изстреля последните патрони от карабината си по прегънатото тяло на поредната бойна форма. Тя потръпна и застина.

След като бе прекосявал лабиринт от подземни стаички и коридорчета в течение на, както му се стори, часове, той най-сетне намери асансьор към повърхността. Внимателно чукна активационния панел — за миг се притесни да не би асансьорът отново да го свали още по-дълбоко в сградата — и усети как ускорява бързо нагоре.

Докато се изкачваше, притесненият глас на Вражи чук изпука в слушалките му:

— Тук е „Ехо 419“. Главен, ти ли си? Изгубих сигнала ти, когато влезе в постройката. Какво става там долу? Наблюдавам движение навсякъде!

— Няма да ми повярваш и да ти разкажа — отвърна Главния мрачно. — Но, повярвай, не ти трябва и да знаеш. Запиши си: капитан Кийс е безследно изчезнал, най-вероятно — ЗКИ^[1]. Край.

— Прието — отговори пилотката. — Неприятно ми е да го чуя. Край.

Асансьорът спря рязко и спартанецът слезе, за да открие, че е обграден от пехотинци. Не от гниещите бойни форми, сред които бе прекарал сякаш цяла вечност в бой, а от нормални, непроменени човешки същества.

— Радвам се да те видя, Главен! — обади се един ефрейтор.

Главния отрязва набързо войника:

— Няма време за веселба, пехотинец. Докладвай.

Младият войник преглътна и започна да разказва:

— След като изгубихме връзка, тръгнахме към точката за излитане и тези *неща*, те ни устройха засада. Сър, предлагам да си обираме крушите отгук, бързо!

— Добра мисъл, ефрейтор! — отвърна Главния. — Да тръгваме!

Изкачиха набързо рампата и излязоха под дъжда. Странно, за голяма негова изненада, му стана приятно да нагази в смрадливото блато. Много приятно.

[1] Загинал при критичен инцидент — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Д +60:33:54 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА КАПИТАН РОУЛИ, ПИЛОТ) / ПЕЛИКАН „ЕХО 419“, НАД АРМЕЙСКИЯ СКЛАД НА СЪГЛАШЕНИЕТО

— Има по-голяма кула на няколкостотин метра от настоящата ви позиция. Намерете начин да се издигнете над мъглата и зеленината и ще мога да дойда да ви прибера — каза Роули. Очите ѝ останаха залепени за наблюдателните уреди, докато Спартанец-117 застана начело, напусна заедно с пехотинците древната постройка и навлезе в лепкавата прегръдка на блатото. Дъждът и някаква интерференция от постройката си играеха номера с детекторното оборудване на пеликана, но тя бе готова да иде по дяволите, ако изгуби точно сега отряда. В крайна сметка, трябваше да се грижи и за репутацията си.

— Прието — обади се Главния, — на път сме.

Пилотът продължи да кръжи с катера, отворила очи на четири. Не забелязваше преки заплахи. Това я притесняваше даже още повече. Още откакто бе стигнала до повърхността на пръстена, проблемите винаги се появяваха без предупреждение. За стотен път, откакто бе излетяла от база „Алфа“, тя изруга липсата на муниципалности за пеликаните.

Знаейки, че катерът е някъде в мъглата и изгарящи от нетърпение да се махнат отук, пехотинците бързаха напред. Спартанецът ги предупреди да забавят ход и да си държат очите отворени на четири, но не мина много време, преди да открие, че се намира приблизително в средата на групата.

Кулата, която Вражи чук бе споменала, се извисяваше пред тях. Основата на колоната бе овална, с полукръгли опори, които стърчаха от стените ѝ, вероятно за стабилност. По-нагоре на равни разстояния бяха разположени подобни на крила платформи. Не беше ясно за какво служат, но същото можеше да се каже и за цялата постройка. Върхът чезнеше в мъглата.

Главния поспря да се огледа, чу един от войниците да вика:

— Контакт! — и последва отсечено тракане, щом карабината му започна да стреля на пълен автоматик. Облак от червени точки се появи на индикатора за движение на спартанеца. Той видя дузина от сферичните заразни форми да изскачат от мъглата и осъзна, че са изгубили всякаква възможност да задържат тварите под земята.

Сензорите на пеликана внезапно изрисуваха дузини — поправка — стотици — нови цели на земята. Роули изруга и завъртя катера в очакване на наземен огън.

Никой не стреляше по нея.

— Какво, по дяволите...? — промърмори тя. Първо, целите се бяха появили от нищото, бяха изскочили на открито и не стреляха по въздушното прикритие? Може би съглашенците бяха вече не само грозни, но и тъпи.

Тя включи радиото, за да предупреди войниците и потръпна, щом в слушалките ѝ избухна приглушеният тътен на автоматични оръжия.

— Главите нагоре, наземен отряд! — извика тя. — Многобройни цели на земята — и са право върху вас!

Радиото изписка, после в слушалките ѝ се появи бял шум. Смущенията се влошиха. Пилотът удари с облечения си в ръкавица юмрук по копчето за настройка.

— По дяволите!

— Ъ-ъ, шефе — обади се Фрай, — по-добре виж това!

Тя се извърна към втория си пилот, проследи погледа му и собствените ѝ очи се ококориха.

— Добре — каза, — да имаш представа какво, по дяволите, е това?!

Главния стреляше на къси откоси с карабината си, пукаше извънземните топки с дузини и се сблъска с бойна форма. Тя беше въоръжена с плазмен пистолет, но по-скоро се готвеше да му се нахвърли, а не да го застреля. Автоматичното оръжие на Главния на практика докосваше тварта, когато дръпна спусъка. Гърдите на

някогашния елитен се разтвори като отвратително цвете и скритата вътре заразна форма избухна в месести късове.

Той чу пукане на смущения в слушалките си. Смущенията преминаха във вой, когато мощното комуникационно оборудване на „Мьолнир“ се опита да почисти сигнала, но без полза. Стори му се, че говори Вражи чук, но не беше съвсем сигурен.

То повися пред рубката на пеликана за секунда и в очите на Роули блесна светлина. Беше изработено от някакъв сребърен метал, приблизително цилиндрично, но все пак ъловато и ръбато. Приличните на крила квадратни плавници помръдваха и се преместиха, щом устройството се понесе по-нататък във въздуха. То — каквото и да беше това — озари с ярка светлина рубката, след това се обърна и започна да губи височина. Под себе си пилотът виждаше още дузини от тези неща, летящи в хлабава редица. След секунди слязоха под нивото на дърветата и изчезнаха от поглед.

— Фрай — каза Вражи чук с внезапно пресъхнала уста, — кажи на Кълън да се потруди върху комуникационната система и да ми пробие дупка през тези смущения. Трябва да говоря с наземния отряд веднага!

Вълната врагове отстъпи назад в дълбоката до глезен вода и се прегрупира. Дузина странни на вид цилиндрични машини изплуваха измежду дърветата и се понесоха над поляната. Най-близкият пехотинец извика:

— Какво е пък това? — и се канеше да стреля по тях, когато Главния вдигна предупредително ръка.

— Задръж, човече... да видим какво ще сторят.

Това, което сториха, бе и неочаквано, и мило. Всяка от машините създаде енергиен лъч, откри по някой от враговете и го изпепели. Някои от бойните форми се поучиха от тази терапия и се опитаха да отвърнат на огъня, но скоро бяха извадени от строя чрез съвместните усилия на пехотинците и новооткритите им съюзници.

Въпреки помощта, пехотинците не се справяха добре. Просто наоколо имаше твърде много враждебни гадини. Отрядът се

смаляваше, докато не останаха само двама редници, после един, накрая и последният пехотинец падна под орляк от малките заразни твари.

Щом новодошлите над главите им посипаха червен лазерен огън по строя на бойните форми, Главния зашляпа през блатото към кулата. Привличаха го както високата наблюдателна точка, така и възможността да сигнализира на Вражи чук за евакуация. Покатери се по опорите и се изтегли на една от странните, подобни на листа тераси, които обкръжаваха кулата. Отгук имаше добра видимост за стрелба и изстреля откос в една бойна форма, останала твърде близо. Опита пак радиото си, но чу само бял шум.

Последва звук, който му напомни тананикане и спартанецът се обърна, за да открие, че изотзад го е приближила друга машина. Първите бяха цилиндрични по форма, с ъгловати, подобни на крила плавници, а тази бе обла, почти сферична. Имаше едно-единствено, блестящо синьо око, обтекаем корпус и весело делово поведение.

— Поздравления! Аз съм Наблюдателят на инсталация нула-четири. Аз съм 343та Виновна искра. Някой е освободил Потопа. Функцията ми е да му попреча да напусне тази инсталация. Настоявам за вашето съдействие! Моля, насам!

Гласът звучеше като изкуствен. Тази 343та Виновна искра беше някаква изкуствена машина, осъзна спартанецът. Над нея виждаше пеликана на Вражи чук да заема позиция.

— Задръж — отвърна Главния, опитвайки се да говори дружелюбно. — Потопа ли? Тези неща там долу „Потоп“ ли се наричат?

— Разбира се — отвърна 343та Виновна искра с лека нотка на объркване в синтетичния си глас. — Що за странен въпрос. Нямаме време за това, Преродени!

„Прероден ли?“ — запита се Главния. Канеше се да попита какво е имала предвид малката машинка, но тя така и не заговори. Пръстени пулсираща златна светлина се плъзнаха по протежение на тялото му, той усети замайване и видя експлозия от бяла светлина.

Роули тъкмо бе вкарала пеликана в позиция за полет към кулата и виждаше ясно масивния силует на спартанеца, застанал върху

постройката. Тя натисна ръчката и катерът полетя напред. Вдигна глава точно навреме да види как спартанецът изчезва в колона от златна светлина.

— Главен! — извика Вражи чук. — Изгубих сигнала ти! Къде отиде? Главен! Главен!

Спартанецът бе изчезнал и тя нямаше какво друго да прави, освен да събере пехотинците и да се надява, че не се е случило нищо лошо.

Също като останалите офицери на батальона, Макей се бе трудила упорито по време на нощния напън да се върне към нормалното зле засегнатата защита на колоната, да се убеди, че ранените са получили всички възможни грижи и да възстанови щогоде нормалното опериране. Най-сетне около 03:00, Силва ѝ нареди да слезе долу, като намекна, че някой трябва да застане на вахта в 08:30, и това няма да е той.

Все още с остатъци от адреналин в кръвта и образи от битката, проблясващи пред очите ѝ, командирът на отряда откри, че не може да заспи. Вместо това се въртя, мятта и зяпа в тавана, докато не стана приблизително 04:30 и тя най-сетне задряма.

В 07:30, след само три часа сън, Макей спря да вземе чаша разтворимо кафе от импровизираната закусвалня, преди да се изкатери по окъпаните в кръв стъпала, за да излезе на платото. Останките от някогашния „Чарли 217“ бяха разчистени през нощта, но голяма ивица изгорен метал маркираше мястото, където бяха запалили горивото.

Офицерът поспря да погледне и се запита какво е станало с човека пилот, след което продължи обиколката си. Цялата повърхност на Хейло бе обявена за бойна зона, което означаваше, че не е прието по-нискостоящите да козируват на началниците си, за да не ги издадат пред снайперисти. Но имаше и други начини да изразиш уважението си и докато Макей преминаваше покрай площадките за кацане и през бойното поле отвъд, изглежда всички пехотинци искаха да я поздравят.

— Добро утро, мадам!

— Как върви, лейтенант? Дано успя да поспиш!

— Хей, шкипер, показахме им, а?

Макей отговаряше на всички и продължаваше по пътя си. Самият факт, че тя е там и се разхожда между изгорените от плазма защитни линии с чаша кафе в ръка, служеше за повдигане на бойния дух на войниците.

— Виж — каза един от тях, докато тя минаваше наблизо, — ето я плячката. Студена като лед, човече. Видя ли я снощи? Как стоеше на оня ми ти танк? Все едно нищо не би могло да я докосне!

Другият пехотинец не отговори, просто кимна в съгласие и продължи да копае окопа.

Кой знае как, дори без съзнателно да мисли за това, краката на Макей сами я отведоха при скорпионите и мястото, от което бе водила своята лична битка. Съглашението вече знаеше за металните носорози, поради което и двете машини бяха изкопани и изведени на твърда земя. Офицерката се питаше какво ли се кани да прави с тях Силва, и изпи последната си глътка кафе, преди да се залута към платото отвъд. Съглашенските пленници, всички вързани на общо въже в глезените, копаеха усърдно гробове. Една част за членовете на техните въоръжени сили и друга — за хората. Беше гледка, предназначена да те върне в реалността — също и редиците покрити с брезент тела... и всичко това за какво?

„За Земята — каза си Макей, — и милионите, които биха си останали непогребани, ако Съглашението я открие.“

Имаше много работа за вършене — сутринта отмина бързо. Майор Силва се върна на вахта в 13:00 часа и прати куриер да намери Макей. Когато влезе в кабинета му, тя го видя да седи зад набързо сглобеното си бюро да работи с компютър. Той вдигна глава и посочи към стола, измъкнат от една спасителна лодка.

— Сядай, лейтенант! Добра работа си свършила. Трябва да подремвам по-честичко! Как се чувстваш?

Макей се тръшна в креслото, усети как то се наглася спрямо тялото ѝ и сви рамене:

— Уморена съм, сър, но иначе съм добре.

— Добре — каза Силва и сплете пръсти. — Защото има още доста работа. Ще трябва да ръчкаме всички до краен предел, а това включва и нас самите.

— Сър, да, сър!

— Та така — продължи майорът, — знам, че си била заета, но дали имаше възможност да хвърлиш едно око на докладите, които Уелсли сглоби?

От останките на „Колоната“ бе изваден кашон с малки, но мощни безжични компютри като този, който бе разположен на бюрото на майора, но Макей все още не бе включвала своя.

— Боя се, че не, сър. Съжалявам.

Силва кимна.

— Е, според информацията, получена по време на рутинните разпити, нашият дигитален приятел смята, че нападението е било и повече, и по-малко, отколкото предполагахме.

Макей си позволи да вдигне вежди:

— В смисъл?

— В смисъл, че вместо правото върху самата земя, съгласенците са преследвали нещо, или по-право някой, когото са смятали, че ще намерят тук.

— Капитан Кийс ли?

— Не — отвърна другият офицер, — Уелсли не мисли така, аз също. Група от техните скрити елитни са успели да проникнат на долните нива на комплекса. Убивали са всеки, с когото влязат в контакт или поне така са мислели, но един от техниците се е престорил на мъртъв, а друг само е изгубил съзнание. Намирали са се в различни помещения, но и двамата разказват едно и също. Щом влезел в стаята и я овладявал, един от онези командоси елитни — копелетата в черни бойни брони — веднага се разкривал. Говорел поносим стандартен език и е задавал и на двете групи един и същ въпрос: „Къде е човекът със специалната броня?“

— Значи са търсели спартанеца... — замислено проточи Макей.

— Именно.

— Е, и къде е Главния?

— Това — отвърна Силва — е прекрасен въпрос. Наистина, къде е? Тръгна да търси Кийс, изплувал наред някакво блато, казал на Вражи чук, че капитанът най-вероятно е мъртъв и изчезнал няколко минути по-късно.

— Смяташ ли, че е загинал? — попита Макей.

— Не знам — отвърна Силва мрачно, — въпреки че за мен е без особено значение дали е жив или мъртъв. Не, подозирам, че те с

Кортана са някъде там и си играят.

След като Кийс отново отсъстваше, начело на командната верига идваше майорът и Макей разбираше разочарованието му. Главния беше ценна пионка — или поне щеше да бъде, ако се намираше под ръка, но сега — неизвестно къде, движещ се по собствена инициатива, спартанецът започваше да изглежда като тежест. Особено като се имаше предвид колко от войниците на Силва бяха загинали, за да защитят човек, който дори не бе тук. Да, Макей разбираше разочарованието на майора, но не му симпатизираше. Не и след като бе видяла Главния в същата тази зала, с неестествено бяла кожа от твърде дългия престой в бронята, и с поглед изпълнен с... какво? Болка? Стрдание? Нещо като враждебно недоверие? Офицерът не бе сигурен, но това чувство нямаше нищо общо с егото, с неподчинението или с желанието за лична слава. Това бяха истини, които Макей можеше да осъзнае, не защото беше опитен войник, а защото бе жена — нещо, на което Силва просто не бе способен. Нямаше никаква полза да го казва на глас, така че си премълча. Отвърна с равен тон:

— Е, и какво е положението?

— Ситуацията е нормална — отрязани сме и вероятно сме обкръжени. — Креслото изпука, когато Силва се облегна удобно. — Както в старата поговорка, най-добрата защита е атаката. Вместо просто да си седим и да чакаме Съглашението пак да ни нападне, нека ги ужим. Нищо голямо — поне засега, — но и карфичките могат да пуснат кръв.

Макей кимна.

— И ти искаш от мен да дам предложения?

Майорът се ухили:

— И аз самият не бих го казал по-добре.

— Да, сър — отвърна Макей и се изправи. — Ще измисля нещо до сутринта.

Силва проследи как командващата отряда напуска кабинета му, похаби пет секунди в мечти да разполага с още шестима като нея и се захвана с работата си.

Главния имаше чувството, че го сглобяват наново като пъзел с милиони парченца, почуди се какво е станало и къде се намира. Беше

объркан, гадеше му се и се ядосваше. Един бърз поглед му стигаше да се убеди, че машината на име 343та Виновна искра по някакъв начин го е прехвърлила от благото във вътрешността на тъмна, огромна постройка. Видя машината да се рее високо над него, сияейки в бледо, призрачно синьо.

Спартанецът вдигна карабината си и изстреля половин пълнител по нея. Куршумите улучваха до един, но не постигнаха друг резултат, освен развеселен коментар:

— Това беше ненужно, Преродени. Предлагам да си пестиш амунициите за предстоящите битки!

Не по-малко ядосан, но без друг избор, освен да приеме положението каквото е, Главния се огледа:

— Е, къде се намирам?

— Инсталацията бе специално построена да изучава и поддържа Потопа — отвърна търпеливо машината. — Тяхното оцеляване като раса зависи от нея. Благодарна съм да видя, че някои от тях са оцелели до репродукция.

— „Оцелели“? Репродукция? За какво, по дяволите, става дума? — поиска да знае Главния.

— Трябва да вземем Индекса — отвърна Искрата, оставяйки въпроса на спартанеца без отговор. — И времето ни е малко. Моля, последвай ме!

Синята светлина се стрелна встрани, принуждавайки спартанеца да я последва или да бъде изоставен. Той провери и двете си оръжия в движение.

— Като става дума за теб... о какво, дявол те взел, си ти и каква е функцията ти?

— Аз съм 343та Виновна искра — каза машината педантично. — Аз съм Наблюдател или, по-точно казано, саморемонтиращ се изкуствен интелект, натоварен с поддръжката и оперирането на тази система. Но ти си Прероденият — така че вече го знаеш.

Главния не знаеше нищо по въпроса, но му се стори разумно да ѝ върви по свирката, както и стори.

— Да, ами, я ми поосвежи паметта... колко време е минало, откакто са те оставили тук?

— Точно 101217 местни години — отвърна весело Наблюдателят, — по-голямата част от които бяха доста отегчителни. Но вече не! Хе-

хе-хе.

Спартанецът се стресна от внезапния кикот на малката машина. Знаеше, че ИИ, използвани от хората, с времето развиват личностни отклонения и любезно ги описват като „чалдисани“. 343та Виновна искра бе преживяла тук десетки хиляди години. Твърде вероятно бе да е луда.

Наблюдателят продължаваше да дрънка, споменавайки за „действени ремонти на подстанция девет“ и други безсмислици.

Диалогът му бе прекъснат от разнообразни Потопни форми, които подскачаха, клатеха се и изскачаха от околния мрак. Внезапно Главния отново се бореше за живота си, отстъпвайки насам-натам, за да разточи колоната на врага, и стреляйки по всичко, което се движи. Точно тогава за първи път забеляза нова Потопна форма. Това бяха големи, безформени същества, които се взривяваха, когато стреляше по тях и бълваха по дузина заразни форми във всички посоки, умножавайки по този начин броя на мишените, които стрелецът трябваше да проследи и убие. Най-сетне, като че някой бе въртнал кранчето, нападението свърши и Главния имаше възможност да презареди оръжията си.

Наблюдателят се рееше наблизко, като си тананикаше безспир и от време на време се хилеше.

— Нямаме време за губене! Имаме да вършим работа!

— Що за работа? — поиска да знае Главния, докато зареждаше карабината си и бързаше след него.

— Това тук е Библиотеката — обясни машината, забавяйки ход така, че човекът да я догони. — Енергийното поле над нас съдържа Индекса. Трябва да се качим горе.

Спартанецът се канеше да попита какъв е този Индекс, когато една бойна форма изскочи иззад алкова и откри огън. Той стреля в отговор, видя тварта да пада и да скача отново. Следващият откос откъсна левия му крак.

— Това трябва да те забави — каза човекът, докато се обръщаше да се оправи с новата орда люлеещи се, скачащи врагове. Стабилен поток от куршуми изригна от карабината на Главния, докато той обработваше тълпата, усети нещо да го удря изотзад и се обърна, за да открие, че еднокраката бойна форма се е върнала в боя.

Този път спартанецът издуха главата на твартата, отстъпи встрани, за да избегне един връхлитащ носител и застреля изотзад подуто чудовище. Последва експлозия от зелена мъгла, смесена с балоноподобни заразни форми и парчета влажна плът. Следващите десет секунди Главния прекара в пукане на малчовците. След това Наблюдателят потегли отново и войникът нямаше друг избор, освен да го последва. Скоро стигнаха пред голяма метална врата. Дали бе построена да сдържа Потопа? Може би, но не беше особено полезна, тъй като плъзгавите копеленца сякаш се промъкваха през всяка цепнатинка и пукнатина.

Наблюдателят увисна над главата на човека.

— Предпазните врати се заключват автоматично. Ще ида да ги дам накъсо, за да ги отворя. Аз съм гений! — рече с безразличен глас. — Хе-хе-хе.

— По-скоро си тръгн в задника — заяви Главния, без да се обръща към никого конкретно. На индикатора му за опасност се появи една червена точица, а към нея бързо се присъединиха още половин дузина.

След това, като част от явлението, превърнало се в познат мотив, бойните форми скочиха на петнадесетина метра през въздуха, само за да ги накъсат на парчета 7.62-милиметровите куршуми. Носителите се люлееха като стари приятели, късаха се като мокър картон и сипеха топки навсякъде. Заразните форми танцуваха на изящните си крачета, скачаха насам-натам, всяка с надеждата да докопа човека само за себе си.

Но Главния имаше други идеи. Уби и последните точно когато двойната врата започна да се отваря и последва Наблюдателя през нея.

— Моля, следвай ме плътно! — обяви 343та Виновна искра — Тази врата е първата от десет.

Главния отвърна, докато крачеше след ИИ покрай редица от огромни сини панели:

— Още врати. Направо изгарям от нетърпение!

Сарказмът му явно не достигна 343та Виновна искра, която дърдореше за първокласните изследователски мощности, които все още ги обкръжават — и сляпо водеше човешкия си спътник към поредната засада. Така и продължиха, като Главния си проправяше път през залети от Потопа коридори, тунели по поддръжката и още

коридори, преди да завият зад ъгъл и да се сблъснат с поредната група чудовища.

Този път спартанецът разполагаше с помощ — някъде изотгоре се появила дузина от машините убийци, които бе видял в блатото и нападнаха скупчените долу създания.

— Тези Стражи ще ти съдействат, Преродени — съобщи Наблюдателят.

Лазерите съскаха и пукаха, докато роботите поразяваха противниците си и, след като го сториха, пристъпиха към стерилизация на останките. Спартанецът с изумление гледаше как машините се грижат за тежките тела. Притичваше им се на помощ, когато му се струваше необходимо и започна да се задавя, когато минаващият през филтрите му въздух натежа от смрадта на изгорена плът.

Докато спартанецът си проправяше път през инсталацията, Наблюдателят, който се носеше над хаоса, коментираше ведро:

— Тези Стражи са допълнение към бойната ти система. Но предлагам да преминеш на бойна броня поне клас 12. Настоящият ти модел излиза на скенерите само клас 2 — което не е подходящо за такава дейност.

„Ако съществува бойна броня, шест пъти по-мощна от «Мьолнир» — помисли си Главния, — ще съм първи в редицата доброволци за пробите!“

Скочи, за да избегне нападението на една от бойните форми, притисна дулото на карабината в гърба ѝ и продуха дупка широка един метър в твартата. Накрая, след като усърдно трудещите се Стражи бяха свели Потопа до буцеста кайма, спартанецът прекоси клането и излезе на обла платформа. Тя беше огромна — напълно достатъчна да побере „Скорпион“ — и в прилично добро състояние.

Замъркаха машини, ивици бяла светлина запулсираха някъде откъм тавана и асансьорът пренесе човека нагоре. Може би горе положението щеше да е по-добро. „Може би Потопът още не е стигнал до това ниво“ — помисли си спартанецът. Не таеше особена надежда обаче. Поне засега нищо в тази мисия не бе минало както трябва.

Дълбоко в подземията на Хейло представителите на Потопа стояха затворени за предстоящи изследвания и за да им се попречи да

избягат. Наясно за изключителната опасност, която представляваха и за способността им да се множат в геометрична прогресия, както и да се възползват от още по-високоразвити раси, древните бяха построили стените на затвора си с голямо внимание и бяха обучили добре пазачите си. Без възможност да се хранят или да се преместят, създанията лежах в сън вече повече от сто хиляди години.

След това дойдоха нашествениците, отвориха затвора и нахраниха Потопа с телата си. Разполагайки с изход за бягство и храна за себе си, пипалата на зловещия растеж плъзнаха през лабиринта от тунели и проходи, намиращ се под кожата на Хейло, и се събираха там, където намираха потенциален изход към повърхността.

Едно от тези места бе залата, разположена под високата колона, където само една метална преграда спираше Потопа да избухне от подземното си гнездо и да се стрелне към повърхността. Хората на база „Алфа“ още не го знаеха, но те имаха нов враг — и той живееше точно под краката им.

Асансьорът спря рязко. Главния премина по тесния коридор към галерията отдолу. Потопът го нападна веднага, но без заплаха зад гърба си, той спокойно можеше да се оттегли в коридора, откъдето бе дошъл току-що и да накара тълпата чудовища да се приближи към него през теснината. Не след дълго пред него започнаха да се трупат тела. Той спря, изчаквайки следващата вълна нападатели, след това избута встрани купчината мъртъвци и пристъпи към следващата секция на комплекса. Гадините пукаха под краката му, издавайки задавени звуци и изпускайки неприятно миришещ газ. Главния благодари на Бога, когато ботушите му отново стъпиха на твърда земя.

Стражите се появиха скоро след това и поведоха спартанеца покрай редица големи сини панели.

— Е, къде бяхте преди малко, копеленца? — попита човекът.

Но, дори и да можеха да го чуят, роботите не отговориха — просто се носеха, кръжах и се вихреха през прохода пред него.

— Дейността на Потопа е предизвикала късо в контролната система на дроновете. Трябваше да включи допълнителните елементи — отвърна 343та Виновна искра. — Моля, продължавай. Ще се присъединя към теб, след като завърша задачата си.

Наблюдателят отново го остави сам — и всяко негово отсъствие съвпаднаше с нова вълна нападатели.

— Чакай — възрази човекът, — нека обсъдим това...

Но беше твърде късно. 343та Виновна искра вече бе изчезнала през някакъв отвор в стената в неизвестно направление. И, естествено, веднага щом Наблюдателят изчезна, на светлото се появи един тлъст носител, забеляза плячката си и забърза да я посрещне. Спартанецът стреля по него, но остави стражите да разчистят бъркотията — така пестеше мунициите си.

През дървената стена нахлу нова вълна и спартанецът премина към по-предпазлива тактика — оставяше стражите да ги свалят. В началото защитните машини се движеха през вълната от заразни форми без затруднение. След това се появиха още врагове, и още, и още. Скоро Главния бе принуден да отстъпи. Смачка една от топките под ботуша си, удари друга с приклада на пушката си и уби още дузина с тройка бързи изстрели.

Наблюдателят се появи отново в залата, завъртя се, сякаш оглеждаше клането и издаде странно, металическо кискане, което прозвуча почти като неодобрителен смях.

— Стражите могат да използват оръжията си, за да се справят с Потопа за кратко време, Преродени. Скоростта е съществена.

— Тогава да вървим — изръмжа Главния.

Наблюдателят не коментира, но се стрелна напред. Малката машина водеше спартанеца все по-навътре в сумрачните дълбини на Библиотеката. Преминаха през няколко големи отворени порти, преди да стигнат пред една, която беше затворена. Главния поспря за миг, очаквайки 343та Виновна искра да му я отвори, но Наблюдателят изчезна — отново.

„Дявол да го вземе!“ — помисли си той. Малката машинка бързо източваше запасите му от търпение. Твърдо решен да се придвижва напред със или без помощта на постоянно изчезващия си водач, Главния се върна по стъпките си до мястото, където от дълбините изникваше стръмна наклонена рампа, спусна се по нея и скоро се озова в служебен коридор, претъпкан с нови представители на Потопа. Но тесните стени на коридора отново улесняваха избиването на паразитиращите форми и пет минути по-късно човекът се изкачи по

рампата от другата страна на металната врата, за да открие, че Наблюдателят стои там и си тананика.

— О, здрасти! Аз съм гений.

— Да. А аз съм вицеадмирал!

Наблюдателят се стрелна напред, водейки го през обла вдлъбнатина към следващата огромна врата. Застенаха машинарии и Главния бе принуден да поспре, докато портите започнат да се отварят. След това чу щракане, последвано от скърцане и движението им спря.

— Моля, изчакай тук! — каза Искрата й бързо изчезна.

Точно докато Главния вадеше нов пълнител и го пъхаше в пушката, на индикатора му се появиха дузини червени точки. Той облегна гръб на вратата, а цял взвод твари се приготвиха да го връхлетят. Вместо просто да стреля по тях и да рискува да го погребат под себе си, Главния метна една граната в гмежта и половината му противници се взривиха наведнъж. Отне му няколко минути плюс няколкостотин патрона да положи и останалите в гроба, но все пак успя.

Точно тогава машините се задвижиха отново, вратата се отвори и Наблюдателят се появи, припявайки си:

— Аз съм гений!

Преминаваше през нова стая — висока, сводеста галерия, смътно озарена от езерца златистожълта светлина. За първи път, откакто Искрата го завлече тук, можеше да си отдъхне. Откакто бе влязъл в Библиотеката, главата на спартанеца се въртеше непрестанно. Вълна след вълна от враждебните твари го нападаха от всички посоки.

Той отвори един стимулационен пакет, глътна хранителна пръчка и огледа оръжията си. Време беше да продължи.

Докато навлизаше все по-навътре в Библиотеката, намери труп — човешки. Спря да огледа тялото.

Не беше приятна гледка. Трупът на пехотинеца бе толкова смазан, че дори Потопът не бе успял да го използва. Лежеше в средата на грамадно кърваво петно, обкръжен от използвани гилзи.

— А! — възкликна 343та Виновна искра, надничайки над рамото на спартанеца. — Другият Прероден. Бойната му броня се оказа дори по-безполезна от твоята.

Войникът вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Това някакъв изпит ли е, Преродени? — Наблюдателят изглеждаше искрено озадачен. — Намерих го да скита из сграда от другата страна на пръстена и го доведох до същото онова място, откъдето тръгна ти.

Главния погледна към трупа и се изуми от факта, че който и да е би могъл да стигне чак дотук. Дори с помощта на физическите си подсилвания и с предоставените от бронята предимства, спартанецът вече бе изтощен до краен предел. Провери, намери медальона на войника и прочете името. Мобуто, Марвин, взводен сержант, последвано от служебния номер.

Главния прибра обозначението.

— Не те познавах, сержант, но повярвай, адски ми се ще да беше обратното. Сигурно си бил корав кучи син!

Не беше кой знае какво надгробно слово, но той се надяваше, че ако сержант Марвин Мобуто бе наблизо да го чуе, би му харесало.

Добрят капан изисква хубава примамка, ето защо по време на тъмните часове Макей накара един от пеликаните да вдигне изгорелите останки на „Чарли 217“ и да ги пусне в кръга на засадата. Нужни бяха три полета, за да прехвърлят достатъчно останки, последвани от часове изтощителни усилия да се пръснат парчетата по реалистичен начин, след което да разположи войниците си на скалите отгоре. Накрая, точно когато слънцето огря района с първите си утринни лъчи, всичко бе готово. Пуснаха фалшив сигнал за тревога и специално приготвеният огън бе запален дълбоко в останките. Разпръснати около „мястото на катастрофата“ се намираха няколко „доброволци“ — трупове на съратници, убити в колоната, разположени така, че да се виждат от въздуха.

Докато половината войни от първи взвод се мъчеха да поспят, останалите стояха на стража. Макей използва очилата си да огледа района. Фалшивата катастрофа бе разположена между нисък склон с равен връх и скалисти хълмове, покрити с хаос от грамадни камъни. Останките, допълнени със струйка дим, изглеждаха доста правдоподобно.

Уелсли предполагаше, че след като в началото бе сметнал пехотинците и флотските офицери за дребна досада, врагът вече е бил принуден да промени мнението си и е започнал да ги приема по-сериозно. Това означаваше, че следят човешкия радиотрафик, провеждат редовни разузнавателни полети и извършват всичко друго, присъщо на съвременната военна тактика. Ако ИИ беше прав, извънземните щяха да прихванат спешното повикване, да проследят източника и да пратят екип, който да провери какво е положението. Такъв беше планът, във всеки случай, и Макей не виждаше причини да не проработи.

Слънцето се изкачи по-високо в небето и долу сред скалите температурата се повиши. Пехотинците се възползваха от всяко сенчесто ъгълче, което можеха да намерят, макар че Макей наум се радваше, че обичайното мърморене по повод жегата бе минимално.

Тридесет минути след началото на операцията, лейтенантът чу звук, подобен на бръмчене на комар и се зае да оглежда небето с бинокъла си. Не мина много време, преди да забележи задаваща се от посока обратно на въртенето искрица. Много бързо тя се превърна в банши. Офицерът включи микрофона си:

— „Червен Едно“ до отряд три — време е за шоу!

Не посмя да каже нищо повече, да не би да събуди подозренията на подслушвачите на Съглашението. Нямаше и нужда да обяснява подробно. Хората й знаеха какво да правят.

Щом вражеският самолет се приближи, членовете на трети отряд, някои от които бяха маскирани така, че да изглеждат ранени, забързаха на открито и прикриха очи, сякаш очакваха идването на пеликан, разиграха изненада при забелязването на баншито, постреляха по него и после избягаха сред скалите. Пилотът прати серия плазмени изстрели след тях, обиколи два пъти мястото на катастрофата и отлетя в посоката, от която бе дошъл.

Макей проследи оттеглянето му. Кукичката бе на място, рибата я клъвна, нейна работа беше да навие макарата.

На половин километър от фалшивата катастрофа друг един пехотинец — или по-скоро някогашен пехотинец — изникна от подземна въздушна шахта и усети слънцето по ужасяващо разкъсаното

си лице. Е, не по лицето си, тъй като още откакто инфекциозната форма бе забила пипалото си в гърба му, редник Уолъс А. Дженкинс споделяше тялото си с нещо, което смяташе за „другия“. Странно същество, което нямаше никакви мисли — поне такива, до които човекът можеше да стигне — и изглежда нямаше представа, че домакинът му все още е запазил своите сетивни и, вероятно, двигателни функции. Случилото се бе уникално, поне доколкото войникът можеше да прецени, защото въпреки факта, че някои от телата в групата му бяха принадлежали навремето на другари от неговия отряд, постоянните опити да се свърже с тях се бяха провалили.

Сега, докато нестройният отряд от заразници, носители и бойни форми изникна с подскачане, олюляване и крачене по повърхността на Хейло, Дженкинс осъзна, че накъдето и да е тръгнала колоната, целта ѝ е една — да намери и поглъща разумния живот. Смътно усещаше зиналия, леден глад на останалите.

Неговата цел обаче, беше доста по-различна. След като бе превърнато в бойна форма, тялото му все още бе в състояние да държи оръжие. Някои от другите форми имаха такива — и Дженкинс копнееше да се докопа повече от всичко друго до тях. Един пистолет би бил идеален, но енергийно оръжие също щеше да свърши работа, както и някоя граната. Не за употреба върху Съглашението или върху Потопа, а върху него самия. Върху онова, което бе представлявал някога. Ето защо много внимаваше да прикрие съзнанието си от другия. Така щеше да има възможност да разруши тялото, в което бе затворник и да избегне ужаса от всяка чужда крачка.

Потопът стигна до един хълм и, следвайки една от формите носители, скоро започна да се катери. Другите, с Дженкинс в редицата, се влачеха отзад.

* * *

Макей осъзна, че капанът ще сработи още когато един от U-образните катери се появи, направи кръг над мястото на фалшивата катастрофа и се приготви за кацане. Щом веднъж напуснеха кораба, елитните, чакалите и грънтовете щяха да са лесна плячка за

пехотинците, скрити в скалите и за снайперистите, разположени на плоския връх на хълма. Но войната е пълна с изненади и, когато съглашенският катер отлетя, Макей откри, че е изправена срещу всичко, което бе очаквала да срещне плюс комплект Ловци. Коравите копелета щяха да умрат трудно и можеха да накъсат отряда ѝ на парченца.

Офицерката преглътна буцата, образувала се внезапно в гърлото ѝ, включи микрофона и прошепна няколко нареждания.

— „Червен Едно“ до всички снайперисти и ракетчици. Вкарайте всичко под ръка в онези Ловци. *Веднага*. Край.

Трудно беше да се каже точно кой уби Ловците, като се има предвид внезапната стена от куршуми и ракети, понесли се в тяхна посока, но Макей не се и интересуваше кой бе, стига вървящите танкове да умрат... което определено им се случи. Това беше добрата новина. Лошата беше, че катерът се върна, обля камъните с плазмен огън и принуди Парашутистите да се скрият или да се разделят с главите си.

Окуражени от въздушното подкрепление, съглашенските пехотинци се втурнаха към камарата скали с трескавото желание да намерят някакво прикритие и да убият злобните хора. Все пак им се наложи да си платят, тъй като снайперистите на хълма свалиха петима от извънземните войници, преди катерът да встъпи в боя, за да отмъсти. Пехотинците бяха принудени да се крият дълбоко, докато вражеският кораб заливаше с двойна струя плазма върха на малкото плато, уби двама от снайперистите и рани трети.

На каменистия склон положението скоро започна да се сгорещява, докато хора и съглашенци се преследваха едни други между грамадните, обветрени скали. Енергийни стрели и автоматична стрелба се смесваха, докато двете групи участваха в смъртоносната игра на криеница. Не това бе планирала Макей и сега търсеше начин да отстъпи, когато в боя влезе нова вълна врагове.

Струя странни твари нападна и двете групи от другата страна на хълма. Макей мерна за миг трупна плът, безформени тела и орляци малки сфери, които подскачаха, мятаха се и се катереха през скалите.

Първият проблем беше, че докато съглашенските войници изглежда бяха запознати с тварите, парашутистите не знаеха какво представляват и трима членове на втори отряд вече бяха паднали под

общата тежест на многобройни месести балончета, а един войник от трети бе убит от гротескно изглеждащ двукрак, преди Макей да осъзнае размера на опасността.

Още докато офицерът си проправяше път нагоре по склона през лабиринт от камъни, радиоповикванията продължиха да отекват в ушите ѝ.

— Какво, по дяволите, е това чудо?

— Огън, огън, огън!

— Махни го от мен!

Радиотрафикът се утрои и командната честота се превърна в такава мешавица от викове, настоявания за заповеди и молби за отстъпление, че пехотинците все едно говореха на различни езици.

Макей изруга. Нямаше начин. Нямаше начин тези *неща* да ги пречупят. Не! Тя зави зад една скала и видя надолу по хълма да тича грънт с прикрепени към гърба му две от сферичните твари. Грънтът изпищя и се завъртя, а тя за първи път успя да види отблизо чудесиите. Къс откос от карабината свали и трите чудовища.

Докато се изкачваше още по-нагоре откри, че новият враг се среща и в други форми. Макей уби двукрак, видя един редник да вкарва половин пълнител в буцесто на вид чудовище и с отвращение проследи как умиращата твар пръсна дори още повече чудесии на бял свят. Точно в този миг третата форма излезе между два камъка, видя човека и скочи високо във въздуха.

Дженкинс имаше същата гледна точка като останалите, забеляза лейтенанта и се помоли тя да се прицели добре. Това беше по-добре от самоубийство — беше...

Да, ама не му било писано.

Макей проследи напредването на нападателя, отстъпи встрани и използва приклада на оръжието си, за да удари отстрани главата на тварта. Чудовището падна тежко, претърколи се и тъкмо се канеше да скочи пак, когато лейтенантът го посочи.

— Малко помощ! — подвикна. — Искам този тук жив!

Бяха нужни четирима пехотинци да усмирят звяра, да успеят да вържат и китките, и глезените му и накрая да го овладеят. След схватката един от парашутистите остана с насинено око, друг — със счупено рамо, а трети кървеше от разкъсано ухапване на ръката.

Последвалата битка трая около петнадесет минути — цяла вечност по измеренията на войната — като и хората, и съглашенците се откъснаха от взаимната схватка, за да се съсредоточат върху новия враг. В мига, когато и последното балонесто чудо бе пукнато обаче, те се върнаха отново към битката си, преследвайки се един друг през лабиринта в гоненица на живот и смърт, без милост и пощада.

Макей поиска подкрепление по радиото и с помощта на силите за бързо реагиране плюс два пеликана и четири заловени баншита, успя да изтласка катера на Съглашението и да убие онези от наземните войници, които не искаха да се предадат. След това, по заповед на Макей, „Парашутисти от Ада“ преровиха района за относително недокоснати образци от новия вид враг, които да бъдат занесени в база „Алфа“ за анализ.

Накрая, след като прибраха телата, Дженкинс се оказа единственият оцелял представител на новите. Макар че се дърпаше, гърчеше и се опитваше да хапе, войниците го метнаха в пеликана, вързаха го към заварените за палубата халки и му нанесоха няколко ритника за послушание.

Половината от войниците ѝ се връщаха в найлонови чували. По време на привидно безкрайното пътуване към база „Алфа“, Макей седя тихо. През мръсотията по лицето на парашутистката се стичаха сълзи и мокреха палубата между ботушите ѝ. Само по себе си Съглашението бе достатъчно страшно, а сега имаха насреща си и още по-ужасен враг. За пръв път от кацането на Хейло, Макей не чувстваше друго, освен отчаяние.

Спартанецът остави зад гърба си тялото на сержант Мобуто и се приближи до една от големите метални врати. За негово задоволство, тя беше отворена. Приведе се и премина през нея. Няколко секунди покъсно 343та Виновна искра изчезна на една от мистериозните си мисии и, като по часовник, Потопът налетя за игра.

Главния бе готов да ги посрещне. Врагът върхлетя в залата — дузина от облите заразни форми се носеха по стените и пода, а около половин дузина от бойните форми вървяха в редичка. Спряха, сякаш объркани. Една от бойните форми вдигна глава — и спартанецът скочи иззад колоната, по която се бе покатерил. Металните подметки на ботушите му смачкаха лицето на твартата. Куршумите от карабината отнесоха основната маса от заразните. Те се взривиха във верижна реакция.

„Това привлече вниманието им“ — помисли си Главния, обърна се и хукна. Скочи на една висока платформа, откъдето продължи схватката, сменяше пълнители и подновяваше стрелбата. Накрая, когато и последното тяло падна, и Наблюдателят, и стражите се появиха отново.

Спартанецът презареди оръжията си, събра мунициите на бойните форми на Потопа и с отвратена гримаса последва 343та Виновна искра на един асансьор — същият като онзи, на който се бе качил преди това.

Платформата пренесе човека на още по-високо ниво, където той слезе, поспря, за да могат стражите да омекотят приветствения парад на Потопа, чакащ в коридора и накрая излезе да им помогне. Една от бойните форми скочи от висока арка и с шумен трясък се приземи право върху страж. Бикоподобните пипала удариха гърба на робота, последва серия искри и от него блъвна пламък. Миг по-късно стражът се взриви и бойната форма и повреденият робот се удариха в пода в обща топка от плът, кости и метал. Последвалият дъжд от шрапнели разкъса три твари и рани доста други. Спартанецът свали друга бойна форма с къс откос на карабината си и роботите пристъпиха към изпичане на останките.

Щом контингентът изроди бе избит, Главния последва Наблюдателя по един обкръжен от сини панели коридор, през пълен с Потоп отсек и на следващия асансьор, по-различен от последния, на който се бе возил. Геометричните мотиви по пода оформяха подобен на пъзел образ, серия изпъкнали панели стърчаха около колона от прозрачна синя светлина и цялото чудо сякаш сияеше.

Главния стъпи на борда, усети леко трепване, когато древната машина реагира на присъствието му и видя, че стените започват да се издигат. Този път пътуваше надолу — и се надяваше, че

пътешествието му приближава своя край. Без колебание пъкна нов пълнител в оръжието си; струваше му се, че всеки път, когато се качи на асансьор, попада на голямо струпване на Потоп.

Асансьорът издаваше кухи, ръмжащи звуци, спускаше се дълго време и спря със силен тътен. 343та Виновна искра висна над рамото на войника, когато той излезе от асансьора и приближи до един пиедестал.

— Вече можеш да вземеш Индекса — каза Наблюдателят.

Артефактът сияеше в светлозелено и имаше формата на буква „Г“. Бавно се издигна от дълбините на цилиндрична тръба, в която бе съхраняван през всичките тези векове. Поредица метални блокчета, които обкръжаваха устройството, се завъртяха и разтвориха, разхлабвайки защитната си хватка около Индекса.

Спартанецът хвана устройството, дръпна го нагоре и го извади от защитната обвивка. Вдигна го, за да проучи блестящия артефакт — и се стресна, когато от Искрата се стрелна сив лъч. Индексът бе издърпан от ръката му и изчезна в камерата в тялото на Наблюдателя.

— Какво, по дяволите, правиш? — озъби се спартанецът.

— Както знаеш, Преродени — отвърна Искрата, сякаш се обръщаше към виновно дете, — протоколът изисква аз да пренасям Индекса по време на транспортиране.

343та Виновна искра се обърна и се превъртя, след това долетя на място.

— Твоята биологична форма те прави уязвим за инфекция. Индексът не бива да попада в ръцете на Потопа, преди да стигнем до контролната зала и да задействаме инсталацията. Потопът се разпространява! По-добре да побързаме!

Главния се канеше да отговори, когато видя ивици пулсираща светлина около тялото си, осъзна, че сега ще го телепортират и отново усети замайване.

„То иска нещо“ — осъзна Кийс. Спомените, които се повтаряха като безкрайна библиотека от видеоклипове, бяха претърсвани за конкретен елемент. Бръмчащото присъствие в ума му търсеше... какво ли?

Той сграбчи тази мисъл и се блъсна отново срещу стената от съпротива, която създаваше другият, ровещ в съзнанието му. Натискаше отново и отново, и почти се промъкна... И получи каквото търсеше — бягство. Каквото и да бе това чудо, то искаше да се махне от пръстена. Гладуваше, а можеше да си намери прекрасни ловни полета...

Другият пъкна остро като тел пипало в мозъка му и продължи да рови през образа на изгрева на Земята, гледан от Луната, който се преля в образи на крави в кланица. Капитанът усети как пипалата на другия алчно сграбчват образа на планетата. „Къде? — изрева той. — Кажй!“

Напрежението нарастваше и се връза през съпротивата на Кийс, и в отчаянието си той повика нов спомен. Извънземното присъствие остана сепнато от образа — Кийс и един негов приятел от детството, ритащи футболна топка по яркозелена морава.

Напрежението отслабна, докато гладният друг огледа спомена.

Кийс потръпна от жалост. Вече знаеше какво трябва да стори. Изтегли всичко, което знаеше за Земята — местоположението ѝ, способността му да я намери, защитите ѝ — и ги пъкна колкото се може по-дълбоко. Обхвана го пронизващо чувство за загуба, когато споменът за футболното поле му бе изтръгнат и захвърлен завинаги. Бързо привика друг — вкусът на любимо ястие. Започна да подхранва със спомени нахлулото в ума му присъствие — хапка по хапка... От всички битки, които някога бе водил, тази беше най-трудната — и най-важната.

Главния се материализира отново на платформата, която сякаш се носеше над черната бездна долу — Контролната зала. Ето го копието на Хейло, кацнало над него, глобусът, сияещ в средата и контролният панел, където за последно бе видял Кортана. Дали още бе тук?

343та Виновна искра надвисна над главата му.

— Нещо не е наред ли?

— Не, нищо.

— Прекрасно. Може ли да продължим?

Спартанецът тръгна напред. Контролният панел беше дълъг и извит и в двата края. Безкрайно светлинно шоу танцуваше по повърхността на панела, докато различни аспекти от извънредно сложната електронна и механична машинария на пръстеновия свят захранваха с постоянно текущи данни дисплея, всички те проявяващи се като мозайка от непрестанно променящи се глифове и символи.

Тук, ако човек знаеше как да ги разчете, се намираха еквивалентите на пулса на пръстеновия свят, дишането и мозъчните му вълни. Доклади, които осигуряваха сведения за въртенето, атмосферата, климата, много сложната биосфера, машинариите, които поддържаха всичко това в движение, плюс дейността на тварите, заради които бе създаден светът — Потопа. Беше изумителна гледка — и още по-изумителна тема за размисъл.

343та Виновна искра увисна над контролния панел и погледна към човека, който стоеше пред него. Имаше нещо високомерно в тона, с който заговори машината:

— Моята роля в това конкретно приключение привърши. Протоколът не позволява на единици с моята класификация да изпълняват задача така важна, като повторното свързване на Индекса с Центъра... — Наблюдателят се стрелна и увисна близо до Главния. — Последната стъпка е запазена за теб, Преродени!

— Защо все ме наричаш така? — попита спартанецът.

Искрата не отговори.

Войникът сви рамене, взе Индекса и се взря в панела пред себе си. Един подходящ на вид слот пулсираше със същата зелена светлина, която се излъчваше и от артефакта. Главния го пъкна там. Устройството пасна идеално с Т-образната форма.

Контролният панел потрепна като ударен, дисплеите присветнаха като че в отговор на претоварване и се разнесе електронно стенание. 343та Виновна искра се наклони леко, сякаш за да погледне към контролния панел. Изчурулика:

— Не се предполагаше да стане така...

Внезапно затрептя светлина, холографският образ на Кортана се появи и продължи да расте, докато надвисна над контролния панел. Очите ѝ бяха яркорозови, по тялото ѝ се лееха данни и Главния осъзна, че е ядосана.

— О, така ли? — каза тя. Махна с ръка, а Наблюдателят падна и с дрънчене се удари в палубата.

Спартанецът вдигна поглед към холограмата.

— Кортана...

ИИ опря юмруци на хълбоците си:

— Прекарах часове наред сгърчена тук, да те гледам как помагаш на това... *нещо* да уреди да ни прережат гърлата!

Главния погледна за миг към Наблюдателя.

— Задръж малко. Той е приятел.

Кортана вдигна ръка към устата си, имитирайки подигравателно изненада.

— О, не бях се сетила. Той ти е другарче, така ли? Твоя дружка? Имаш ли представа какво за малко да те накара да направиш това копеленце?

— Да — отвърна спартанецът кротко. — Да задействам защитата на Хейло и да разруша Потопа. Което е и причината да донесем Индекса до Контролния център.

Образът на Кортана измъкна Индекса от слота и го вдигна пред нея.

— Това ли имаш предвид?

Върнал се в съзнание, 343та Виновна искра заплува точно над пода. Беше бесен.

— Конструкт в центъра? Това е абсолютно неприемливо!

Очите на Кортана блеснаха, когато се наведе:

— Разкарай се!

Наблюдателят подскочи нагоре.

— Какво нахалство! Ще те изпържа веднага!

— Сигурен ли си, че това е добра идея? — попита Кортана, докато размахваше Индекса, а после добави съхранените в него данни в паметта си.

— Как смееш! — възкликна Искрата. — Аз ще...

— Ще какво? — поиска да знае ИИ. — Аз държа Индекса. Ти можеш да летиш и да дърдориш.

Главния вдигна ръце. В едната държеше карабината.

— Стига! Потопът се разпространява. Ако можем да задействаме защитите на Хейло, ще ги смажем.

Кортана погледна жалостиво човека:

— Нямах представа как действа този пръстен, нали? Защо са го построили Предходниците? — Тя се наведе напред с мрачно изражение. — Хейло не избива Потопа. Той избива тяхната храна. Хора, съглашенци, все едно какви. Вие сте ядивни за тях. Единственият начин да се спре Потопа, е да ги уморите от глад. И точно това е предназначението на Хейло. Да изчисти галактиката от всякакъв разумен живот. Не ми ли вярваш? — завърши ИИ. — Попитай него! — и посочи 343та Виновна искра.

Последствията от казаното от Кортана най-сетне улучиха целта и Главния стисна здраво пушката си. Извърна се към Наблюдателя.

— Вярно ли е?

Искрата се залюля леко и отвърна просто:

— Разбира се... — след това, с по-присъщ за обичайното си поведение тон, продължи: — Конкретната инсталация има максимален ефективен радиус от двадесет и пет хиляди светлинни години, но щом и другите ни последват, тази галактика ще бъде изцяло лишена от живот, или поне от живот с достатъчна за изхранването на Потопа биомаса. Но вие вече знаете това — продължи разкайно той. Малкото устройство изглеждаше искрено озадачено. — Искам да кажа, как бихте могли да не знаете?

Кортана стрелна Главния със злобен поглед.

— Пропусна този дребен момент, нали?

— Следвахме до буква процедурата за аварийно задействане — заяви в своя защита Наблюдателят. — Ти беше с мен по всяка стъпка от пътя, докато подготвихме процеса...

— Главен — прекъсна го Кортана, — долавям движение...

— Защо ще се колебаете да сторите онова, което вече сте правили? — поиска да знае 343та Виновна искра.

— Трябва да тръгваме! — настоя Кортана. — *Веднага!*

— Последния път ме попитахте, ако изборът бе мой, какво щях да сторя... — продължи Наблюдателят, докато ято стражи се подреждаше зад него. — Разполагах с достатъчно време да умувам над въпроса и отговорът ми не се е променил. Нямам избор. Трябва да задействаме пръстена.

— Да. Се. Махаме. Оттук — изръмжа Кортана, следейки с поглед стражите.

— Ако не желаш да помогнеш — просто ще намеря някой друг — продължи Искрата с разговорен тон. — Но все пак Индексът ми трябва. Предай ми конструкта си или ще бъда принуден да ти го взема.

Спартанецът погледна към Искрата и машините, строени зад нея. Карабината се надигна, готова за стрелба.

— Няма да стане!

— Така да бъде! — съгласи се Наблюдателят уморено. След това, като заповед, предназначена за стражите, добави: — Запазете главата му. Останалото изхвърлете.

ЧАСТ ПЕТА
ДВЕ ПРЕДАТЕЛСТВА

ГЛАВА 10

Д +68:03:27 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / КОНТРОЛНАТА ЗАЛА НА ХЕЙЛО

Огромната платформа, която преминаваше над черната бездна на Контролната зала изглеждаше малка и неуютна, когато Главния бе нападат от всички посоки едновременно. Щом летящите стражи започнаха да кръжат, търсейки слаби места в бронята му, засъскаха кървавочервени лазерни лъчи и миризмата на озон изпълни въздуха. Малките роботи се нуждаеха само от едно добро попадение — шанс да го свалят — и щяха да успеят да му вземат не само главата, но и Индекса.

Уменията на Кортана за инфилтриране бяха станали далеч по-сложни, откакто кацнаха на Хейло. Главния бе останал изненадан, когато тя използва комуникационната система на бронята като *де факто* модем, за да се прехвърли в компютрите на Контролната зала. Остана неподготвен и за внезапното ѝ завръщане. След толкова време, прекарано в масивните системи на пръстена, тя изглеждаше някак по-голяма. Главния се чудеше на необичайното ѝ поведение — лаконичност и странни изблици. Нямаше обаче време да обмисля „умственото състояние“ на Кортана. Все още имаше мисия за изпълняване: да защити ИИ и да държи Искрата възможно най-далеч от Индекса. В изпълнение на тази цел, спартанецът се мятеше насам-натам, наясно с факта, че пътеката няма перила и е много лесно да падне през ръба. Това превърна лова на мишените му в много трудна задача. Но бе виждал потопници да свалят стражи и прецени, че щом бойните форми са способни на това, той също трябва да може. Реши да свали първо най-ниските машини.

Внимаваше да се прицелва добре във всяка мишена. Карабината изгърмя и най-близкият робот се взриви. Главния смени с помпата и започна да стреля методично. Зареди нов пълнител и стреля отново. Благодарение на широката дупка, отваряна от всеки куршум, пушката помпа скоро се доказа като извънредно ефективно срещу стражите оръжие.

Една от машините се взриви, друга се удари в палубата със силно дрънчене, а трета изпусна дим, докато падаше по спирала в мрака долу. След това битката като че се улесни, тъй като имаше все по-малко и по-малко стрелци насреща, а спартанецът успя да свали още три робота в бърза последователност.

Той започна да се движи, презареждайки в движение. Една особено настоятелна машина се възползва от прекъсването, за да отбележи три попадения в гърба му, което включи алармата и доведе щита му буквално до ръба. Само с четири патрона в оръжието си, Главния се обърна, издуха робота от въздуха и се завъртя да закове друг. След това, с вдигната пушка се завъртя в кръг, в търсене на нови мишени. Нямахме такива.

— Така... — каза той, свали пушката и пхна още патрони в пълнителя. — Хайде не ми казвай — сам ще позная. Имаш план.

— Да — отвърна невъзмутимо Кортана, — така е. Не можем да допуснем Наблюдателя да задейства Хейло. Трябва да го спрем — трябва да разрушим пръстена.

Спартанецът кимна и раздвижи схванатите си рамене.

— И как точно ще стане това?

— Според анализа на наличните данни, смятам, че най-добрият курс на действие е малко рискован.

„Естествено“ — помисли си Главния.

— Експлозия с достатъчни размери — обясни Кортана, ще помогне да дестабилизираме пръстена и ще можем да прекъснем доста първични системи. Трябва само да задействаме детонация с голям мащаб. Корабните реактори в критично състояние ще ни свършат чудесна работа. Смятам да открия къде е паднала „Есенна колона“. Ако горивните ѝ камери са в сравнително добро състояние, можем да ги използваме да разрушим Хейло.

— И това е всичко? — попита сухо спартанецът. — Звучи ми като разходка в парка. Между другото, радвам се, че си пак при мен!

— И аз се радвам, че се върнах — отвърна Кортана и той разбра, че е искрена. Макар че тя би могла да смята произволен брой „естествени“ разумни на биологична основа за свои приятели, връзката, която двамата споделяха, бе уникална. Поне докато дележа една и съща броня, щяха да споделят и една и съща съдба. Ако спартанецът загинеше, умираше и тя. Връзките трудно могат да се

усложнят повече от това — нещо, което Кортана смяташе и за прекрасно, и за страховито.

Ботушите на Главния издаваха кухи звуци, докато се приближаваше до гигантските врати и натискаше копчето. Те се разтвориха и разкриха кипяща битка между група стражи и войници на Съглашението. Червените лазери кълцаха въздуха на неправилни форми, докато роботите изгаряха един чакал. Битката обаче, съвсем не бе предопределена, тъй като една от машините се взриви и посипа съглашенците с парченца горещ метал.

Залата беше дълга и правоъгълна, със странно наклонен под. Застанал в единия ѝ край и далеч от пътя на изстрелите, спартанецът наблюдаваше спокойно и остави двете групи да се избиват взаимно. Когато обаче падна и последният робот, все още имаше на крака двама елитни, така че човекът се принуди да ги свали.

Съглашенците го забелязаха, осъзнаха, че ще ги нападне и останаха в очакване. Главния се възползва от малкото прикрития, които можеше да намери и прекоси залата. Само с половин пълнител в карабината нямаше друг избор, освен да ги застреля с пушката — далеч от идеален вариант на такова разстояние. Стреля няколко пъти, колкото да им привлече вниманието, изчака елитните да го нападнат и метна една плазмена граната в пространството помежду им. Взривът уби единия войник и рани другия. Изстрел от пушката бе достатъчен да довърши започнатото. Крачейки през бойното поле, Главния смени карабината си с плазмена пушка.

Оттам до върха на пирамидата преходът бе кратък — само една празна зала. Навън беше тъмно, а откакто войникът си бе проправял с бой път към Контролната зала, бе навалял пресен сняг. Имаше стражи, но всички те бяха обърнали гръб на люка и не си дадоха труда да се обърнат, преди вратите да се отворят наполовина. Чак тогава забеляза човека, зяпнаха и започнаха да реагират. Но Главния бе готов и използва енергийното оръжие да ги изгори. Елитните подскочиха и паднаха, бързо последвани от неколцина чакали и грънтове. След това, точно така внезапно както бе започнала, битката приключи. Снегът се вихреше около единствения останал на крака и се зае с дългата, трудна работа да покрие всяко тяло с бяло покривало, възвръщайки илюзията за мир.

Кортана се възползва от моментната пауза да просвети спартанеца в плана си:

— Трябва да спечелим известно време в случай, че Наблюдателят и неговите стражи намерят начин да задействат главното оръжие на Хейло без Индекса. Машините в тези каньони са главните стрелкови механизми на Хейло. Съставени са от трифазни пулсови генератори, които усилват сигнала на Хейло и му позволяват да стреля далеч в пространството. Ако повредим или разрушим генераторите, Наблюдателят ще трябва да ги ремонтира, преди да може да използва пръстена. Това би трябвало да ни спечели известно време. Ще маркирам местонахождението на най-близкия генератор със синя точка. Трябва да се придвижим и да неутрализираме устройството.

— Прието — отвърна Главния, докато си проправяше път по първата рампа към платформата долу. Елементът на изненада отново сработи в негова полза. Уби двама елитни, хвана няколко чакала, които се опитваха да избягат и закова един грънт, който се появи изотдолу.

Вятърът свиреше около пирамидата. Спартанецът оставяше редица големи стъпки, докато крачеше към мястото, където рампата се срещаше със следващото ниво от бордюра, заобиколи от другата страна на постройката и се натъкна на двойка елитни, които тъкмо бяха изкачили рампата за нагоре и завиваха. Нямаше достатъчно време за друго, освен стрелба — и той продължи да стреля в опит да надвие бронята на Съглашението. Нямаше да стане, ако извънземните се намираха по-далеч, но фактът, че плазмените импулси биеха в тях от упор, промени положението. Първият елитен издаде ужасен гъргорец звук, докато падаше, а вторият изгуби половината си лице при преминал на косъм лъч. Вдигна ръце към дупката, направи ужасното откритие и точно се канеше да изпищи, когато вторият енергиен изстрел му отнесе и живота.

След това, докато спартанецът се готвеше да слезе в долината долу, Кортана се обади:

— Чакай, трябва да си присвоим едно от онези баншита. Налага се да стигнем до пулсовия генератор навреме...

Както много от предложенията на ИИ, това беше лесно на думи и трудно на дело, но Главния имаше на своя страна бързина и успя.

Докато се спускаше по пирамидата, бе видял много съглашенци, но никакви потопници и усети странно облекчение. Съглашенците

бяха кораби, но поне ги разбираше, а това успокояваше нервите му.

Извънземната плазмена пушка нямаше точността, предлагана от пистолетите или оръжията на снайперистите, но Главния стори всичко възможно да свали неколцина съглашенци. При все това, бе успял да убие само трима, когато усилията му привлякоха вниманието на един танк „Дух“, заедно с още войници. Нямаше друг път, освен да отстъпи назад и нагоре. Танкът, който продължи да хвърля плазмени бомби по склона, всъщност спираше останалите съглашенски войници да не се втурнат след целта си. Това предимство не продължи дълго, което означаваше, че спартанецът трябваше да си намери допълнителна огнева мощ и то бързичко.

Макар и да нямаше признаци за Потоп в момента, някои от полузамръзналите им тела лежаха разпилени наоколо, доказвайки, че през последните няколко часа е имало сериозна битка. Главния знаеше, че потопниците носят оръжия, взети от мъртви жертви, така че обиколи труповете, търсейки онова, от което имаше нужда. В началото задачата му се стори безнадеждна, но намери няколко пистолети — както М6D, така и енергийни, бойни ножове и друго оборудване — всичко, освен онова, от което имаше най-голяма нужда. И тогава, точно преди да се откаже, забеляза няколко сантиметра кафеникава тръба да стърчи изпод мъртва бойна форма. Преобърна бившия елитен и усети нарастваща възбуда. Дали ракетната установка бе заредена? Ако да, значи беше извадил късмет.

Бърза проверка разкри, че оръжието наистина е заредено, и сякаш за да докаже поговорката, че късметът — късмет води, спартанецът намери два пълнителя само на няколко метра встрани.

Въоръжен с установката, той бе готов да се хване за работа. Духът представляваше най-сериозната заплаха, така че той реши първо да се разправи с него. Отне му известно време да се върне обратно надолу по стената на пирамидата до мястото, където можеше да се прицели добре, но успя. Чудовището се намираще опасно близо, когато той вкара двойка ракети в мортирния танк и проследи експлозията му.

Извади празните ракетни гилзи, пъкна новия заряд и коригира мишената. Още две ракети се стрелнаха във въздуха и се взривиха наред група съглашенски войници. Спартанецът се отдръпна и праметна през рамо ракетната установка, имаше ограничен запас от

ракети и щом свършеха, нямаше да има друг избор, освен да слезе долу в долината и да довърши работата по трудния начин.

Тихо се промъкна до двойка елитни, стоящи на стража до едно банши. Смъртоносните удари прекършиха гръбнаците им и Главния прекрачи труповете им. Огледа управлението на баншито, докато Кортана вадеше файловете, приготвени от техниците на разузнаването съобразно проучванията на заловени самолети.

Главния се качи в едноместния самолет и задейства двигателя му. Питаше се защо ли извънземните не са го използвали срещу него — беше благодарен, че не са — и огледа контролния панел. Досега не бе летял на боен самолет от този тип, но бе квалифициран да управлява повечето от атмосферните и пространствени кораби на КУОН, тъй че, благодарение на опита си и досието на техниците, дадено му от Кортана, откри, че не му е трудно да разбере принципа на управление. Излитането беше малко нестабилно, но не след дълго, полетът се стабилизира и баншито започна да се издига.

Беше тъмно и снегът продължаваше да вали, което означаваше лоша видимост. Главния следеше внимателно и навигационния маркер, проектиран от Кортана на дисплея на шлема му, и контролния панел. Дизайнът бе различен, но извънземният индикатор за посока и височина все пак достатъчно приличаше на аналога си и помагаше на човека да се ориентира. Бойният самолет набра добра скорост, а и долините бяха плътно сближени, така че не след дълго спартанецът забеляза добре осветена платформа, която стърчеше от една скала. Като приветствие срещу него откриха огън. Явно се бе разнесъл слух и Съглашението не искаше никакви посетители.

Вместо да влезе под обстрела, той реши първо да направи няколко проучвателни обиколки. Плъзна се ниско и използва плазмените оръдия и огнепръскачките на баншито, за да почисти платформата от пазачи, преди да намали скорост за, както се надяваше, кацане без съпротива.

Самолетът грохна върху платформата, подскочи веднъж и спря. Главния слезе, прекоси един люк и влезе в тунела отвъд.

— Трябва да прекъснем енергийния лъч на пулсовия генератор — съобщи Кортана. — Приспособих системата ти от щитове, така че да може да пресече действието на генератора чрез електромагнитен импулс, но... се налага да влезеш в самия лъч, за да я задействаш.

Главния спря само колкото да се прикрие до следващия люк.

— Ще трябва да направя какво?

— Да влезеш в самия лъч, за да го задействаш... — повтори ИИ-то със спокоен глас. — ЕМИ-то би трябвало да неутрализира генератора.

— Би трябвало... — промърмори Главния. — На чия страна си?

— На твоя — отвърна твърдо Кортана. — Участваме в тази каша заедно — нали помниш?

— Да, аз помня — изръмжа спартанецът. — Но на теб не ти остават синини.

Кортана предпочете да запази мълчание, докато Главния преминаваше през един люк, поспря да види дали някой ще се опита да му продупчи билета и последва навигационния индикатор към залата, разположена в средата на помещението. Щом стигна дотам, бе невъзможно да не забележи пулсовия генератор. Беше толкова наситено бял, че визьорът му автоматично потъмня, за да предпази очите. Не само това, но и се виждаше как въздухът пука около лъча... Главния приближи делтовидните насочващи структури и се приготви да мине помежду им.

— Трябва да вляза тук вътре, нали? — попита той със съмнение. — Няма ли по-лесен начин да се самоубия?

— Всичко ще е наред — отвърна Кортана успокоително. — Почти съм сигурна.

Спартанецът си отбеляза наум това „почти“, стисна зъби и се пхна в ослепителната ярка светлина. Отговорът бе почти незабавен. Чу се нещо като взрив, светлината започна да пулсира, а подът потръпна в отговор. Главния побърза да се махне. Лъчът сякаш го засмукваше, но успя да се освободи. Пътем забеляза и че щитовете му са били изтощени. Имаше чувството, че кожата му е като изгоряла на слънце.

— Централната сърцевина на пулсовия генератор е извън строя — каза Кортана. — Добра работа!

Появи се нов ескадрон стражи. Влетяха в залата на счупения пулсов генератор като лешояди, разпръснаха се и заляха мястото с рубиненочервените си енергийни лъчи. Наблюдателят не само бе забелязал разрушенията — преследваше и Индекса. Но Главния знаеше как да се оправя с механичните убийци и продължи да избягва

лазерите им, докато ги разрушаваше един по един. Накрая въздухът натежа от миризмата на озон и той успя да се изтегли. Мина през същия тунел към платформата, където бе оставил баншите.

— Вторият пулсов генератор се намира в съседен каньон — обяви Кортана весело. — Действай, а когато се приближим, ще ти осветля навигационен маркер.

Главния завъртя баншите в широк завой и го насочи към следващата цел.

Тъй като нямаше охлаждане да ги консервира, телата, разположени на металните маси, вече бяха започнали да се разлагат и смрадта принуди Силва да диша през устата, когато влезе в набързо съоръжената морга и зачака Макей да започне лекцията си. Шест тежковъоръжени Парашутисти се бяха строили, готови да реагират, ако някой от потопниците внезапно се съживи. Изглеждаше слабо вероятно, като се имаха предвид пораженията, понесени от всеки труп, но тварите се бяха показали извънредно жизнени и имаха притеснителната склонност да скачат на крака.

Макей бе бледа и все още се опитваше да преглътне факта, че повече от петнадесет пехотинци под нейно командване бяха изгубили живота си в една-единствена битка. Силва я разбираше и дори ѝ симпатизираше, но не можеше да допусне това да си проличи. Просто нямаше време за мъка, самосъмнения или самообвинения. Командирът на отряда трябваше да прави това, което и той — тоест, да се крепи и да продължава нататък. Той ѝ кимна студено.

— Лейтенант?

Макей преглътна в опит да се пребори с гаденето, което изпитваше.

— Сър? Да, сър. Очевидно има все още много неща, които не знаем, но според наблюденията ни по време на битката, и информацията, получена от съглашенските пленници, ето най-добрите сведения, с които разполагаме. Изглежда, че Съглашението е дошло тук да изучава „светите реликви“ — смятаме, че това означава полезни технологии — и се е натъкнало на форма на живот, която те наричат „Потопа“... — тя посочи мъртвите твари на тезгяха. — Тези са Потопа.

— Очарователно — промърмори Силва.

— Поне доколкото сме могли да установим — продължи Макей, — Потопът е паразитна форма на живот, която напада разумни същества, изтрива ума им и овладява телата им. Уелсли смята, че Хейло е съоръжен като дом за тях — да ги държи под контрол, — но нямаме преки доказателства в подкрепа на тази теория. Вероятно Кортана и Главния ще могат да потвърдят находките ни, когато успеем да се свържем отново с тях. Потопът се проявява в различни форми, започвайки от тези тук... — Макей използва бойния си нож, за да побутне една разплута заразна форма, — както виждате, има пипала вместо крака, плюс няколко допълнителни остри жила, които използва, за да влезе в нервната система на жертвата и да я овладее. В крайна сметка проникват в тялото на домакина и се настаняват там...

Силва се опита да си представи какво ли е усещането и потрепери. На външен вид не му пролича нищо.

— Моля, продължавай!

Макей кимна:

— Да, сър! — и пристъпи към следващата маса. — Това тук е така наречената от Съглашението „бойна форма“. Както виждате по останките от трупа, за основа е послужил човек. Смятаме, че е била военноморски оръжеен техник, ако се съди по татуировките, видими все още по кожата ѝ. Ако надникнете през дупката в гърдите ѝ, ще видите останките от заразната форма, която е спаднала достатъчно, за да се намести около дробовете и сърцето.

Силва не искаше да поглежда, но знаеше, че се налага и пристъпи достатъчно близо, за да види сбръчкания скалп, към който все още бяха залепнали няколко кичура мръсна коса. Плъзна поглед, съставяйки наум списък от кошмари: болезнено бледата кожа, притеснително сините очи, които продължаваха да се цъклят, сякаш в отговор на някаква невъобразима болка; изкривената, беззъба уста; леко подпухналата дупка от 7.62-милиметров куршум в дясната скула; буцестия, изпънат от хищника врат; кокалестия гръден кош, сега отворен в средата, така че плоските гърди на жената висяха от двете страни; силно изкривеният торс, продупчен от три припокриващи се огнестрелни рани; тънките, посинели ръце; и странно изящните пръсти, на един от които все още се крепеше сребърен пръстен.

Майорът не каза нищо, но сигурно изражението му предаваше изпитваните от него чувства, защото Макей кимна:

— Доста е ужасно, нали, сър? И преди съм виждала мъртъвци, но... — тя преглътна и поклати глава, — нищо подобно. Е, поне е добре да се знае, че и съглашенските жертви са също толкова зле увредени. Този индивид беше въоръжен с пистолет, вероятно нейният собствен, но Потопът явно събира и използва всички оръжия, които може да пипне. Не само това, но и в резерв пазят много ужасен удар, който може да е смъртоносен. Повечето бойни форми явно произлизат от хора и елитни — продължи Макей, пристъпвайки към последната маса. — Подозираме, че грънтовете и чакалите са се оказали твърде дребни за първокласен боен материал, поради което ги използват за нещо като ядро, в което да растат следващите форми носители. Трудно е да се каже, като се погледне локвата мръсотия на масата пред вас, но някога в това чудо е имало четири от заразните форми, които видяхте преди малко, а когато се пръсна в резултат на взрив, мощта бе такава, че събори сержант Листър...

Това — или представата, която думите водеха — стигаше да предизвика нервни усмивки у строените до стената Парашутисти. Очевидно им хареса идеята, че нещо може да свали Листър по задник.

Силва се намръщи:

— Уелсли сканирал ли е това чудо?

— Да, сър.

— Прекрасно. Добре свършена работа. Изгорете телата, пратете тези войници горе да подишат чист въздух и докладвайте в кабинета ми след час.

Макей кимна:

— Да, сър!

Зука 'Замамии лежеше по корем върху добре отъпканата пръст и използваше монокъла си, за да разглежда „Есенна колона“. Не беше тежко охранявана — силите на Съглашението бяха твърде оредели за това, но Съветът бе подпомогнал пазачите след човешкото нападение и доказателство за това бяха баншитата, призраците и привиденията, които патрулираха около падналия кораб. Яяп, който лежеше до елитния, не разполагаше с наблюдателно устройство и бе принуден да разчита на собственото си зрение.

— Този план е налудничав — каза ’Замамии с ъгълчето на устата си. — Трябваше да съм те убил още отдавна.

— Да, Ваше превъзходителство — съгласи се търпеливо грънтът, наясно, че няма да преминат отвъд заплахите. Истината беше, че офицерът се страхуваше да се върне на „Истина и Помирение“ и сега нямаше друг избор, освен да приеме плана на Яяп, особено в светлината на факта, че не бе успял да измисли свой собствен.

— Я ми го повтори още веднъж — пожела елитният, — за да знам, че няма да направиш някоя грешка.

Яяп погледна индикатора на китката си. Оставаха му две, може би две и половина единици метан, преди цистерната да се изпразни и той да се задуши — проблем, който явно изобщо не притесняваше елитния. Беше съблазнително да извади пистолета си, да застреля ’Замамии в главата и да си измисли собствена стратегия. Но си имаше предимства да го съпровожда брониран боец — плюс замайващото усещане за сила, което идваше от това да заплашиш началника си и да оцелееш. Имайки предвид това, Яяп успя да потисне и паниката си, и надигащото се отвращение.

— Разбира се, Ваше превъзходителство. Както знаете, простите планове често са най-добри, което е и причината този да има голяма вероятност за успех. Поради възможността Съветът на господарите да търси активно Зука ’Замамии, вие ще изберете един от командосите, загинали в човешкото селище и ще приемете личността на този индивид. След това, с мен до вас, ще се явите при дежурния по охраната на извънземния кораб офицер, ще обясните, че са ви взели пленник след нападението, но впоследствие сте успели да избягате.

— И какво тогава? — недоволно се поинтересува елитният. — Ами ако поиска проба от ДНК-то?

— Че защо да го прави? — търпеливо се възпротиви грънтът. — Не му стигат хора и ето му, като подарък от самите Велики, един командос-елитен. Вие бихте ли рискували да ви отнемат такава находка? Не, не мисля. При обстоятелства като тези, ще се хванете за възможността да добавите един много умел войн към отряда си и ще се благодарите за благословията.

Звучеше добре — особено изразът „много умел войн“, така че ’Замамии се съгласи.

— Добре. Ами после?

— После ако изобщо има после — отвърна Яяп уморено, — ще разполагаме с време да измислим друг план. Междувременно ще сме си осигурили храна, вода и метан.

— Добре — съгласи се Замамии, — да скачаме в баншите и да се появяваме.

— Сигурен ли сте, че това е най-добрата идея? — поинтересува се грънтът тактично. — Ако пристигнем с банши, командващият офицер може да се почуди защо се явяваме толкова време след битката...

Елитният погледна очакващия ги дълъг и труден преход, въздъхна и се предаде.

— Добре де... — съгласи се той, но с намек за предишната си арогантност додаде: — Но ти ще ми носиш нещата.

— Разбира се — Яяп се изправи на крака. — Нима сте се съмнявали?

Пленникът бе опитал да се самоубие два пъти. Поради тази причина вътрешността на килията му беше гола и го наблюдаваха двадесет и четири часа в денонощието. Твартата, представлявала навремето редник Уолъс А. Дженкинс, седеше на пода, а китките му бяха оковани към една халка, намираща се точно над главата му. Съзнанието на потопника, за което човекът продължаваше да мисли като за „другия“, от известно време бе тихо, но продължаваше да присъства и се цупеше в несъществуващия аналог на ъгъл гневно, но слабо. Изскърцаха панти, когато металната врата се отвори. Дженкинс се обърна да погледне и видя един войник да влиза в килията, последван от жена — офицер.

Редникът усети почти всепоглъщащ срам — и стори, каквото можеше, за да се извърне. По-рано, преди пазачите да прикрепят китките му за стената, бе използвал жестове да си поиска огледало. Един добронамерен ефрейтор му донесе, задържа го пред съсипаното лице на войника и се уплаши, когато той се опита да изпищи. Първият опит за самоубийство последва три минути по-късно.

Макей погледна сухите, напукани устни на пленника и предположи, че може да е жаден. Поръча да донесат вода, взе манерката и тръгна през килията.

— При цялото ми уважение, госпожо, не мисля, че трябва да го правите — каза предпазливо сержантът. — Тези копелета са ужасно диви.

— Дженкинс е редник във военноморските сили на КУОН — отвърна упорито Макей — и към него ще се отнасяте като към такъв. Но ще имам предвид загрижеността ви.

След това, като учител, занимаващ се с умствено изостанало дете, тя протегна манерката така, че Дженкинс да може да я види.

— Виж — каза тя, като я разклати, за да се чуе плисъкът на водата. — Дръж се добре и ще ти дам да пийнеш!

Дженкинс се опита да я предупреди, опита се да каже „не!“, но се чу да мърмори нечленоразделно. Окуражена от това, Макей развинти капачката на манерката, пристъпи три крачки напред и тъкмо се канеше да се наведе, когато бойната форма я нападна. Дженкинс усети, как лявата му ръка се чупи, когато веригата го дръпна назад — и се пребори с другия, за да го спре да сграбчи офицерката в ножична хватка.

Макей отстъпи назад точно навреме, за да избегне размаханите му крака. Чу се дрънчене, когато един от пазачите зареди пушката си и се приготви да стреля. Лейтенантът извика:

— Не! — и вдигна ръка. Войникът се подчини, но задържа оръжието си прицелено в главата на бойната форма.

— Добре — каза Макей, втръчена в очите на съществуването, — нека бъде по твоему. Но, все едно дали ти харесва или не, ще трябва да си поговорим.

Силва влезе в килията и застана зад лейтенанта. Сержантът го видя да кима и отстъпи в ъгъла с все още готово за стрелба оръжие.

— Казвам се Силва — поде майорът, — а ти вече познаваш лейтенант Макей. Първо, нека да кажа, че и двамата съжаляваме много за това, което ти се е случило, разбираме как се чувстваш и ще се погрижим да получиш възможно най-добрите медицински грижи, които КУОН може да предложи. Но първо трябва да си пробием път извън този пръстен. Смятам, че знам как можем да го сторим — но ще ни отнеме известно време. Трябва да удържим тази крепост, докато сме готови да направим хода си. Ето къде встъпваш ти. Знаеш къде сме — и знаеш как се придвижва Потопът. Ако беше на мое място и се налагаше да защитиш базата, къде би съсредоточил усилията си?

Другият използва дясната си ръка да сграбчи лявата, дръпна силно и оголи парче счупена кост. Сякаш се надяваше да я използва като нож, бойната форма скочи напред. Веригите отново я дръпнаха назад. Дженкинс усети неопишуема болка, започна да губи съзнание и се пребори да се върне отново.

Силва погледна Макей и сви рамене.

— Е, струваше си да опитаме, но според мен вече отдавна е отишъл по дяволите.

Дженкинс почти очакваше другият отново да скочи напред, но след като бе споделило болката на човека, извънземното съзнание избра този миг да отстъпи. Човекът се пребори с него, издаде гъргорещи звуци и използва здравата си ръка да посочи десния ботуш на Силва.

Офицерът погледна към ботуша си, намръщи се и се канеше да каже нещо, когато Макей докосна ръката му:

— Той не сочи ботуша, сър, сочи надолу. В областта под колоната.

Кръвта на майора изстина в жилите.

— Правилно ли тълкуваме, синко? Потопът може да е точно под нас?

Дженкинс закима усърдно, забели очи и издаде нечленоразделни давещи се звуци. Майорът кимна и се изправи.

— Благодаря ти, редник! Ще проверим мазето и ще се върнем пак да поговорим с теб!

Войникът не искаше да разговарят, искаше да умре, но на никой не му пукаше. Пазачите си тръгнаха, вратата се хлопна и пехотинецът остана сам със счупена ръка и извънземен в главата си. Кой знае как, без всъщност да е умрял, бе осъден да иде в ада.

Сякаш за да потвърди заключението му, другият изплува напред, задърпа веригите и заблъска с крака по пода. Бе дошла храна, храната си бе тръгнала, а той остана гладен...

Главния забеляза следващата си цел, приземи баншито на една платформа и влезе в комплекса през неохраняван люк. Чу битката, преди всъщност да я види, промъкна се през един съседен тунел и надникна през следващата врата. Както се бе случвало и преди,

съглашенците се занимаваха с поваляне на потопници, тъй че той даде и на двете групи малко време да се поизбият, напусна безопасността на тунела и продължи да разчиства. След това, нетърпелив да попълни запасите си, обиколи като крадец на гробове и скоро успя да се екипира с карабина, пушка и няколко плазмени гранати. Макар че не му харесваше мисълта откъде ги е взел, беше му приятно да захвърли съглашенските оръжия и да стисне в ръце истинско синьо КУОН-ско пушкало за разнообразие.

Вече се бе разправил с един пулсов генератор и умираше от желание да обезвреди и номер две, след което да пристъпи към последната си цел. Влезе в лъча, видя светлинното примигване, усети подът да потръпва и се канеше да излезе, когато Потопът го нападна от всички страни едновременно. Нямаше време да мисли или да се бие. Единственото, което можеше да стори, бе да побегне. Обърна се и хукна по коридора, през който бе влязъл в залата — и отнесе два мощни удара от бойна форма. Проправи си силом път през две форми носители и скочи встрани от пътя, когато те се пръснаха като гранати. Нови заразни топки бликнаха от спадащите им трупове. Едва имаше време да се обърне, да обсипе най-близките заразници с куршуми и да метне граната в групичката отвъд. Гранатата се взриви с шумен тътнеж, счупи стъкла и повали три от чудовищата. Мунициите му вече бяха свършили, знаеше, че няма време да презареди и вместо това грабна пушката. Тя отвори големи дупки в напиратата тълпа. Втурна се през една от тях и хукна с все сили.

След това, когато получи преднина, човекът се обърна да простреля преследвачите си. Цялата битка отне не повече от две минути, но остави Главния потресен. Дали Кортана можеше да засече лекото треперене на ръцете му, докато презареждаше и двете оръжия? По дяволите, тя имаше неограничен достъп до жизнените му показатели, така че знаеше за това какво става с тялото му повече, отколкото той самият. При все това по думите ѝ не пролича дали имаше представа как се чувства той.

— Пулсовият генератор е дезактивиран — добре свършена работа.

Главния кимна беззвучно и се върна през тунела до мястото, където го чакаше баншито.

— „Есенна колона“ се намира на хиляда и двеста километра по посока на въртенето — продължи Кортана. — Енергийните показатели твърдят, че горивните ѝ реактори са още в действие! Системите на „Есенна колона“ имат предпазители и дори аз не мога да ги прескоча без оторизацията на капитана. Ще трябва да го намерим — или поне невралните му импланти, за да включим кода за детонация на ядрото. Остана ни една цел. Нека се погрижим за последния пулсов генератор!

На визьора на войника светна навигационен индикатор, щом той излетя, пое изстрела от съседна инсталация и вкара бързия катер в стръмно гмуркане. Земята приближаваше бързо, Главния дръпна ръчката и насочи извънземния самолет през един проход и в каньона отвъд. Навигационният индикатор сочеше светлината, лееща се от един тунел. Баншито започна да получава наземен обстрел и спартанецът осъзна, че пилотските му умения ще бъдат подложени на сериозно изпитание.

Блесна ракета, той свали самолета надолу, стреля с оръжието му и изключи двигателите. Полетът в тунела беше достатъчно гаден сам по себе си — но да влети в него на висока скорост би било самоубийство.

Щом влезе в коридора, основното предизвикателство се състоеше в това да се държи далеч от стените и да взима остриите леви и десни завои, без да се убие. Няколко секунди по-късно видя двойни врати и включи дюзите за аварийно кацане.

Скочи от самолета, намери контролния панел, натисна ключа и чу ръмжащи звуци, щом вратите започнаха да се отварят. Разнесе се шумно дум, когато нещо се взриви и огромните крила спряха внезапно. Появилият се отвор бе твърде малък за баншито, но стигаше да минат две форми носители. Зверовете се понесоха към Главния на късите си крачета. Прегърбените мехури, каквито представляваха торсовете им, пулсираха и се гърчеха, докато заразните форми вътре се бореха да излязат. Главния издуха и двата звяра с двоен изстрел от пушката и забърса останалите заразни форми с втори. Поспря и презареди; със сигурност от другата страна на вратата имаше още твари.

Решен да се бие, той влезе през цепнатината и спря. Не се чуваше нито звук, като се изключеше тихото ръмжене на машините, капенето на вода отдясно и стърженето на собствения му дъх. Индикаторът за движение бе чист ъ не се забелязваха врагове, но това

не означаваше нищо. Не и когато ставаше дума за Потопа. Те имаха навика да изникват от нищото.

Пещерата, ако това бе правилният термин за огромното сводесто пространство, съдържаше предостатъчно места за криене. Огромни тръби изникваха от стените и се спускаха надолу, загадъчни устройства се издигаха около войника като острови на платформи и нямаше начин да разбере какво може да се крие в тъмните ъгли. Лампите, окачени високо горе, осигуряваха твърде слабо осветление.

Човекът се изправи на огромна платформа, прекосяваща изцяло откритото пространство. Дълбока бездна отделяше неговата платформа от идентична на вид от другата страна. Преди време ги бяха свързвали два моста, но първият бе паднал, оставяйки само един, по който можеше да се мине — просто идеално място за засада за всички, които биха искали да нагласят такава. Нямаше обаче особен избор, така че Главния се отправи към мястото, където бе закотвен мостът и тръгна по него. Не бе изминал и тридесет крачки, когато петдесет-шестдесет заразни форми излязоха от скривалищата си и затанцуваха, за да му препречат пътя.

Спартанецът спря на място, изчака ги да се приближат още малко и метна осколочна граната в средата на групата. Пещерата погълна част от звука, но взривното устройство все пак успя да провъзгласи **бум**, и шрапнелите попиляха почти всички. Имаше двама оцелели — и двамата оптимисти — които продължиха да подскачат напред, въпреки начина, по който бе избита останалата част от групата. Един изстрел стигаше да ги отпрати в небитието.

Спартанецът пхна нови патрони в оръжието си, пое си дълбоко дъх и отново тръгна напред. Беше стигнал почти до средата, когато от другата страна на пропастта започна да се събира смесена група от бойни форми, носители и заразници. Нова граната им нанесе известни поражения, но след това те го нападнаха и Главния бе принуден да отстъпи, стреляйки с карабината. В течение на няколко секунди положението стана опасно — бойните форми се метнаха на петнадесетина метра във въздуха, носителите се хвърлиха право напред, а вездесъщите заразници плъзнаха помежду им. Отстъпвайки, спартанецът вече бе презаредил три пъти, преди да опре гръб в стената и последната бойна форма да се стовари в краката му, да се помъчи да стане и да поеме изстрел в главата.

Отново беше време да презарежда, да стъпи на залятия с кръв мост и да се опита да го пресече повторно. Този път успя, само с лека съпротива от другата страна и дори имаше възможността да посъбере муниции.

Следващият комплект врати се отвори безпроблемно и позволи на спартанеца да влезе в относително къс участък от тунел, който водеше обратно към повърхността. Твърдо решен да се крие винаги, когато е възможно, той се измъкна от прохода, покатери се по снежната пряспа отдясно и се натъкна на група от четири потопника. Граната се погрижи за двамина, а карабината довърши останалите. Едно банши се появи ниско, прогори дълга линия щрихи в снега и продължи нататък в долината. Главния остана изненадан, че се измъква толкова лесно, но като се имаше предвид мракът и царящият хаос, беше възможно пилотът да го е сбъркал с бойна форма. Ценна мишена, определено, но не и нещо, заради което да си дадеш труда да завиеш. Особено при условие, че долината е пълна с бойни форми.

Главния внимаваше да се придържа към скалната стена и под прикритието, осигурено от камъните и дърветата, които обграждаха този край на долината. Непрестанният тътнеж на автоматични оръжия и свистенето на плазма доказваше сериозността на бушуващия от дясната му страна бой. След това, тъкмо когато бе започнал да вярва, че ще успее да се измъкне без да даде нито един изстрел, спартанецът се натъкна на лек хребет, откъдето видя, че съглашенци и потопници се бият в долинката под него. Една граната и няколко откоса от МА5В намалиха състава и на двете групи.

Снегът скърцаше, докато човекът се спускаше по окървавения склон, подмина мястото, където три алчни заразни форми се бяха струпали над един ранен елитен и се изкачи по съседния хребет до група дръвчета, където се опитаха да го нападнат бойна форма и носител. И двамата паднаха под мощта на 7.62-милиметровите куршуми и снегът ги погълна.

След като бе преминал по периферията на битката, Главния можа да последва навигационния индикатор във втора долина, където се натъкна на група мъртви пехотинци, събра муниции и се опита да реши дали да задържи пушката си или да я замени за снайпер... или пък с ракетна установка. Щеше да е приятно да има под ръка и трите, но щеше да е неудобно да носи толкова оръжия, пък и тежаха. Накрая

се примири с карабината и пушката си и се помоли да е взел правилното решение. Спартанецът провери пехотинците за медальони, откри, че някой друг вече им ги е свалил и си позволи да завлече телата в една близка пещера, с надеждата заразните форми да не ги открият. Стори му се добро място да складира и допълнителните оръжия — което и стори.

След това, следвайки втората долина до мястото, където преминаваше в трета, се натъкна на вече позната сцена. Съглашенците се биеха с Потопа с всички подръчни средства, включително привидения, двойка призраци и няколко извънредно активни Духа, но потопниците разполагаха с предостатъчно тела, с които да ги нападнат и не се колебаеха да го сторят.

Онова, към което се стремеше Главния, бе баншито, приземено в началото на долината, но за да се добере до самолета, трябваше да намали чувствително броя и на двете враждуващи групи. Придържаше се вдясно, плъзгаше се покрай скалната стена и се възползваше от тънката преграда от дървета и скали, за да прикрие движенията си от намиращите се в средата на долината. Накрая, след като подмина скала с размерите на къща и откри наблюдателна точка, която му позволяваше да оглежда областта, където бяха струпани повечето съглашенски войници, спартанецът извади пушката S2AM, нагласи оптиката на десетократно увеличение и започна кървавата си работа.

В това конкретно положение избираше най-лесните мишени, като започна с грънтовете на привиденията; последваха ги чакалите — всичко с надеждата, че ще успее да нанесе много щети, преди елитните да забележат и да пратят някой танк да го спипа. Проблемът беше, че малкият свят в мерника изцяло поглъщаше вниманието му — факт, който го накара да свали защитата си. Първият удар, който получи, беше от един заобиколил го изотзад потопник, когото забеляза чак когато врагът го цапардоса по главата.

Ударът би убил всеки друг, но бронята го спаси и Главния се претърколи в посока на врага. Дългото дуло на снайперската пушка не беше пригодено за стрелба от упор, но той разполагаше само с това. Нямахше време да се прицелва, когато потопникът се нахвърли, можеше само да стреля — и така и постъпи. Куршумът улучи бившия елитен в гърдите. Бойната форма дори не трепна, когато той премина през

гъбестата плът. Малка струйка сиво-зелена течност се процеди през входната рана, докато твартата замахваше с все сила към Главния.

Той се приведе и пусна пушката. Претърколи се и се изправи с пистолет в ръка, след което изпразни пълнителя в чудовището. Един от куршумите откъсна дясната му ръка, а последният отвори широка цяла педя изходна рана в гърба на потопника. След това спартанецът ритна чудовището в гърдите, като смачка заразната форма вътре. Взе си снайпера и се намръщи. Огледа за момент падналия потопник и видя, че вътрешностите на твартата бързо се стопяват. Поради високата си скорост, куршумът от снайпера бе преминал през не жизненоважната плът в гърдите на създанието и бе продължил по пътя си.

Поредната гадна изненада, запазена марка на Потопа.

След бърз оглед, за да се увери, че в близост не се крият други изненади и със сърце, все още биещо като парен чук, Главния се върна към мръсната си работа. Паднаха трима нови съглашенски войници, преди пороят огнени топки да се издигне високо във въздуха и да накаца около позицията му. Една се приземи толкова близо, че само откатът от нея стигаше да вкара щитовете му в червената зона и да задейства алармата.

Спартанецът отстъпи, като се прехвърли на карабината достатъчно бързо, че да смачка няколко твърде амбициозни грънтове и пак се върна към снайпера, щом зави от другата страна на големия камък. Избра си място, където можеше да се занимава едновременно със Съглашението и с Потопа — и се захвана за работа.

Сега вече искаше да сваля елитни и, благодарение на мощните 14.5-милиметрови бронебойни куршуми, успяваше да убие повечето с един изстрел. Бойните форми бяха друго нещо и за тях му се наложи да прибегне до пистолета си. Беше по-неточен, но вършеше работа. Не мина много време, преди дузина тела да останат неподвижни на снега. Но дотогава вече го бяха усетили. Скоро мортирният танк се придвижи в позиция да бомбардира сегашното му местонахождение и се наложи човекът да се изтегли.

Духът представляваше проблем — и то сериозен — което означаваше, че спартанецът можеше да стори само едно — да се върне до склада за оръжия и да смени пушката с ракетната установка. Беше сериозно затруднение, но нямаше особен избор, така че се изтегли. Отне му половин час да се върне през долината до склада си, така че

очакваше нещата да са се уталожили през това време. Оказа се, че греши, което предполагаше, че Потопът е хвърлил още повече тела в битката.

Главния проследи собствените си стъпки до скривалището до големия камък, метна установката на рамо и натисна копчето за оптиката. Духът, който се занимаваше с хвърляне на бомби в обратна посока, сякаш скочи към него. Като че ли надушил присъствието на врага, танкът се завъртя по оста си и запрати една бомба към скалата.

Спартанецът се постара да не обръща внимание на изкуствената комета, заключи мишената и пусна ракетата. Последва удар и шумен тътен, блъвна дим, но въпреки това Духът продължи да стреля. Сега, докато бомбите гърмяха навсякъде около него, Главния си пое дълбоко дъх, задържа танка в центъра на мерника и отново дръпна спусъка. Дулото подскочи, втората ракета се понесе право към целта и улучи с шумен пукот. Танкът се разтвори като червено цвете, блъвна катраненочерен дим и заби нос в снежния склон.

— Добър изстрел — обади се Кортана доволно, — но внимавай за призрака!

Хубав съвет, тъй като, макар че атакуващото возило бе стояло назад допреди малко, сега то се появи на висока скорост, откри огън с плазмените си оръжия и заплашваше да довърши онова, което другите съгласненски войници не бяха могли. Но Главния вече бе успял да презареди. Ракетната установка бе идеална за целта и една ракета стигаше да прати нападателя на продължително търкаляне, завършило с падане с корема нагоре и блъващи от двигателния отсек пламъци.

След като отстрани този проблем, Главния скочи на крака, пхна нов заряд в установката и се устреми към баншито. Бе изминал половината път и нямаше къде да се скрие, когато иззад няколко скали изникнаха двама Ловци.

Благодарен, че все още има ракети, той нямаше друг избор, освен да спре, да падне на едно коляно и да ги свали. Първият изстрел улучи право в целта, удари извънземния в гърдите и разпарчетоса копелето. Другата ракета прелетя над дясното рамо на втория Ловец и срязва едно дърво. Едрият извънземен се затътри през откритото пространство, набирайки скорост и насочвайки оръдието на дясното си рамо. Щеше да е хабене на муниции човекът да посипва предницата на Ловеца със 7.62-милиметрови куршуми, а и колкото и бавен да беше, врагът все

още можеше да отнесе противника си с изстрел от огнепръскачката. Така че Главния свали прицела си към мишена толкова голяма, че нямаше нужда от оптика, и натисна спусъка. Ловецът видя приближаващата ракета, опита се да я отклони с щита си и не успя. Секунда по-късно парчета топло месо обсипаха поляната, стопиха дупки в снега и продължиха да димят.

Главния се затича, без да поглежда назад, скочи върху баншито и се плъзна покрай останалите съглашенци по пътя си надолу през долината. Съдейки по начина, по който бе ориентиран навигационният маркер, спартанецът се нуждаеше от височина — и то много, — тъй че вкара извънземния самолет в стръмно изкачване. Най-сетне, когато червената делта затрептя и започна да сочи надолу, той осъзна, че се намира достатъчно високо. Завъртя самолета остро и за първи път мерна площадката долу. Околностите бяха тъмни, снегът продължаваше да вали, но платформата бе прелестно осветена. Той снижи баншито върху нея и тъкмо бе изскочил от пилотското кресло, когато го нападнаха стражите.

— Този е последният — каза Кортана. — Наблюдателят ще стори всичко по силите си да ни спре.

Главния издуха три от наглите машинки от въздуха, отстъпи заднешком през един люк и остави вратата да се затвори.

— Близко сме — обади се ИИ-то. — Генераторът е някъде над нас.

Спартанецът кимна, бързо влезе в една зала и усети през бронята му да се връзва лазер. Струваше му се, че Наблюдателят е разположил стражи навсякъде вътре в комплекса. Не само това, но машините се възползваха и от преплитащи се силови полета, които бяха устойчиви на автоматичен огън. При все това той имаше в запас няколко 102-милиметрови изненадки за електромеханичните бойци, които изстреля в средата на ятото им. Три стражи изчезнаха. Четвъртият правеше лупинги и се опита да се отърве от една плазмена граната, не успя и свали още една машина заедно със себе си. Петият и шестият паднаха под порой от куршуми преди щитовете им да се презаредят, а седми се удари в стена, рухна на пода и се мъчеше да се издигне отново, когато Главния го стъпка.

За момента пътят бе чист и спартанецът побърза да се възползва от това. Няколко бързи крачки стигаха да го пренесат в централната

зала, където бе свободен да се приближи към последния пулсов генератор.

— Последната мишена неутрализирана — каза Кортана, когато след миг войникът отстъпи встрани. — Да се махаме оттук!

— Да си потърсим транспорт и да намерим капитана — съгласи се Главния и се приготви да потегли.

— Не, ще ни отнеме твърде много време.

— Да имаш по-добра идея?

— В Хейло има вградена телепортационна мрежа. Наблюдателят се придвижва толкова бързо благодарение на нея — обясни ИИ. — Докато бях в Контролния център, се научих как да се включвам в мрежата.

— Тогава — попита Главния, малко раздразнен, — защо просто не се телепортирахме при пулсовите генератори?

— Нямахме как. За нещастие, всеки скок изисква доста сериозен разход на енергия, а аз нямам достъп до енергийните системи на Хейло, за да пренасочвам енергията, която ни трябва... — Кортана се поколеба и продължи неуверено: — Мисля обаче, че открих и друг начин.

Спартанецът се намръщи и поклати глава:

— Нещо ми подсказва, че идеята ти няма да ми хареса.

— Почти съм сигурна, че мога да извлека нужната ни енергия от бронята ти, без да повредя за постоянно системата на щитовете ти или батериите й — продължи ИИ. — Няма нужда да казвам, че е желателно да опитваме този номер само веднъж!

— Добре. Включи се в мрежата на Съглашението и виж дали можеш да намериш капитана. Ако ще разполагаме само с един опит, тогава трябва да го направим както трябва.

Последва пауза, докато Кортана вършеше магиите си с нахлуването и сканиращия софтуер. Миг по-късно тя обяви:

— Имам добър обхват спрямо сигнала на невралната мрежа на капитан Кийс. Той е жив! И имплантът е невредим! Долавям някаква интерференция от повредения реактор на крайцера. Ще ни прехвърля толкова близо, колкото е възможно.

— Давай — изръмжа Главния. — Да приключваме с това!

Веднага щом го каза, облак златни искри се плъзна по бронята му, вече познатото гадене се завърна и той сякаш изчезна през пода.

Само няколко кехлибарени искрици останаха да отбелязват мястото, където бе стоял. След няколко секунди избледняха и те.

ГЛАВА 11

Д +73:34:16 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / НА БОРДА НА „ИСТИНА И ПОМИРЕНИЕ“

Поне доколкото Главния бе в състояние да отгатне, в странната ниция земя на телепортационната мрежа на Хейло не се намираше нито тук, нито там, нито изобщо конкретно някъде. Не виждаше и не чуваше нищо, като изключеше замайващото усещане за скорост. След това почувства как тялото му се съединява наново, молекула след молекула. Докато обръчите от златна светлина струяха нагоре и изчезваха над главата му, осъзна, че е попаднал в нещо, напомнящо вътрешността на съглашенски кораб.

Гледката му изглеждаше сбъркана и той тъкмо се опитваше да установи какво ѝ има — вътрешността на кораба май беше обърната наопаки — когато се преметна през глава и тупна на палубата.

Материализирал се бе с крака, здраво залепнали за тавана на коридора.

— О! — възкликна Кортана. — Ясно, координатните данни би трябвало да...

Главния се изправи, чукна с пръст мястото, където се намираха имплантите му и поклати глава. ИИ му се стори доста притеснена.

— Добре де. Извинявай!

— Карай да върви — отвърна спартанецът. — Дай ми маркер!

Тя се включи в компютърните системи на Съглашението — далеч по-лесна задача сега, когато бяха на борда на един от вражеските кораби.

— В мрежата на Съглашението цари пълен хаос — докладва Кортана. — От това, което успях да извлека, наредено е всички да напуснат Хейло, когато са открили Потопа, но от командващия кораб са закъснели. Потопът е превзел този крайцер и го е заловил.

— Предполагам — отвърна Главния, — че това е лошо...

— Съглашението смята така. Ужасяват се от мисълта, че Потопът ще ремонтира кораба и ще го използва, за да избяга от Хейло. Пратили

са ударен отряд да ги неутрализира и да приготви кораба за незабавно излитане.

Главния огледа коридора. Стените бяха виолетови. Или лилави? Странни мотиви разчертаваха материала, като мазния слой по пчелна пита. Каквото и да беше това, хич не го засягаше, особено на военен кораб, но... кой знае? Може пък Съглашението да смяташе, че кафявата боя е за слабаците?

Тръгна напред и бързо се спря, когато нечий глас — кажи-речи стенение — се разнесе в имплантанта му:

— Главен... не изглупявай... остави ме!

Беше на Кийс.

Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912-ЖК. Придържаше се към носещата вълна на мрежата си и „чу“ познати гласове. Твърд като желязо, стържещ мъжки глас. И нежен, топъл женски глас.

Познаваше ги.

Това нов спомен ли беше?

Бореше се да извлече нови късчета от миналото си, за да отложи бавното настъпление на извънземното присъствие в главата си. Ставаше все по-трудно да запазва представата за това кой е, докато различните късчета от живота му — нещата, които го бяха направили това, което е — изчезваха в небитието едно по едно.

Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912ЖК.

Гласовете. Те говореха за него. Главния и ИИ Кортана.

Усети нарастваща паника. Те не биваше да са тук.

Другият бе станал по-силен и го притисна, нетърпелив да научи повече за тези твари, които бяха толкова важни за упорития затворник, пазещ така здраво самоличността си.

Кийс, Якоб. Капитан. Служебен номер 01928-19912-ЖК.

— Главен, Кортана, не биваше да идвате! Не изглупявай! Оставете ме. Махайте се оттук! Бягайте!

Присъствието на другия се спусна над него и капитанът долови триумфа му от предвкушаната победа. До нея му оставаше малко.

— Капитане? — обади се отчаяно Кортана. — Капитане! Изгубих го.

И двамата повече не продумаха. Болката в гласа на Кийс бе ясно доловима. Можеха само да навлизат все по-навътре в кораба и да се надяват да го намерят.

Главния премина през един люк, забеляза, че дясната стена е окъпана в съгласненска кръв и предположи, че тук се е водила битка. Това значеше, че може да очаква всеки момент да се натъкне на потопници. Докато вървеше нататък по коридора, гърлото му бе необичайно пресъхнало, сърцето му биеше малко по-бързо и мускулите на стомаха му бяха стегнати на топка. Подозренията му скоро се потвърдиха, щом чу звуците от битката, зави надясно и видя, че в другия край на коридора се води престрелка. Остави бойците да се обстрелват за малко, докато пристъпи да нареже на парчета оцелелите.

Оттам зави наляво, пак надясно и стигна до един люк. Зад него зееше черна дупка с неравни краища. По-нататък, отвъд изгореното, кипеше друга престрелка.

— Анализирам данните — каза Кортана. — Този отвор е предизвикан от някаква експлозия... А тук откривам само езера с охладители. Трябва да продължим търсенето си някъде другаде.

Съветът на ИИ бе полезен, тъй че спартанецът се върна по стъпките си. След това, когато стигна до първия ляв завой, все едно адът се разтвори. Кортана се обади:

— Предупреждение! Нивото на опасност се покачва! — и сякаш за да докажат, че е права, го връхлетяха тълпа потопници.

Главния стреля, отстъпи и стреля отново. Форми носители се взривяваха на парцали плът, накълцани пипала и зелена слуз. Бойни форми се хвърляха напред, сякаш копнееха да умрат, танцуваха под ударите на 7.62-милиметровите куршуми и се разпадаха. Заразници се плъзгаха по палубата, скачаха във въздуха и се взривяваха на парчета летяща плът. Но бяха твърде много, прекалено много, за да се справи с тях един човек; налагаше се Главния да отстъпва все по-назад и по-назад... чу Кортана да казва нещо за черната дупка, в която по случайност се бе озовал, падна от височина двадесетина метра и се връза с краката напред в езеро от зелена течност. Не беше в кораба, а някъде под него, на повърхността долу. Охладителят беше толкова

студен, че го усети през бронята си. Беше и гъст — което правеше движението през него по-трудно.

Главния усети как ботушите му докосват дъното, осъзна, че тежестта на бронята няма да му позволи да изплува и тръгна по онова, което някога е било бряг. Пещерата бе тъмна, озарена главно от луминесцентната светлина, създавана от самия охладител, макар че над главата на войника се стрелкаха потоци от плазмен огън, подчертавани от равномерно трокане на автоматични оръжия.

— Да се махаме оттук — каза Кортана — и да намерим друг начин да се върнем на кораба.

Спартанецът се насочи към края на бойното поле и остави враговете да се избиват един друг известно време, преди да метне граната в хаоса, да изчака телесните части да паднат и да заобиколи останалото. След това, тъй като бе излязъл напред, бе принуден да си проправя с бой път през поредица тесни, криволичещи проходи и през, както му се стори, безкрайна глутница потопни форми, които го нападаха от всички възможни посоки.

Накрая, след като мина през пещери с охладител и купчини трупове, Кортана каза:

— Трябва да се насочим насам — към гравитационния асансьор на кораба... — и спартанецът видя на визъора му да се появява навигационен маркер.

Последва червената стрелка около един завой над пълен с охладител басейн. Загледа се в дузина носители, излизаци от лагуната, които се канеха да нападнат група притиснати натясно съглашенски войници.

Спартанецът знаеше, че няма никакъв дяволски начин да си проправи път през тази каша, обърна се и се върна обратно. Под обезглавена бойна форма бе забелязал полускрита снайперска пушка — просто едно от стотиците оръжия, пръснати наоколо. Той я извади, провери дали е заредена и се върна при завоя. Като внимаваше всеки изстрел да бъде точен, откри огън.

Елитните, чакалите и грънтовете падаха сравнително лесно. Но потопниците — особено носителите — бяха практически невъзможни за убиване с този тип оръжие. С няколко изключения, тежките мунициии явно минаваха право през буцестите твари, без да им причинят никаква вреда.

Когато всички 14.5-милиметрови патрони свършиха, главният се върна за пушката си, скочи в зелената течност и изшляпа покрай брега. Чу отвратителен всмукващ звук, видя една заразна форма да се опитва да пробие гръдния кош на елитен и издуха и двамата от пътя си.

Съвестно се потруди върху прочистването на района. Налетяха му няколко бойни форми, а ято заразници се опита да го надвие с численото си превъзходство. Редовни дози от пушката се оказаха точното предписано от доктора лекарство — в края на схватката наоколо бе осеяно с откъснати пипала и парчета мокра плът.

Черен като яма проход заведе Главния до друг басейн, където стигна точно навреме да види как Потопът превзема едно привидение и елитния, който бе седнал на контролното табло. Спартанецът откри огън и вече отстъпваше, когато Потопът го забележа и заподскача, залюля се и настъпи напред. Войникът стреля, презареди и стреля отново. Непрестанно отстъпваше, непрестанно се защитаваше и се надяваше на кратка почивка.

Това не беше любимият му начин на бой. Спартанците бяха замислени като нападателни оръжия, но откакто се бе приземил на пръстена, винаги бягаше. Трябваше да намери начин да премине в атака — и то скоро.

Непрестанната стена от потопници нямаше край. Главния стреляше по тях, докато му свършеха мунициите, измъкваше енергийни оръжия от мъртви хватки и продължаваше да стреля и с тях, докато ги пресуши...

Най-сетне, по-скоро благодарение на упоритостта си, отколкото на каквото и да било друго, малко след като се бе снабдил и с човешки оръжия от мъртви бойни форми, Главния откри, че стои сам-самичък, с вдигната пушка и без нито една мишена, по която да стреля. Заля го мощна триумфална вълна — беше жив.

Миг, на който дори не успя да се наслади.

Нетърпелив да се качи отново на кораба и да намери капитан Кийс, той се върна назад по пътеката, която бе принуден да отстъпи на Потопа, подмина привидението, зави покрай брега и видя дузина-две заразни форми да се материализират от мрака отпред. Една плазмена граната прорязва нощта, превърна телата в пепел и издаде удовлетворяващо бум. Откатът все още отекваше в стените на каньона, когато човекът си проправи път през тесен тунел и излезе в единия

край на яростно оспорвано езеро. На петдесетина метра по-нататък съглашенци и потопници се суетяха насам-натам, разменяха си изстрели и явно бяха на ръба на ръкопашно пипалест бой. Две добре прицелени гранати намалиха броя на враговете наполовина. Карабината се погрижи за останалите.

— Ето го гравитационният асансьор! — обади се Кортана. — Все още действа! Оттук ще се върнем горе!

Звучеше просто, но докато Главния оглеждаше склона, на върха на който бе поставен асансьорът, добре прицелен плазмен изстрел се удари в скалата до десния му лакът. Камъкът засия, а човекът бе принуден да отстъпи, да изчака и да се стрелне отново напред. Забеляза едно място, където група притиснати натясно съглашенци се опитваха да попречат на отряд потопници да се изкачат по пътеката към върха на хълма и основата на гравитационния асансьор. Това беше последната им опора и съглашенците го знаеха. Биеха се по-упорито, отколкото някога бе виждал да го правят извънземни. За миг Главния усети духовно родство с тях.

Изправи се и хвърли две гранати в средата на мелето, изчака двойната експлозия и продължи да стреля. Падайки по гръб, един елитен отпрати плазмен лъч към небето; бойна форма размахваше ръка на чакал, като че ли бе тояга, а чифт заразници преследваха грънт надолу в басейна от охладител. Цареше лудост, сцената бе като извадена направо от ада и човекът нямаше друг избор, освен да избива всичко, което мърда.

Когато и последните тела паднаха на земята, спартанецът бе свободен да се изкачи по пътеката, да завие надясно и да стъпи на платформата на асансьора. Усети статичното електричество да пука около бронята му и чу плазма да вие през въздуха, когато някакъв отдалечен съглашенец стреля по него. След това изчезна — издърпаха го нагоре, в корема на звяра.

Кийс? Кийс, Якоб. Да, така беше. Нали?

Не можеше да си спомни — вече не бе останало нищо, освен навигационни протоколи и планове за защита. И задължението да ги задържи в безопасност.

Задавящо бръмчене изпълваше съзнанието му. Мъчеше го смътна представа, че го е чувал и преди, но не знаеше какво е.

То настъпваше, гладно.

Когато Макей скочи от последната платформа върху огромната метална плоча, под ботушите ѝ се разнесе кухо дрънчене. Лейтенантът потръпна. Спускането надолу от платото бе отнело повече от петнадесет минути. Първо се бе качила на все още действащия асансьор до мястото, където заедно с войниците си бяха влезли в колоната по времето, когато Съглашението я окупираше. След това се прехвърли на спираловидно стълбище, виещо се надолу до дъното на шахтата досущ като нарезите по дулото на пушка и стигащо до преградата под краката ѝ.

— Радвам се да ви видя, госпожо — обади се един редник, който се материализира до лакътя ѝ — Сержант Листър би искал да говори с вас!

Макей кимна и отвърна:

— Благодаря!

Прекоси плочата до отсрещната стена, където така нареченият Отряд по проникването се бе събрал в малка групичка до купчината спуснато им отгоре оборудване. Преносим прожектор осветяваше средата на плочата и хвърляше големи сенки по стените около тях. Когато Макей се приближи, редицата се разтвори и клекналият на земята Листър скочи на крака.

— Внимань-е!

Всички застанаха мирно. Лейтенантът си отбеляза, че дългите часове и постоянният стрес бяха изсмукали и малкото допълнителна плът от лицето на офицера и той изглеждаше сух и кокалест.

— Свободно. Как върви? Някакъв контакт?

— Не, госпожо — отвърна Листър. — Още не. Но вижте това!

Един военноморски техник насочи ръчно фенерче надолу през отворите в плочата и офицерът коленичи, за да огледа по-добре. Стълбите, които свършваха от другата страна на платформата, тук се появяваха точно под плочата и се виеха в мрака долу.

— Вижте метала — подкани я Листър — и вижте онова, което е струпано на стълбите...

Макей погледна, видя, че дебелите метални плочи са били изкривени и забеляза голяма купчина оръжия долу. Нямаше човешки, поне доколкото можа да различи, само съгласенски — тоест, плазмени. Без помощта на допълнително осветление — поне засега — изглеждаше, че Потопът е струпал поне сто енергийни пистолета и пушки в безплоден опит да си проправят път през плочата. Ако разполагаха с още време — може би един-два дни — щяха да успеят.

— Признавам им го на копелетата — мрачно каза Макей. — Никога не се предават. Е, ние също. Нека срежем това чудо, да слезем долу и да заключим задната врата.

Листър отвърна:

— Да, госпожо! — но от стоящите наблизо не последваха ентузиазирани изблици. Там долу беше тъмно и кошмарите лежах в засада.

След влизането си в „Есенна колона“ ’Замамии и Яяп откриха, че условията са и по-добри, и по-лоши, отколкото очакваха. Точно според предсказанието на грънта, дежурният офицер — капнал от умора елитен на име ’Онтомии — остана извънредно доволен да ги види и не губи време, а сложи ’Замамии начело на двадесет чакала, с Яяп като старши на групата.

Като се имаше предвид и фактът, че охранителната част разполагаше с достатъчно запаси — включително метан — основните им физически нужди бяха задоволени. Това беше добрата новина.

Лошата беше, че ’Замамии, сега известен като Хуки ’Умамии, живееше в постоянен страх, че ще се намери елитен, който е познавал или него, или загиналия наскоро командос, чието име си бе присвоил, и така ще се разкрие истинската му самоличност, или че Пророците все някак ще изсмучат информацията направо от пръстите си, както се говореше, че могат да правят. Тези страхове го караха да се прикрива, да стои встрани и да делегира повечето си командни задължения на Яяп.

Това би било досадно, но приемливо, ако ставаше дума за отряд от грънтове, но положението се усложняваше значително поради факта, че чакалите се смятаха за по-високопоставени от „газогълтачите“ и хич не бяха щастливи да докладват пред Яяп.

Освен това, в допълнение на тревогите на грънта, Потопът бе открил „Есенна колона“ и макар да не бяха способни да проникнат на кораба по никой от служебните канали, които минаваха точно под повърхността на пръстеновия свят, бяха открили начин да се пъхат през сериозно повредената обшивка, въздушните шлюзове, където се бяха намирали спасителните лодки и в един забележителен случай — чрез един от собствените патрули на Съглашението, попаднали в засада, превърнати в бойни форми и пратени обратно на кораба. Присъствието им бе забелязано — но едва когато някои от „заразените“ войници се озоваха на борда. Неколцина още се скитаха някъде във вътрешността на човешкия крайцер...

Докато грънтът и отрядът му кисели чакали пазеха в хангара за совалки на „Колоната“, един катер с припаси обиколи приземен кораб, помолит за разрешение за кацане, получи го и се насочи към площадката.

Яп огледа недоволните си войници, видя, че трима от тях са се изместили от първоначалните си позиции и използва радиото си да ги върне обратно:

— Джак, Бок и Иег, идва совалка. Съсредоточете се върху катера, не върху това, което става отвън!

Чакалите бяха достатъчно умни, за да не споделят нищо по радиото, но грънтът знаеше, че си мърморят под нос, докато се връщат на местата си и катерът се приземява на изгорената от изстрели палуба.

— Следете камерите! — предупреди Яп войниците си, имаше предвид малките помещения, разположени по външния периметър на двойната обшивка на катера. — Може да има потопници!

Въпреки отвращението, което изпитваше, Бок докосна един клавиш и отвори всички камери за проверка — нова процедура за безопасност, въведена само преди три дни. Помещенията бяха празни. Чакалите се разсумтяха и Яп нямаше какво да стори, освен да преглътне унижението.

След като приключиха с формалностите, екип грънтове пристъпи към разтоварването на запасите от товарния отсек, намиращ се от вътрешната страна на обшивката и извлачи тежко натоварените антигравитационни палети на палубата. Процесът по разтоварването

завърши, катерът се издигна на гравитационното си поле, обърна се към люка и изплува под яркото слънце.

Грънтовете от товарния отряд проверяваха поред етикетите на всеки контейнер, за да разберат накъде трябва да го препратят, говореха си един с друг и вече се канеха да извлекат палетите от хангара, когато Яяп се намеси:

— Стоп! Искам да отваряте тези контейнери един по един. Да се уверим, че съдържат само онова, което се предполага!

Ако предишната му заповед се бе оказала непопулярна, тази срещна истинска съпротива — Бок реши да го предизвика.

— Ти не си елитен! Ние имаме заповед да доставим тези неща сега. Ако закъснеем, ще ни отрежат главите... — той замлъкна и щракна заплашително с човка. — И нашият род ще отреже твоята, газогълтач!

Чакалите, които до един се наслаждаваха на пререканията, се спогледаха и се ухилиха. 'Замамии трябваше да е тук да раздава заповеди, така че Яяп прокле офицера с цялото си сърце.

— Не — повтори той упорито. — Нищо няма да излезе оттук, преди да го проверим. Това е новата процедура. Елитните бяха онези, които я измислиха, не аз. Така че отваряйте и чак тогава ще махна вас и отряда ви от тук!

Един друг извънземен изсумтя, но осъзна, че придържашите се към правилата елитни ще подкрепят Яяп и се обърна към отряда си:

— Добре, чухте полевия командир Газогълтачев! Да се хващаме за работа!

Яяп въздъхна, нареди на чакалите си да се строят в гигантско U, чиято отворена страна бе обърната към товарните контейнери и зае своето място в редицата. Последвалото бе най-малкото отегчително — всеки контейнер се отваряше, затваряше и издърпваше встрани. Накрая, когато оставаха само три контейнера, Бок щракна резето, дръпна вратата и изчезна под лавина от заразни форми. Един от нападащите сграбчи главата на чакала, уви пипалата си около черепа му и заби острия си крайник в гърлото му — и вече се бе включил в гръбнака на войника, когато Яяп извика:

— Огън! — и останалите чакали започнаха да стрелят.

Нищо не може да преживее двадесет плазмени лъча, концентрирани върху него — и повечето от заразните форми умряха за

броени секунди. Но на Яяп му се стори, че е забелязал движение зад мъглата, създадена от взривяващите се топки и метна и една плазмена граната в товарния контейнер. Последва светкавица от зелено-жълта светлина, когато устройството се задейства и отекна бум. Контейнерът се разтърси като обладан от зъл дух, право нагоре се издигна фонтан от парчета сурово месо и по палубата плисна кръв. Беше ясно, че трите, може би дори четири бойни форми, скрили се в контейнера, са се надявали да проникнат в кораба.

Сега, когато и последните заразни форми бяха пукнати, в хангара за совалки се възцари кратка тишина. Трупът на Бок димеше на палубата.

— Разминахме се на косъм — обади се чакалът на име Джак. — Тези глупави твари за малко да ни избият. Добре, че началникът ни ги подреди!

Войниците и от двете страни на доскорошния критик закимаха тържествено. Яяп, който бе достатъчно близо, та да чуе коментара, не беше сигурен дали да се ядосва или да се радва. Защото, за добро или зло, го бяха издигнали до положение на почетен чакал.

Цял отряд тежковъоръжени пехотинци чакаше резачките да приключат с металната плоча. В плътния мрак долу се сипеха искри и всеки от мъжете и жените се чудеше какво ли ги чака. Дали щяха да оцелеят? Или да оставят костите си на дъното на тази дупка? Нямаше как да отгатнат.

Междувременно, на тридесет метра встрани, двамата офицери стояха сами. От кацането насам Макей беше понесла много повече, отколкото ѝ се полагаше. Силва бе наясно с това и съжеляваше. Част от проблема явно произтичаше от факта, че тя е негова дясна ръка — извънредно тежък пост, който можеше да съсипе дори и най-способния офицер. Но истината бе, че Макей бе по-добър командир, отколкото колегите си и го доказваше фактът, че Парашутистите бяха готови да я следват навсякъде — дори в яма, която вероятно е пълна с лакомии за живота им чудовища.

Но издръжливостта на всеки си има граница, дори при офицер като Макей — и майорът знаеше, че тя се намира близо до ръба. Забелязваше го в мрачния контур на някога облото ѝ лице, в празните

очи, в линията на устните ѝ. Не ставаше дума само за изтощение — тя беше най-коравият, най-суров пехотинец, когото Силва познаваше, — а за липса на надежда. Докато се готвеше да я изпрати долу, майорът осъзна, че ѝ трябва нещо истинско, за което да се бие, нещо повече от патриотизъм — цел, която би ѝ позволила да върне поне някои от подчинените си обратно.

Това, плюс възможността нещо да се случи и с него, бе в основата на брифинга, който последва.

— Така — поде Силва, — слез долу, огледай внимателно и виж дали можеш да хлопнеш вратата под носа на онези копелета. Ще е идеално, ако си осигурим четиридесет и осем часа свободни от Потоп, но и двадесет и четири вършат работа, защото дотогава ще сме се махнали оттук.

Макей гледаше над рамото на Силва, но последното изречение върна погледа ѝ върху лицето му. Той видя движението и осъзна, че е улучил целта.

— Да се махнем ли, сър? Че къде ще идем?

— У дома — отвърна майорът уверено, — при духовия оркестър, медалите и повишенията, които ни чакат. И тогава, след битките, които сме спечелили тук, ще имаме възможността да създадем армия от Парашутисти и да изтласкаме Съглашението в онази дупка, от която са еволюирали.

— Ами Потопът? — попита Макей, втренчена в него. — Ами те?

— Те ще умрат — отвърна Силва. — ИИ успя да установи връзка преди няколко часа. Оказа се, че Главния е жив, Кортана е с него и се опитват да спасят Кийс. Щом го вземат, ще взривят „Колоната“. Експлозията ще разруши Хейло и всичко на него. Не съм фен на спартанската програма, знаеш, но ще му го призная на копелето. Той е страхотен войник!

— Добре звучи — каза Макей предпазливо. — Но как ще се махнем оттук, преди пръстенът да гръмне?

— А — отвърна Силва, — ето тук вече идва ред на моята идея. Докато си долу и чистиш каналите, аз ще се кача горе и ще довърша подготовката, нужна, за да измъкнем „Истина и Помирение“ от лапите на Съглашението. Корабът вече е годен за полет и Кортана може да го управлява, или — ако не успее — ще пуснем Уелсли да се пробва. Ще е доста голям зор, но той може и да успее. Представи си — връщаме се

на Земята с крайцер на Съглашението, натъпкан със съгласенска техника и зареден с данните от Хейло! Невероятно посрещане ни чака! Човешката раса има нужда от победа точно сега и ние ще им дадем една голяма!

Едва тогава Макей, която се взираше в потъналото в сенки лице на другия офицер, осъзна мащаба на грубите амбиции, движещи нейния началник и разбра, че дори и да се сбъднат най-невероятните му мечти, тя не иска и капка от славата, която Силва търсеше. Просто да прибере у дома неколцина войници живи — за нея това би било достатъчна награда. Хрумна ѝ една стара войнишка поговорка: „Никога не влизай в лисичата дупка заедно с герой!“

Славата и повишенията... това беше чудесно, но точно сега тя бе готова да се съгласи чисто и просто на оцеляване.

Първо се чу силен трясък, последван от появата на шест синьобели слънца, които осветиха вътрешната повърхност на шахтата, докато падаха към покрития с отломки под отдолу. След това нашествениците се спуснаха, не един по един надолу по стълбите, както заразните форми биха очаквали, а по шестима наведнъж, висейки на въжета. Приземиха се след секунди, коленичиха с готови за стрелба оръжия и се обърнаха с лице навън. Всеки парашутист носеше шлем, оборудван с два фенера и камера. Чрез прости движения с глава войниците създаваха припокриващи се образи на стените, които биваха предавани обратно горе и оттам — на платото.

Макей стоеше на плочата, оглеждаше суровия филм на портативния монитор и видя, че по периметъра на шахтата са разположени четири големи арки, които трябва да бъдат запечатани, за да се препречи достъпът до спиралното стълбище. Нямаше и следа от Потопа.

— Добре — каза тя, — имаме четири дупки за затваряне. Искам да им турите тапите след трийсет. Слизам долу.

Още докато говореше, Макей се спусна в дупката, изрязана в центъра на плочата, а Уелсли пресмяташе точния размер на всяка арка, така че техниците да изработят металните „тапи“ и те да бъдат свалени на дъното на шахтата, наместени на ръка и запечатани на място. След броени минути компютърно генерираните очертания бяха нанесени с

лазер върху метални плочи, войниците задействаха горелките и се започна рязането.

Макей усети как и двата й ботуша удрят в пода и за пръв път се огледа. Сега, когато най-сетне можеше да види мястото със собствените си очи, командирът на отряда осъзна, че долната част на шахтата е покрита с барелефи. Искаше й се да ги разгледа, да прокара пръсти по замазаните от мръсотията образи, записани тук, но знаеше, че не може — не и без да наруши защитния пръстен и да се озове в опасност.

— Контакт! — обади се един от пехотинците. — Видях нещо да мърда!

— Задръж огъня — отвърна Макей предпазливо, а гласът й отекуна от стените. — Пестете муниции, докато не получим чисти мишени!

Веднага щом тя даде заповедта за спиране на огъня, Потопът нахлу в шахтата. Макей изкрещя:

— Сега! Дърпай! — и седем добре закотвени макари изтеглиха целия отряд във въздуха извън обхвата на врага. Пехотинците стреляха, докато се издигаха. Един парашутист крещеше ругатни срещу бойната форма, водеща парада.

Пехотинецът с голямата уста хвърли пълнителя си, пъкна нов в пушката и я метна на рамо, за да възобнови стрелбата. Бойната форма, по която стреляше, скочи петнадесет метра нагоре, уви крака около кръста му и удари главата му с камък. Карабината на поваления редник увисна през рамото му, твартата се закатери по въжето като огромна маймуна и се втурна към платформата горе.

Листър, който все още стоеше на плочата, прицели пистолета си право надолу, вкара три изстрела в темето на бойната форма, видя я да пада в кипналата маса долу и проследи изчезването й под вълната извънземна плът.

— Размърдай се, народе! — обади се той. — Вдигайте примамката и пуснете бомбите!

Потопниците отдолу откриха огън с енергийни оръжия. Макарите скърцаха, Парашутистите се издигнаха и двадесет гранати паднаха през дупката и в тълпата на дъното. Не осколочни, които биха посипали с шрапнели и парашутистите, а плазмени — които изгоряха, докато Потопът се трупаше около тях, а след това избухнаха в бърза

последователност. Те изпариха повечето от бърборещите чудовища, а останалите бяха уязвими за изстрелите и втора доза гранати.

Десет минути по-късно дойде съобщението, че тапите са готови и долу бе пратен по-голям боен отряд, последван от четири екипа техници. Арките бяха блокирани без проблеми, шахтата бе запечатана и плочата — заварена на място. „Задната врата“ бе затворена — не завинаги, но поне за един ден — и това бе всичко, от което хората имаха нужда.

Главния стигна до върха на гравитационния асансьор и си проправи път през лабиринт от проходи и отсеци, заети и от Потопа, и от Съглашението. Зави зад един ъгъл и видя пред себе си отворен люк.

— Прилича на хангар за совалки — обади се Кортана. — Би трябвало да успеем да стигнем до Контролната зала през третото ниво.

Връзката, която ИИ следваше, им достави ново съобщение от капитана. Гласът му бе слаб и звучеше завалено:

— Дадох ти заповед, войнико, изтегли се!

— Бълнува от болка — каза Кортана. — Трябва да го намерим!

... изтегли се! Дадох ти заповед, войнико!

Мисълта отекна през останките от разбития ум на Кийс. Завладяващото присъствие се спускаше. То можеше да познае, че този тук е почти изчерпан — не му е останала енергия за борба. Проправяше си път към спомените, които създаването пазеше толкова ревниво, и се натъкна на внезапна съпротива — опозиция с ужасна сила.

Кийс стискаше последните си жизненоважни спомени и — дълбоко в съзнанието си, където не бе останал никой друг, освен той и съществото, което се опитваше да го погълне — изкрещя *НЕ!* Смъртта, на която се бе противопоставял тъй дълго, отказа да нахлуе. Жизнената му сила бе погълната бавно, като последни капки вода от току-що затворен кран.

Споменът за гласа го пришпорваше и Главния си проправи път на един балкон по протежение на хангара за совалки, откри, че там кипи оспорвана битка и метна две гранати в средата на сблъсъка. Те оказаха желанния ефект, но издадоха и присъствието на човека и потопниците се спуснаха към него като метални стружки, привлечени от магнит. Напорът на Потопа бе изключителен и спартанецът бе принуден да отстъпи в прохода, откъдето бе дошъл, за да събере поплътно мишените, да си спечели малко време и да презареди оръжията си.

Оспорваната престрелка свърши и той се втурна към другия край на галерията, където мина през отворен люк. Стигна до следващото ниво, където му се стори, че Потопът си е направил събрание в другия край на пътеката. Главния току-що бе свършил гранатите, което означаваше, че се налага да си прочисти пътя по трудния начин. Един носител се взриви и събори на долния етаж куп бойни форми. Гръмналият носител пръсна лакоми заразни форми във всички посоки и се спихна, а една от съборените от него бойни форми скочи напред, влачейки счупения си крак, стиснала с ръце граната, все едно е букет цветя. Спартанецът отстъпи, изстреля серия от десеторни откоси и благодари, когато гранатата експлодира.

Носителят му бе дал една идея — когато се взривяваха, гърмяха качествено. Втора такава твар се появи пред него и си запроправя път напред, съпроводена от вълна заразници и още две бойни форми. Главния използва оптиката на пистолета си за оглед на бойните форми и със задоволство откри, че са идеални за целта — до една носеха плазмени гранати. Излезе пред тях и бойните форми незабавно се хвърлиха високо във въздуха. Веднага щом отлепиха крака от палубата, Главния приклепна и стреля — право в носителя.

Прицелът му бе идеален — веднага, щом двукраките гротески преминаха над целта, балонът се взриви и задейства плазмените гранати, носени от бойните форми. Те всички изчезнаха в облак синьо-бяла светлина и разрушителна енергия.

— Контролната зала е насам — обади се Кортана и спартанецът се хвърли напред, изгарящ от нетърпение да се придвижат в правилната посока.

Напредваше бързо — през залятия с кръв коридор и след новите навигационни координати на Кортана към все още далечния люк.

Премина през него, след това по някакъв коридор до кръстопът, зави надясно, наляво и тъкмо минаваше през нова врата, когато по връзката се разнесе ужасно стенание.

— Капитанът! — извика Кортана. — Жизнените му показатели гаснат! Моля те, Главен, побързай!

Спартанецът се хвърли в коридор, претъпкан и със съглашенци, и с потопници, и заля плетеницата от тела с куршуми. Продължи да тича с максимална скорост, спринтирайки покрай враговете и пренебрегвайки досадните им изстрели. Всяка секунда бе жизненоважна — Кийс гаснеше бързо.

Спартанецът успя да стигне до източника на носещата вълна на невралната мрежа — контролната зала на кораба. Светлините бяха приглушени, тук-там се забелязваха сини искрици и отражения от метални повърхности. Дебели, твърди колони обграждаха рампата, водеща към издигнатата платформа, на която стоеше нещо странно. Първоначално спартанецът го помисли за носител, но бързо осъзна, че тварта е твърде голяма. Имаше шипове, които стигаха до тавана като гъста, сиво-зелена паяжина. Нямаше признаци за съпротива, поне засега, което му даде възможност да се придвижи по рампата с готова за стрелба карабина. Когато се приближи, осъзна, че новата потопна форма е огромна. Дори и да бе забелязала присъствието на човека, тварта не даде знак за това и продължи да зяпа големия холопанел, сякаш запечатваше в паметта си изобразената на него информация.

— Не отчитам признаци за човешки живот — отбеляза предпазливо Кортана. Поспря и добави: — Жизнените показатели на капитана току-що секнаха.

По дяволите.

— А невралната мрежа? — попита Главния.

— Още предава.

Едва тогава спартанецът забеляза една издупчина на хълбока на чудовището и осъзна, че гледа отпечатък от гротескно изкривеното лице на военноморския офицер. ИИ заяви:

— Капитанът! Той е един от тях!

Спартанецът осъзна, че вече знае това, че го е знаел, откакто бе видял записа на Дженкинс — и просто не е искал да приеме истината.

— Не можем да оставим Потопа да завладее пръстена! — възкликна отчаяно Кортана. — Знаеш какво би искал той... Какво

искаше от нас да сторим!

„Да — помисли си Главния. — Знам си задълженията!“
Трябваше да взривят двигателите на „Колоната“, за да разрушат Хейло и Потопа. А за целта се нуждаеха от достъп до невралните импланти на капитана.

Главния отдръпна ръка, сви длан в бронирана лопата и използва огромната си сила да забие грубия инструмент в подутото тяло на потопната форма. Докато си проправяше път през кожата на тварта и проникваше в черепа на капитана, усети лека съпротива. Стигна до полуразтворения мозък вътре. Натикал ръка в привидно безплътното тяло на тварта, спартанецът порови и напипа имплантите на Кийс. Когато извади ръката си от раната, се чу плъокване. Главния изтръска гъбестите останки на палубата и пъкна чиповете в празните слотове на бронята си.

— Готово — каза Кортана мрачно. — Имам кода. Трябва да се махаме. Трябва да стигнем до „Есенна колона“. Да се върнем при хангара и да си намерим превоз!

Сякаш призована от летаргичното чудовище, което стоеше пред контролния пулт на кораба, в залата нахлу глутница потопници, всички до един явно твърдо решени да убият тежковъоръжения нашественик. Преден отряд, съставен от носител и бойни форми, връхлетя платформата, избута човека назад и всмука куршумите му, сякаш нямаше търпение да ги поеме. Най-сетне, по-скоро поради случайност, отколкото по план, спартанецът отстъпи на мостика и полетя към палубата долу. Така си спечели миг за отдих. Нямаше много време обаче — точно колкото да скочи на канала, минаващ успоредно на платформата горе, да презареди оръжията си и да опре гръб в ъгъла.

Ордата наистина се хвърли срещу него, виейки, дърдорейки и бълбукайки, катереха се през телата, които бяха струпани пред тях, изобщо не ги бе грижа за жертвите, бяха готови да платят каквато цена е нужна.

Бурята от изстрели, идваща от облечения в „Мьолнир“ войник, бе твърде мощна, твърде добре прицелена и Потопът започна да се олюлява, да се препъва, да пада; мнозина даваха живота си на броени сантиметри от просмуканите с кръв ботуши на спартанеца, драскайки по глезените му. Той искрено благодари, когато и последната бойна

форма падна, приветства възцарилата се над залата тишина и си даде време да презареди и двете си оръжия.

— Добре ли си? — попита колебливо Кортана и благодарна, и изумена от факта, че Главния все още е на крака.

Той си помисли за капитан Кийс.

— Не — отвърна. — Да се махаме оттук и да довършим тези копелета!

Беше вцепенен от натрупаната умора, от глад и битки. Планираният път за бягство към хангара бе задръстен от потопници и съглашенци. Спартанецът крачеше почти като на автопилот — просто убиваше и убиваше, и убиваше...

Хангарът бе пълен със съглашенски войници. Един катер бе стоварил нови попълнения и бе отлетял. Двойка елитни патрулираха близо до баншито в дъното на залата.

През изтощения мозък на Главния преминаха всевъзможни варианти за усложнения. Дали тази конкретна машина бе за ремонт? Ами ако елитният се качеше на оръдието и го приковеше? Ами ако на някой умник му хрумнеше да затвори външния люк? Но никой от страховете му не се въплъти в реалност, докато самолетът се съживяваше, обръщаше се към планетата, увиснала извън вратите на хангара и се впускаше в нощта. Последваха го енергийни лъчи в опит да изгорят и свалят баншито, които в крайна сметка не успяха.

Главния и Кортана отново бяха на свобода.

ЧАСТ ШЕСТА

ТЪРБУХЪТ

ГЛАВА 12

Д +76:18:56 (ПО ЧАСОВНИКА НА „МИСИЯТА“ НА СПАРТАНЕЦ-117) / ПЛЕНЕНО БАНШИ, НА ПОДХОД КЪМ „ЕСЕННА КОЛОНА“

Баншито изсвистя през тясна долина и над безплодната пустош. Сянката на самолета препускаше пред него, сякаш бързаше да стигне първа до „Есенна колона“. Главния усещаше насрещния вятър, който се събираше зад носа на самолета и блъскаше бронята му. Беше приятно — пък макар и за кратко — да се намира извън криволичетите коридори и претъпканите отсеци.

Първият знак за присъствието на кораба на повърхността на пръстена беше дълбоката сто метра следа, гравирана от корпуса на „Колоната“ в кожата на Хейло. Започваше там, където крайцерът бе докоснал земята за пръв път и изчезваше там, където бе подскочил във въздуха, за да се появи отново на около половин километър по-нататък. После оврагът продължаваше прав като стрела до мястото, където корабът най-сетне бе намерил покой, с щръкнал над скала масивен нос. В района имаше и други въздушни превозни средства, до едно принадлежащи на Съглашението и те нямаха причини да подозират новодошлото банши. Поне засега.

Спартанецът, който имаше желание подходът му да бъде максимално нормален на вид, си избра един от многото празни хангари за спасителни лодки, подредени по десния борд на кораба и се вмъкна. За нещастие двигателят угасна в последния момент, баншито удари обшивката на „Колоната“ и, макар че спартанецът успя да изскочи, самолетът падна на камъните долу. Не беше точно незабележимото пристигане, на което се надяваше. При все това, като се имаха предвид плановете на Кортана за кораба, присъствието му и бездруго нямаше да остане в тайна задълго.

— Трябва да стигнем до мостика — каза ИИ. — Оттам можем да използваме невралните импланти на капитана, за да задействаме претоварването в горивните камери на кораба. Експлозията би трябвало да увреди достатъчно системи отдолу и да разруши пръстена.

— Надали ще представлява голям проблем — отбеляза Главния, докато се придвижваше към миниатюрния въздушен люк. — Не знам кой по-добре се справя с взривяването — ти или аз...

В мига, когато излезе навън, видя групичка червени точки да се появяват на детектора му за движение и осъзна, че от лявата му страна се крият разни гадории. Единственият въпрос беше какви врагове го очакват — Съглашението или Потопът? Ако му предоставяха избор, предпочиташе Съглашението. Може би — само може би — Потопът още не бе открил кораба.

Проходът бе задънен отдясно, което означаваше, че няма друг избор, освен да поеме наляво. Но вместо да се вреже в Съглашението или в Потопа, Главния попадна под нападение на ято стражи.

— Олеле — обади се Кортана, когато той започна да стреля, — изглежда Наблюдателят знае къде сме...

— Чудя се дали знае и какво планираме — промърмори Главния.

Един робот се взриви, друг удари палубата с шумно дрънчене и спартанецът взе трети на мушка.

— М-да, той преследва главата ми, но всъщност ти си нещото, което наистина търси!

ИИ не коментира. И третата машина се взриви, а Главния продължи по коридора, използвайки хангарите за спасителни лодки като прикритие. Появиха се още двама стражи, които бяха свалени и се превърнаха в скрап.

Почти веднага след като стигнаха в края на коридора, следваше завой вдясно и ето ти един зейнал люк за поддръжка. Не беше идеалното, тъй като се налагаше войникът да се примири с мисълта за пълзене през твърде тесен тунел, но явно нямаше друг избор. Така че Главния се пхна вътре, откри, че се намира в лабиринт и се поблъска известно време, преди да забележи един люк, който хвърляше лъч светлина на палубата пред него. Точно там от отвора изплуваха група заразни форми и въпросът му отпреди малко получи отговор. Явно Потопът беше открил „Колоната“ и вече се бе настанил тук.

Той изруга под нос, отстъпи и заля тварите с куршуми. Плъзна се напред и надникна през люка на пода. Видя носител и осъзна, че сигурно има и още. Пусна една плазмена граната през дупката, отстъпи и се поусмихна доволно, когато експлозията отекна.

Служебните тунели явно не го водеха натам, накъдето му се искаше, така че той се спусна през дупката, смачка няколко заразни форми и застреля още две. Залятият с кръв коридор беше мръсен, но добре осветен. Спартанецът се натъкна на шкафче в стената и с удоволствие откри четири осколочни гранати и резервни муниции. Бързо ги прибра и продължи нататък.

Двама стражи се показаха иззад ъгъла, откриха огън с лазерите си и си получиха заслуженото.

— Може би ни търсят — каза Кортана, — но ми се струва, че са пратени да контролират Потопа.

Теорията ѝ имаше смисъл, но всъщност беше без значение за Главния, който бе принуден да се бие със стражите, Потопа и Съглашението, докато си проправяше път през поредица от коридори и в тежко увредената част от кораба, където големи отряди елитни и грънтове чакаха да го хапнат за обяд. Направо гъмжеше от тях, бяха твърде много, за да ги овладее само с карабината, така че им сервира няколко гранати. Един от елитните бе разкъсан на парчета от припокриващите се взривове, друг изгуби крак, а един грънт прелетя през половината помещение. Магическият кръг се бе затворил — и преди принудителното кацане той разстрелваше съглашенски войници; ето, че сега му се налагаше да върши същото.

„Врагът просто не си вади поука!“ — помисли си спартанецът.

Имаше обаче оцелял — един корав елитен, който метна своя плазмена граната и пропусна само на сантиметри. Главния се затича и избяга от зоната на взрива, точно когато устройството изгърмя. Елитният го нападна, пое по-голямата част от цял пълнител и най-сетне падна мъртъв на палубата.

До изгорения мостик оставаше малко разстояние, но там на стража стояха съглашенски войници. Вестта вече се бе разнесла. Те знаеха, че човекът идва насам и откриха огън веднага, щом го видяха.

Спартанецът отново използва граната, за да изравни шансовете, след това смачка главата на един елитен с юмрук. Черепът на извънземното се превърна в каша и тялото му се срути като марионетка с отрязани конци. Бронята даваше на човека достатъчно сила да прекатури глиган. След това, точно когато смяташе, че битката е приключила, някакъв грънт го застреля изотзад. Алармата заглъхна,

щом щитовете започнаха да се презареждат. Втори изстрел, пуснат достатъчно бързо, би го убил.

Времето сякаш се забави, когато Главния се обърна надясно. Грънтът, който се криеше в един шкаф за оборудване, застина, когато бронираният извънземен не само оцеля след уж фаталния изстрел, но и се извърна с лице към него. Бяха на една ръка разстояние един от друг, което означаваше, че спартанецът можеше да посегне, да сграбчи дихателния апарат на нападаателя си, да му го смъкне и да хлопне вратата на шкафа. Чу се шумно щракане, последвано от бесни удари. Главния продължи напред към мястото, откъдето капитан Кийс раздаваше заповедите си. Кортана се появи над контролния панел пред него. Навсякъде, накъдето ИИ се обръщаше, виждаше изгорено оборудване, окървавени палуби и разбити екрани.

Тя поклати тъжно глава.

— Напускам дома си за няколко дни и виж какво става! — вдигна ръка към полупрозрачното си чело. — Няма да ми отнеме много време... Ето, това би трябвало да ни даде възможност да се качим на спасителна лодка и да се отдалечим от Хейло, преди детонацията.

Следващият глас, който Главния чу, принадлежеше на 343та Виновна искра:

— Боя се, че за това не може да става и въпрос!

Кортана простена:

— О, по дяволите!

Главния вдигна оръжието си, но не видя и следа от Наблюдателя и стражите му. Това не спря конструкта да приказва в ушите му — извънземното ИИ се бе включило в комуникационната му система.

— Глупаво! Да вградиш в корабното си ИИ толкова много знания! Не се ли притесняваш, че може да го заловят? Или разрушат?

Кортана се намръщи:

— Той е в цикъла ми с данни. Заложил ми е капан!

Макар че не се намираше близо до мостика, Наблюдателят бе на борда и се носеше от един контролен панел към друг, изсмуквайки информация от несъществените субпроцесори на Кортана с лекотата на човек, който почиства завесите си.

— Не можеш да си представиш колко е вълнуващо това! Да разполагаш с пълен запис на цялото ни изгубено време! О, как ще се

наслаждавам на всеки миг категоризация! Да мисля, че ще разрушиш тази инсталация, както и този запис... Шокиран съм! Почти твърде шокиран, за да го изкажа!

— Спря саморазрушителния цикъл — предупреди Кортана.

— Защо продължаваш да се бориш срещу нас, Преродени? — попита Искрата. — Не можеш да спечелиш! Дай ни конструкта — и аз ще се погрижа смъртта ти да е относително безболезнена и...

Останалото от казаното от 343та Виновна искра заглъхна, все едно някой бе щракнал ключ.

— Поне все още владее комуникационните канали — обясни Кортана.

— Къде е той? — попита Главния.

— Засичам сигнали из кораба... — отвърна ИИ. — Най-вероятно стражи. Що се отнася до Наблюдателя — той е в машинното отделение. Сигурно се опитва да изключи ядрото. Дори ако успее да задействам отново броеето... не знам какво да правя.

Спартанецът се втренчи изненадано в холограмата. Подобно признание получаваше за първи път — и то я правеше някак почовечна.

— Колко огнева мощ е нужна, за да се пробие някое от полетата на двигателите?

— Не много — призна Кортана, — една добре хвърлена граната вероятно. Защо?

Главния извади граната, подметна я и я хвана отново. ИИ се ококори и кимна:

— Добре, да вървим!

Войникът се обърна и понечи да си тръгне.

— Главен! — извика Кортана. — Стражи!

Машините ги нападнаха в идеален синхрон.

Майор Силва стоеше в парадна стойка „свободно“, с разкочани крака, стиснати зад гърба ръце и гледаше към площадките за кацане, където мъжете и жените под командването му довършваха последните приготовления за нападението над съглашенския кораб „Истина и Помирение“. Петнадесет банши, всички събрани от различни бойни подвизи из Хейло, очакваха заповед за излитане. Пеликани — три от

четирите, които бяха останали на хората — спуснаха рампите си и тежко натоварените пехотинци се покатериха вътре. Всеки от оцелелите 236 войници бе снабден с оръжия, подходящи за настоящата мисия. Не такива за далечна стрелба — ракетни установки и снайперистки пушки, — а карабини, пушки помпи и гранати, всички те смъртоносни в затворено пространство и, поне по идея, ефективни както срещу Съглашението, така и срещу Потопа.

Военноморският персонал, от който бяха останали шестдесет и трима души, беше въоръжен със съглашенски плазмени пушки и пистолети, които, благодарение на малкото си тегло и поради факта, че не се нуждаеха от допълнителни муниции, оставяха хората свободни да носят инструменти, храна и медицинско оборудване. Те имаха заповед да избягват схватките, когато е възможно — и да се съсредоточат върху управлението на кораба. Група от шестнадесет души, чиито умения бяха сметнати за жизненоважни в мисията, имаха прикрепени по двама пехотинци за телохранители.

При условие, че Кортана и Главния съумееха да изпълнят мисията си, очакваше се да вземат една от спасителните лодки на „Есенна колона“ и да се срещнат с „Истина и Помирение“ в космоса. Колкото и да бе досадна от време на време, офицерът знаеше, че Кортана ще успее да пилотира извънземния кораб и да ги закара у дома.

Ако първоначалният план не сполучеше, Силва се надяваше, че Уелсли, с помощта на военноморските офицери, ще съумее да прекара кораба през хиперпространството и да го върне на Земята. Събитие, за което вече се бе подготвил — чак до това какво ще облече и кратката, но трогателна реч за пред медиите. Като че призован от мислите му, Уелсли избра този момент да наруши уединението на офицера. ИИ, който се намираше в бронирана матрица, праметната през рамото на Силва, типично за него, дори не се извини.

— Лейтенант Макей се обади, майоре. Отряд Едно е на място.

Силва кимна, спомни си, че Уелсли всъщност не може да го види и отговори:

— Добре. Кажете им, че ако успеят да се прикриват през следващите няколко часа, всичко ще бъде наред.

— Имам пълно доверие на лейтенанта — отвърна с равен глас ИИ.

Намекът му бе очевиден. Уелсли вярваше в Макей и бе загрижен за онази част от плана, в която участваше нейният началник. Силва въздъхна. Ако изкуственият интелект бе човек, офицерът щеше да го е сложил на място още преди доста време. Но Уелсли не беше човек, не можеше да бъде манипулиран по същия начин като подчинените му от плът и кръв и, досущ като личността, по чийто пример се бе моделирал, имаше неприятния навик на езика му да е това, което е и в мислите му.

— Добре — обади се майорът колебливо, — какъв е проблемът?

— „Проблемът“ — поде Уелсли — е Потопът. Ако планът ни успее и сме в състояние да превземем „Истина и Помирение“, почти със сигурност на борда ще има потопни форми. Всъщност според онова, което ние с Кортана успяхме да подслушаме, единствената причина корабът да остане тук е именно тази. Всички необходими ремонти са направени, а Съглашенските сили се опитват да стерилизират вътрешността на кораба преди излитането.

— Което отговаря на въпроса ти — отвърна Силва, стараяйки се да сдържи нетърпението си. — По времето, когато приключим завземането, повечето от потопниците ще бъдат мъртви. А тръгнем ли на път, ще изпратя отряди ловци да избият оцелелите. С изключение на няколко екземпляра, които ще поставя под силна охрана, останалите ще бъдат изхвърлени в пространството. Е, доволен ли си?

— Не — отвърна твърдо Уелсли. — Ако носител успее да избяга на повърхността на Земята, цялата планета ще бъде завладяна. Тази заплаха е не по-малко опасна... дори по-опасна от Съглашението. С Кортана сме съгласни в едно — на потопниците не бива да им се позволи да напуснат тази система.

Силва се огледа бързо, за да се увери, че наоколо няма никой, който да го подслуша, и изрази гнева си:

— И двамата с Кортана имате склонност да забравяте едно важно нещо — тук командвам аз, а не вие. Приканвам те да откриеш къде в заповедите ми се получава заплаха за Земята, по-голяма от проклетото Съглашение! Ролята ти е да ми даваш съвети. Моята — да вземам решения. Смятам, че можем да намерим по-добър начин да се преборим с Потопа, ако нашите учени притежават живи екземпляри, с които да работят. Нещо повече — хората трябва да видят този нов враг, да разберат, колко е опасен и да повярват, че може да бъде победен.

Уелсли се замисли дали да не продължи спора като посочи, че амбициите на Силва като нищо могат да замъгляват обективността му, но реши, че би било чиста загуба на време.

— Това окончателното ви решение ли е?

— Да, окончателното.

— Тогава Бог да ви е на помощ — отвърна мрачно ИИ, — защото ако планът ви се провали, никой друг няма да успее!

Този незасегнат от боевете отсек бе служил преди време като съблекалня за пилотите на изстребителите „Лонгсорд“ и пеликаните. Сега, без никакви други модификации, освен инсталирането на няколко груби приспособления за спане, маса с малко храна и кутии с оборудване, залата служеше за неофициален щаб на съглашенските сили, настанени на борда на „Есенна колона“.

Командният състав — или поне тези, които бяха останали — седяха прегърбени на неудобните извънземни столове, мнозина бяха твърде уморени, за да помръднат — и се взираха в предводителя си. Той се наричаше ’Онтомии и беше объркан, разочарован и, дълбоко в себе си, изплашен. Ситуацията на борда на „Колоната“ се бе влошила драматично. Въпреки усилията да ги спрат, потопните форми продължаваха да проникват в кораба. Отвратителните боклуци дори бяха успели да овладеят двигателния отсек на кораба преди нов враг — онзи, който се изправяше и срещу съглашенците, и срещу потопниците — да прати летящи работи в кораба и да овладее на свой ред машинното отделение. А сега, като че ли за да докаже, че ’Онтомии наистина е прокълнат, още една заплаха се бе появила на сцената, и той се колебаеше дали да сподели тази новина с вече изтощените елитни, строени пред него.

— Е — поде ’Онтомии предпазливо, — явно един човек е разбил банши в кораба и сега се намира на борда.

Един ветеран на име ’Касамии се намръщи.

— Един човек? Тоест, един-единствен! С цялото ми уважение, Ваше превъзходителство, един човек повече или по-малко няма никакво значение.

’Онтомии преглътна.

— Да... ами, по принцип бих се съгласил с теб, само че този човек е малко необичаен. Първо, защото носи специална броня и второ, защото явно е зает с някаква мисия, и трето, защото сам-самичък е убил до един членовете на Охранителен отряд III, които носеха отговорност за мостика и командната зала.

Незабелязан от онези пред него, привидно изпадналият в летаргия офицер, известен като Хуки 'Умамии, започна да се кокори заинтригувано. Понадигна се на мястото си и се съсредоточи. Тъй като бе избрал да седне на последния ред, на 'Замамии му беше трудно да чува. Разговорът продължи.

— Един човек е постигнал всичко това? — 'Касамии очевидно не вярваше. — Изобщо не ми се струва възможно.

— Да — съгласи се 'Онтомии, — но е вярно. И не само това, но и след като е постигнал целта, заради която е влязъл в контролната зала, той си е тръгнал и сега се намира неизвестно къде на борда на този кораб... — Той огледа лицата на седналите пред него. — Кой има способностите и смелостта да намери извънземния и да го убие?

Отговор получи със задоволителна бързина.

— Аз — обади се 'Замамии и скочи на крака.

'Онтомии се вгледа в него под ярките човешки светлини.

— Кой си ти?

— 'Умамии — излъга елитният.

— А, да — отвърна с благодарност командирът. — Командосът... Точно такава личност ни трябва, за да се отървем от този двукрак вредител. Мисията е твоя. Дръж ме в течение. А сега да обърнем внимание на онези нови летящи механизми...

По-късно, след края на съвещанието, 'Касамии потърси доброволца с намерението да поднесе комплиментите си на младия офицер за инициативността му. Но, също като човека, когото елитният трябваше да намери, той беше изчезнал.

След като си проби с бой път извън мостика, Главния премина през поредица проходи, натъкна се на още потопници и ги повали. Кортана пресметна, че могат да проникнат в машинното отделение през криокамерите и спартанецът се насочи натам. Проблемът беше, че

продължаваше да се натъква на затворени люкове, заключени врати и други препятствия, които му пречеха да се движи по права линия.

След като се бе промъкнал през голяма, тъмна зала, осеяна с оръжия, Главния чу отгласи от битка, идващи иззад един затворен люк. Поспря, изчака звуците да заглъхнат и се промъкна в коридора. Докато се приплъзваше покрай стената, навсякъде виждаше паднали трупове, забеляза и стърчащи от един товарен контейнер шипове и кръвта му изстина. Ловец! Или, по-точно, двама Ловци, тъй като те винаги се движеха по двойки.

Тъй като не разполагаше с ракетна установка, той избра единственото по-мощно оръжие в арсенала си — гранатите. Хвърли две една след друга, видя бодливия носорог да пада и чу гневния рев на втория Ловец, който се засили срещу него. Спартанецът стреля само за да забави извънземния, отстъпи през люка и се благодари, когато вратата се затвори. Това му даде още две-три секунди, необходими за да стъпи по-здраво, да извади още една граната и да се приготви да я хвърли. Люкът се отвори, осколочната граната полетя право към целта и взривът събори звяра на земята. Палубата потрепери при удара на тялото му. Ловецът се помъчи да се надигне, но затихна под порой от куршуми.

Главния гледаше да заобиколи отдалеч трупа, докато излизаше от стаята и се връщаше в коридора. По пътя си през вътрешността на кораба видя окъпани в кръв стени, паднали във всевъзможни пози трупове, взривени люкове, искри, летящи от разпределителни кутии и поредица малки пожари, които — поради отсъствието на горими материали — явно не можеха да се разпространят.

Чу тракането на автоматично оръжие някъде пред себе си и премина през следващия люк. Вътре гореше огън на мястото, където две големи тръби преминаваха през зала за поддръжка. Намираше се близо до криокамерите, или поне така смяташе, но му оставаше и да си пробие път през тях.

Тъй като не му се искаше да скача през пламъците, ако не е абсолютно необходимо, спартанецът зави надясно. Отгласите от битката се усилиха, когато един люк се отвори към голяма зала, пълна с най-разнообразни потопни форми, сражаващи се с ято стражи. Спартанецът спря, нарами оръжието си и стреля. Стражите падаха, носителите се взривяваха, всички стреляха по останалите в луд хаос от

пресичащи се енергийни лъчи, 7.62-милиметрови куршуми и взривяващи се игли.

Щом роботите бяха извадени от строя, а повечето потопници — неутрализирани, Главния успя да стигне до средата на залата, да се покатери по една стълба и да се озове на тесния перваз горе. От това място виждаше Контролната зала за поддръжката, където няколко стражи се занимаваха с унищожаването на група потопници, които пък не желяеха да ги изпекат, без да окажат съпротива. Участниците в битката бяха твърде заети, за да се озъртат за разни хора, така че Главния се възползва от това, за да се спусне обратно долу и да влезе в Контролната зала.

Това, както скоро осъзна, бе голяма грешка.

В началото не беше много зле, или поне не изглеждаше зле, докато разруши и двамата стражи и се захвана с потопниците. Но всеки път, когато свалеше някой от тях, мястото му сякаш заемаха две нови форми, а това скоро го принуди да премине в защита.

Отстъпи в преддверието на контролната зала. Нямаше голям избор, освен да облекне гръб на един заключен люк. По-големите форми налитаха на двойки и тройки — а заразниците пристигаха на цели ята. Някои от нападенията явно бяха наслуки, но голяма част от атаките му се струваха съвсем координирани — по една, две или три бойни форми се хвърляха напред, умираха под тътнежа на карабината и падаха, точно когато спартанецът свършваше мунициите, а в гмежта се появяваха още носители.

Той преметна карабината си, извади помпата — с надеждата, че ще има време да презареди — и откри огън по подутите чудовища преди силата, упражнена от техните взривяващи се тела, да може да му причини вреда. След това, когато новоизлюпените заразници плъзнаха във всички посоки, дойде време за почистване, последвано от отчаяното усилие на спартанеца да презареди и двете оръжия, преди следващата вълна твари да се опита да го погребее.

Накрая навлезе в режим на стрелба и движение. Проправяше си път през кораба, все по-близо до машинното, поспираше само за да залее с огън някоя мишена тук-там. След това бързо вадеше пълнителя, презареждаше и продължаваше да навлиза в дълбините на „Колоната“. Шумът, издаван от собствените му оръжия, отекваше в ушите на Главния, а гъстата, задавяща смрад на кръвта на потопниците лепнеше

в гърлото му. Постепенно от всичките тези убийства мислите му напълно замряха.

След като се справи с един съглашенски боен отряд, той се скри зад опорен кабел и пъкна патрони в помпата си. Една бойна форма скочи на гърба му без предупреждение и удари с голям гаечен ключ шлема му. Щитът падна под силата на удара, което позволи на една заразна форма да кацне на визъора му. Още докато се олюляваше от удара и драскаше по хлъзгавото тяло на заразника, остро пипало проникна през шева на гърлото му, откри голата му кожа и я разряза.

Спартанецът изрева от болка, усети пипалото да се плъзга към гръбнака му и осъзна, че това е краят.

Макар и неспособна да вземе оръжие и да убие заразника направо, Кортана си имаше определени ресурси и побърза да ги използва. Внимавайки да не изтегли твърде много енергия, ИИ отклони част от захранването на „Мьолнир“ и го използва за създаването на електрически заряд. Заразникът започна да вибрира, щом електричеството го прониза. Главния трепна, когато пипалото на потопника предаде шока си в нервната му система, а чудовището се взриви, опръсквайки визъора на войника със зелена кръв.

Все пак спартанецът имаше достатъчно видимост, за да се бие и с къс откос уби размахващия гаечния ключ боен изрод.

— Съжалявам — каза Кортана, докато войникът разчистваше района наоколо, — но не се сетих какво друго мога да направя!

— Чудесно се справи — отвърна той, докато презареждаше. — Размина се на косъм!

След още две-три минути Потопът най-сетне отстъпи и спартанецът успя да се възползва от затишието, за да свали шлема си, да измъкне пипалото изпод кожата си и да постави самозалепваща се антисептична бойна превръзка върху раната. Ужасно болеше — той се намръщи, докато връщаше шлема на главата си и запечатваше бронята.

След това, спирайки само за да убие няколко заблудили се заразници и все още търсейки начин да проникне в криозалата, Главния премина през различни коридори, лабиринт от тунели за поддръжка и излезе в коридор, където забеляза червена стрела на палубата и надпис „Машинно отделение“.

Най-сетне късмет!

Вече без да се мъчи да влезе в криоотсека, войникът премина през един люк и влезе в първия добре осветен, без кървави петна и трупове коридор, който срещаше по пътя си. Поредица завои го доведе пред един люк.

— Машинната зала е открита — обяви Кортана. — Пристигнахме!

Спартанецът чу тананикане и осъзна, че 343та Виновна искра е някъде наоколо. Вече бе започнал да отстъпва през люка, когато Кортана се намеси:

— Тревога! Наблюдателят е прекъснал всички командни подстъпи. Не можем да възобновим броенето. Единствената останала ни възможност е да взривим горивните реактори на кораба. Това би трябвало да нанесе достатъчно щети, за да разрушим Хейло. Не се притеснявай... имам достъп до всички схеми на реакторите и процедурите. Ще ти ги покажа. Първо трябва да махнем капака на камерата за отходните газове. Така ще открием шахта, която води до сърцевината на горивната камера.

— О, прекрасно! — отвърна спартанецът. — Боях се, че може да е нещо сложно!

Главния отвори отново люка, влезе в машинното отделение и една заразна форма полетя право към гръдната му плоча.

Атаката върху „Истина и Помирение“ се осъществи с главозамайваща скорост — ято от петнадесет баншита връхлетя с вой откъм слънцето, нападна приблизително същия брой съглашенски съдове, пратени да прикриват крайцера и свали половината от тях още през първите шестдесет секунди от битката.

След това, още докато продължаваха отделните схватки, лейтенант „Куки“ Питърсън и събратята му пилоти на пеликани доставиха Силва, Уелсли и четиридесет и пет тежковъоръжени пехотинци в совалковия док на вражеския кораб, където първите войници, слезли от рампите, приветстваха съглашенския защитен отряд с куршуми, овладяха всички люкове и пратиха екип от петнадесет „Парашутисти от Ада“ на път към Контролната зала на кораба.

Наясно с факта, че окупацията на контролната зала не означава нищо, ако не успеят да превземат и машинното отделение, хората задействаха и почти едновременно наземна атака. Благодарение на предишния опит, при който Главния и група пехотинци бяха влезли в кораба в търсене на капитан Кийс, Макей имаше възможност да се възползва от всичко научено по време на онази мисия, включително пълното описание на гравитационния асансьор, филм на вътрешните коридори и операционни данни, които Кортана бе извлякла от корабните системи.

Не беше твърде изненадващо, че охраната около асансьора бе утроена след предишното нападение, което означаваше, че, макар Макей и нейният отряд парашутисти да можеха да пропълзят на броени метри от хълма, където бе фокусиран асансьорът, им предстоеше да се справят с шест Ловци, дванадесет елитни и смесен отряд грънтове и чакали, преди да влязат на борда на кораба горе.

Предвиждайки този проблем, Макей снабди петнадесетте души в отряда си с осем ракетни установки, всички до една насочени право към Ловците. Управляваните от Съглашението баншита тъкмо бяха попаднали под нападение и бодливите чудовища се взираха в почти безоблачното небе, когато Макей даде нареждане:

— Огън!

И осемте установки изстреляха по една и после по още една ракета, вкарвайки общо шестнадесет снаряда в извънземните, така че Ловците нямаха дори възможността да влязат в бой, преди поредица червено-оранжеви експлозии да ги разкъса на парчета. Още докато късовете месо падаха от небето, оръжията бяха презаредени и следващият облак ракети полетя по пътя си.

Трима-четирима елитни бяха убити по време на първия залп, което означаваше, че за втория някои от оцелелите ставаха мишена на поне по две ракети и просто прекратяваха съществуването си, когато мощните 102-милиметрови заряди се взривяваха. Онези, които оцеляха след стрелбата, не бяха много и падаха бързо, когато останалите от отряда метнаха гранати по вражеските позиции и ги заляха с автоматичен огън. Общото изразходвано време бе 36 секунди.

Цяла минута бе погълната от тичането нагоре по хълма и смазването на стражата на върха, което означаваше, че бяха минали минута и 36 секунди до момента, в който смъртоносните хора се бяха

пръснали из вътрешността на „Истина и Помирение“, бяха избили грънтовете на стража и бяха дезактивирали асансьора.

Дженкинс бе вързан между двойка яки пехотинци. Макей подкани триото напред:

— Хайде, хора. Идеята е да превземем машинното — така че да се хващаме за работа.

Дженкинс — или поне това, което бе останало от него, надуваше Потопа. Те бяха тук, криеха се из кораба и той се помъчи да каже това на Макей. Но единственото, което излезе от устата му, бе поредица хъркания и ръмжене. Хората бяха превзели кораба, но се бяха сдобили и с нещо, което можеше да избие всеки един от тях.

’Замамии вкара Яяп в строго охранявания Съглашенски комуникационен център — и даде на грънта време да се огледа. Пространството някога бе побирало цялото комуникационно оборудване, свързвало „Есенна колона“ с леките й изстребители, совалките и транспортъорите. Човешките машини бяха изкъртени, за да се освободи място за съглашенските, но всичко друго бе в почти същата конфигурация. Отряд от шестима техници дежуреха, всички обърнали гръб към средата на залата, с пръснати пред тях маси с оборудване. Постоянното мърморене на разговорите можеше да бъде чуто по говорителите отгоре, някои от които бълваха и отгласи от схватки, докато приемаха заповеди и връщаха доклади.

— Ето тук ще седиш — обясни елитният, посочвайки празния стол. — Трябва само да слушаш входящия трафик, да си отбелязваш докладите, които се отнасят до човека и да предаваш информацията на моята честота. Той има някаква цел, това е сигурно, и щом разберем какво точно прави, ще ида да го посрещна. Знам, че предпочиташ да участваш в лова заедно с мен, но ти си единственият, на когото мога да се доверя да обработва комуникациите ми, така че, надявам се, разбираш...

Яяп, който никак не изгаряше от желание да присъства на лова, се постара да си придаде унил вид.

— Ще си свърша работата, Ваше превъзходителство, и ще се радвам на успеха на отряда ни!

— Така те искам! — отвърна ’Замамии окуражително. — Знаех си, че мога да разчитам на теб! Сега сядай пред пулта, сложи си тези слушалки и се приготви да записваш. Знаем, че човекът е напуснал мястото, наричано от хората „мостик“, водил е битка близо до Контролната зала за поддръжка и за последно е забелязан да се насочва към машинното отделение. Нямаме персонал в това отделение в момента, но това е без значение, защото за нас е най-важно да открием накъде се е запътил всъщност. Ти ми предай тази информация, аз ще заведа отряда ни на правилното място и човекът ще влезе в капана. Останалото ще е лесно!

Яп си спомни предишните си срещи с човека, по гърба му пробяга ледена тръпка и той седна на стола си. Нещо му подсказваше, че когато се стигне до последния сблъсък между елитния и човека, „лесно“ надали ще е подходящият термин за описание на ситуацията.

Люкът на машинното отделение се отвори, една заразна форма литна към лицето на Главния и той изстреля четвърт пълнител в нея. Доста повече куршуми, отколкото мишената изискваше, но споменът за това как пипалото се бе плъзнало под кожата му, бе още пресен в съзнанието му и той нямаше намерение да допусне други топки до лицето си, особено с дупката в уплътнението на врата си. Червен навигационен индикатор сочеше пътя към една рампа в другия край на огромната зала.

Спартанецът премина по издигнатата платформа, претича покрай няколко контролни пулта и се гмурна през люк, водещ нагоре към Ниво Две. Последва коридор, който излизаше в открито пространство, след това и рампата към Ниво Три. Близо до върха двойка бойни форми паднаха под точния му огън. Той събра мунициите на падналите твари, взе и гранатите им, и продължи нататък.

— Не е приемливо, Преродени — обади се 343та Виновна искра. — Трябва да предадеш конструкта.

Главния не му обърна внимание, а продължи през Ниво Три и се сблъска с „комитет по посрещането“, съставен от Потопа. Започна да стреля, свали от върха две бойни форми и носител и отстъпи назад, за да презареди. С нов пълнител в оръжието, спартанецът откри огън, срязва най-близката форма през коленете и метна граната в тълпата зад

нея. Осколките се взривиха и ги пратиха в ада. Бързи откоси автоматичен огън стигаха да довърши оцелелите и Главния да се придвижи до другия край на прохода. Група форми го чакаше с приветствия, но бързо отстъпи пред целеустременото му нападение и той си проправи път нагоре по хлъзгавата от кръвта стомана и през люка към върха на рампата.

Премина на балкона на Ниво Три и незабавно стана мишена. Там цареше пълен хаос — стражи стреляха по потопници, те им отвърщаха, и явно всички искаха да докопат и спартанеца. Важно беше да се съсредоточи обаче, да се концентрира върху мисията си, така че той се хвърли бясно към най-близкия контролен панел. Удари бутона с надпис „Отворено“, чу алармата да се изключва и Кортана отбеляза:

— Добре! Първата стъпка е осъществена. Имаме пряк достъп до горивния реактор. Трябва ни катализаторна експлозия, за да дестабилизираме магнитното съдържащо поле, заобикалящо горивната клетка.

— Уф — въздъхна войникът, докато скачаше върху дебелия плоча от дуракрит и я усети как се раздвижва. — Мислех, че се предполага да хвърля граната в дупка.

— Нали това казах?

Когато ярко осветеният правоъгълен отвор се разкри пред него, Главния се ухили и метна граната вътре. Последвалата експлозия пръсна парченца овъглен метал около пълния с дим отвор.

„Един готов, остават още три!“ — каза си спартанецът, докато стражите стреляха и лазерните лъчи улучиха гърдите му.

Благодарение на свръхсветлинната скорост и изключително добрата координация на атаката, хората овладяха повече от осемдесет процента от „Истина и Помирение“ и се готвеха за излитане. Тези отсеци, които не бяха под човешки контрол, можеха да изчакат до покъсно. От известно време нямаха връзка с Кортана и Силва възнамеряваше да заложи на сигурното. Ако Хейло щеше да се взривява, искаше да е далеч от пръстена, когато това се случи.

Контролната зала на крайцера представляваше сцена на трескава дейност, където Уелсли се сражаваше с неразумния навигационен компютър на кораба, военноморските техници се мъчеха да се

запознат с различните извънземни системи за управление, а Силва се възгордяваше от последния си успех. Атаката бе толкова бърза и така успешна, че парашутистите бяха заловили една твар, наричаща себе си Пророк и твърдяща, че е важен член на съглашенската управляваща класа. Сега, заключен на сигурно място, извънземният щеше да стане поредният елемент от триумфалното завръщане на Силва на земята. Офицерът се усмихна, когато освободиха гравитационните котви на кораба, той се залюля леко в отговор и предстартовото броеие започна.

* * *

Много палуби по-надолу, Макей усети някой да я докосва по рамото.

— Лейтенант? Може ли за момент?

Макар и да не бе част от същата командна верига, лейтенант командир Гейл Пърди превъзхождаше по ранг парашутистката, което бе причината Макей да отвърне почтително:

— Да, госпожо! Какво мога да сторя за вас?

Пърди беше инженерен офицер, една от избраните шестнадесет, които имаха телохранители, и двамата застанали с гръб към офицера и с лице навън. Тя беше на средна възраст, набита, с рижа коса. Изражението ѝ бе съвсем сериозно, когато се вгледа в Макей.

— Ела насам. Искам да ти покажа нещо!

Лейтенантът последва другия офицер до голяма тръба, служеща за мост над еднометровата пропаст между две масивни инсталации. Дженкинс, който нямаше друг избор, освен да ходи натам, където отидат и пазачите му, бе принуден да ги последва.

— Виждаш ли я? — поинтересува се офицерката, сочейки тръбата.

— Да, госпожо — отвърна Макей, озадачена какво в тази структура би имало нещо общо с нея.

— Това е входна точка за фиброоптичните кабели, които свързват контролната зала с машинното — обясни инженерът. — Ако някой прекъсне тази връзка, енергийните центрове ще откачат. Може да има допълнителна връзка някъде, но не сме я открили. Като се има предвид фактът, че двадесет процента от кораба са под съглашенски контрол,

предлагам ви да сложите пазач на тази част от оборудването, докато всички съгласенци не се озоват в килиите.

Предложението на Пърди имаше силата на заповед и Макей отвърна:

— Да, госпожо, ще се погрижа за това!

Офицерът кимна, когато палубата се наклони и накара и двете жени да се хванат за фиброоптичния канал. Двама души паднаха на палубата. Пърди се ухили:

— Доста тромаво излитане, а? Капитан Кийс би откачил!

Силва не се притесняваше за тънкостите около управлението на кораба. Последните екипи от КУОН бяха стоварени в совалковия хангар, пеликаните — прикрепени и външните врати — затворени, а „Истина и Помирение“ се мъчеше да се отърве от хватката на Хейло.

Не, Силва бе доволен просто да се махне от повърхността и да усеща вибрациите на палубата. Двигателите на крайцера се бореха да прехвърлят безброй тонове мъртва маса нагоре през гравитационния кладенец на пръстеновия свят и до мястото, където корабът щеше да се откъсне от прегръдката му.

Пришпорени в действие от вибрациите или може би просто уморени от чакане, потопниците избраха този момент да нападнат двигателния отсек. Една вентилационна шахта се отвори, лавина от заразни форми плисна навън и попадна под незабавен обстрел.

Дженкинс полудя и задърпа веригите си, дърдорейки несвързано, докато пазачите му се мъчеха да го овладеят.

Мина не повече от минута, преди всички потопни форми да бъдат избити, шахтата — запечатана, а капакът ѝ — сложен на място. Но нападението послужи, за да напомни на Макей за грижите, които вече си имаше. Потопът беше като извънредно смъртоносен вирус — и би било наивно да се вярва, че могат да се справят с него по друг начин, освен чрез пълно изстребление. Офицерът използва ранга си на втора в йерархията, за да се добере до Силва, да докладва за нападението и да завърши с думите:

— Ясно е, че корабът още е заразен, сър. Предлагам да кацнем и да стерилизираме всеки квадратен сантиметър, преди да излетим отново!

— Нищо подобно, лейтенант — отвърна мрачно Силва. — Имам причина да вярвам, че Хейло ще се взриви и то скоро. Освен това, искам да запазя няколко екземпляра, така че се погрижи да хванеш живи някои от грозните копелета.

— Лейтенантът е права — вмеси се безстрастно Уелсли. — Рискът е твърде голям. Предлагам да преразгледате решението си!

— Решението ми е окончателно — изръмжа Силва. — А сега се върни към задълженията си, това е заповед!

Макей прекъсна връзката. Поне според нея едно от най-важните качества на войника бе дългът му. Дълг към армията, но и към милиардите хора на Земята, за които носеше отговорност. Сега, изправена пред конфликт между военната дисциплина — лепилото, поддържащо цялата конструкция — и дълга, целта на всичко, какво ли би трябвало да стори?

Отговорът, колкото и да бе странно, дойде от Дженкинс, който — присъствал на края на разговора й — дръпна веригата си. С това хвана един от стражите си неподготвен. Той падна, щом Дженкинс се хвърли към фиброоптичната връзка и все още се мъчеше да се изправи, когато бойната форма стигна до края на веригата си. Миг по-късно пехотинците овладяха отново пленника. Тъй като не успя да постигне онова, което знаеше, че е правилно и с изпънати до краен предел вериги, Дженкинс умолително погледна Макей в очите.

Тя осъзна, че решението лежи в ръцете й и че, макар да бе наистина ужасно и непростимо, бе и също тъй просто. Толкова просто, че дори ужасно увреденият Дженкинс знаеше какъв е дългът му.

Бавно и внимателно, тя премина по палубата до мястото, където стояха пазачите, каза им да идат да си починат, огледа се за последно и извади една граната. Дженкинс, все още неспособен да проговори, успя да оформи с устни думите: „Благодаря ти!“

Силва беше отдалечен на твърде много палуби, за да усети експлозията или да чуе приглушения взрив, но можеше да види резултатите от първа ръка. Някой изкрещя:

— Управлението изчезна!

Палубата се наклони, когато „Истина и Помирение“ се гмурна надолу и Уелсли се обади за последно:

— Добре си я обучил, майоре. С това може да се гордееш!

След това кърмата се удари в земята, серия експлозии нацепиха обшивката и самият кораб, както и всички на борда му, преминаха в небитието.

* * *

— Сигурен ли си? — попита ’Замамии, с леко изкривен и от радиото, и от нарастващите смущения глас.

Яяп не беше сигурен в нищо, освен във факта, че летящите около него доклади са все по-тревожни, а съгласенските сили попадат под тежък обстрел и от страна на Потопа, и от стражите. В стомаха на грънта сякаш бе паднал огромен камък и леко му се гадеше. Но никога не би си го признал, не и пред тип като ’Замамии, така че вместо това излъга:

— Да, Ваше превъзходителство. Според докладите и ако съдим по схемите тук в комуникационния център, явно човекът няма друг избор, освен да излезе през люк E-117, да стигне до асансьор V-1269 и да се качи по сервизен коридор клас седем, който минава по протежение на кораба.

— Добра работа, Яяп! — каза елитният. — Тръгваме натам!

По причини, за които не бе съвсем сигурен и въпреки множеството досегашни провали, грънтът изпитваше странна привързаност към елитния.

— Внимавайте, Ваше превъзходителство! Човекът е много опасен!

— Не се притеснявай! — отвърна ’Замамии. — Имам изненада за него. Малко подаръче, което да изравни шансовете. Ще ти се обадя когато е мъртъв.

Яяп отвърна:

— Да, Ваше превъзходителство! — чу щракване и осъзна, че е разговарял с началника си за последен път. Не защото вярваше, че ’Замамии ще умре, а защото смяташе, че те всички ще умрат.

Ето защо дребният извънземен обяви, че отива да си поеме въздух, излезе от комуникационния център и изобщо не се върна. Малко след това натовари едnodневен запас храна и цистерна с метан на един призрак, изкара го от „Есенна колона“ и незабавно откри онова, което търсеше: умиротворение. За първи път от много, много дни Яяп бе щастлив.

След като и последната граната се взриви, Главния усети, че шахтата, върху която стои, се люлее в синхрон и Кортана крещи в ушите му:

— Ти успя! Двигателите ще се взривят! Имаме петнадесет минути да се махнем от кораба! Трябва да излезем и да стигнем до третия асансьор! Той ще ни заведе в сервизен коридор клас седем, който минава по протежение на кораба! Побързай!

Главния скочи на платформата на Ниво Три, издуха една бойна форма и се обърна към люка от дясната си страна. Той се отвори, спартанецът премина през него и претича по дължината на прохода. Втората зейнала врата гледаше към площадката точно пред голям служебен асансьор.

Главния чу воя на машините, прецени, че е задействал някакъв сензор и изчака пристигането на асансьора. За първи път от часове не го заплашваше непосредствена опасност и той си позволи да се отпусне леко. Това беше грешка.

— Главен! — обади се Кортана. — Връщай се!

Благодарение на предупреждението ѝ, той вече отстъпваше през люка, когато асансьорът пристигна изотдолу и един елитен, седнал върху плазмено оръдие, откри огън срещу него.

Офицерът от специалните операции Зука ’Замамии стреля с привидението. Енергийното оръжие заемаше по-голямата част от платформата, оставяйки място само колкото за грънтовете, които помагаха на елитния да качи оръжието на нея. Изстрелът избухна в синьо, удари люка, който започваше да се затваря и стопи половината врата.

Офицерът усети прилив на радост, докато вълните от енергия се носеха през въздуха към мишената му. Скоро победата щеше да е пълна, и честта му да бъде възстановена. След това щеше да се разправа с глупавия грънт Яяп.

Очертаваше се славен ден.

— По дяволите! — възкликна Главния. — Откъде се появи това?

— Явно някой те е следил — отвърна мрачно Кортана. — Сега се пригответи — ще поема контрол над асансьора и ще го сваля надолу. Ти метни няколко гранати в шахтата.

'Замамии видя енергийната стрела да удря люка, усети прилива на радост, когато човекът побърза да избяга... и в същия миг платформата спря.

Елитният тъкмо бе стрелял отново и бе взривил останките от прикритието на човека, когато чу щракване и асансьорът се спусна надолу.

— Не! — извика той, сигурен, че някой от грънтовете е отговорен за внезапното движение и отчаян, че човекът ще избяга от капана му. Но бе твърде късно и нямаше нищо, което дребните извънземни можеха да сторят — асансьорът продължи да се спуска.

След това, още докато мишената изчезваше от поглед и 'Замамии се караше на подчинените си, няколко гранати паднаха отгоре, изтътнаха по пода и се взривиха.

Силата на взрива вдигна елитния от мястото му, даде му възможност да мерне съперника си за последно и го пусна. Той се удари с тупване, усети как нещо се чупи и зачака първия си поглед към рая.

Кортана върна асансьора нагоре. Главния нямаше друг избор, освен да се качи на окъпаната в кръв платформа и да го остави да го изнесе на сервизния коридор горе. ИИ се възползва от момента да преработи плана им за бягство.

— Кортана до „Ехо 419“, обади се, „Ехо 419“!

— Прието, Кортана — обади се Вражи чук някъде изотгоре. — Чувам те идеално.

Главния долови серия експлозии, които разтърсваха асансьора, осъзна, че корабът започва да се разпада и с нетърпение очакваше момента, когато ще се озове на свобода.

— Двигателите на „Есенна колона“ са в критично състояние, Вражи чук — продължи Кортана. — Искан незабавно изтегляне! Пригответи се да ни вземеш от свързка четири-С за външен достъп веднага, щом дам сигнал!

— Прието. „Ехо 419“ до Кортана — положението тук става доста напечено... Всичко наред ли е?

Асансьорът се разклати отново, когато ИИ каза:

— Не, не е! Не е! Следва непредвидима дестабилизация на корабната двигателна сърцевина! Двигателите трябва да са понесли повече щети, отколкото предполагагах!

След това, щом платформата спря рязко и някъде изотгоре се посипаха парчета отломки, ИИ се обърна към спартанеца:

— Имаме шест минути, преди двигателите да се взривят! Трябва да изчезваме веднага! Експлозията ще генерира температура от почти сто милиона градуса. Не бива да сме тук, когато „Колоната“ гръмне!

Съветът беше прекрасен. Главния изтича през един люк в хангар, пълен с глигани, всеки окачен в свой отделен слот. Избра един, намиращ се близо до входа, скоочи на седалката и с облекчение включи двигателя.

Броячът, който Кортана проектира на вътрешната повърхност на шлема му не само отброяваше, но и броеше бързо, или поне така се стори на Главния, докато караше извън хангара, зави наляво, за да избегне един горящ глиго и се врязва през тълпа съгласенци и потопници. Един елитен падна, завлечен под големите гуми и возилото подскочи, докато го прегазваше. Склонът пред тях гъмжеше от люлеещи се заразни форми. Те се пукаха като пиратки, човекът ускори нагоре, докато плазмените изстрели отзад се помъчиха да го достигнат. После, внимавайки да не направи грешка и да загуби ценно време, той отпусна педала за газта и спря на върха на рампата.

Пред него се простираше голям коридор, с пътеки от двете страни, пешеходен мост в далечината и тесен сервизен тунел право напред. Няколко потопни форми бяха заели места над входа и стреляха

по спартанеца, докато той подкарваше глигана и го пъхаше в отвора отпред.

Рампата тръгна надолу и спартанецът натисна спирачката, доволен, че е направил нещо, когато отекна взрив и парчета ръбест метал се разлетяха по прохода пред него. Главния свали крак от спирачката, превърна един носител в паста и прати колата нагоре по отсрещния склон.

Излезе от подземния тунел и тъй като отпред имаше преграда, зави наляво и се засили по протежението на една вертикална стена. Видя тясна рампа, ускори по нея и прескочи двойка дупки, които никога не би преминал, ако бе осъзнал какво прави. Стигна до равно място, по инстинкт натисна спирачката и благодари, когато глиганът се гмурна с носа напред през края на прохода и тупна в поредния сервизен тунел.

Отпред го чакаха група потопници и той си проправи път през тях, мачкайки чудовищата с гумите си.

— Добра работа на последния участък! — одобри Кортана. — Откъде знаеше, че трябва да забавиш?

— Не знаех — отвърна Главния, а колата изскочи от тунела и се вряза в друг.

— О!

Този тунел беше празен, което позволи на спартанеца да набере скорост, докато промушваше глигана в по-широк коридор. Натисна педала до дупка с идея да спечели малко време.

Широкият тунел бе равен и чист, но ги изведе в ад от летящ метал, самоубийци потопници и веселяци стражи, които до един искаха да му видят сметката, докато спираше, избираше една рампа отляво и се насочваше към нея, а пресичащите се лазерни лъчи съскаха по повърхността на бронята му и шареха по вътрешността на колата.

Спартанецът се пребори да овладее глигана — едната гума се покатери върху метална плоча и заплаши да преобърне машината в хаоса долу. Беше трудно, обстрелваха го отвсякъде, но той успя да коригира курса, спусна се по рампата, зави наляво и откри, че се намира в огромен тунел с централни опорни колони, които изчезваха в далечината.

Внимавайки да криволичи между колоните, за да спечели време, той премина през една схватка между потопници и отряд съглашенци,

беше обстрелян от ято стражи и вкара колата в поредното открито пространство с бариера отпред. Бърз поглед потвърди, че поредната рампа води надолу и вляво към огромен проход, така че той зави натам.

Експлозии изпратиха огнени езици и дим през пукнатината пред него и за малко да отклонят глигана от курса му.

Щом слезе от рампата, положението се облекчи малко, тъй като навлезе в широк тунел, ускори през него и спря рязко на открито пространство, а после спусна возилото по по-тесен сервизен тунел. Заразните форми се пукаха шумно, докато гумите ги мачкаха. Двигателят ръмжеше и Главния почти загуби управление, когато излетя твърде бързо от тунела, осъзна, че го очаква нов подземен проход и се заби в него с носа напред, така че предните колела не само тупнаха тежко, но и машината едва не се преобърна. Само натиснатата в последния момент спирачка и малко късмет му позволиха да падне правилно и му дадоха възможност да изкатери тунела и да навлезе в лабиринт от колони.

Той изруга, принуден да заобикаля препятствията, а ценните секунди изтичаха между пръстите му, докато всеки един извънземен, изрод и робот с оръжие се стараяше да го уцели. След това стигна до прелестна ивица права настилка, бързо се гмурна през нов служебен тунел и изкачи една рампа към по-голям, докато Кортана извика пеликана:

— Кортана до „Ехо 419“! Искан извозване сега! Веднага!

— Прието, Кортана — отвърна пилотът, докато Главния ускоряваше по коридора.

— Чакай! Спри! — настоя Кортана. — Тук идва да ни прибере Вражи чук. Задръж тук!

Спартанецът натисна спирачките, чу откъс от изкривен радиосигнал и видя катера на КУОН да се приближава отляво. Зад пеликана се влачеше струя дим и причината за него бе видима. Едно банши летеше зад него и се опитваше да улучи двигателите му. Последва светкавица, когато десният енергиен сектор бе улучен и избухна в пламъци.

Главния можеше да си представи Вражи чук на пулта за управление, бореща се едновременно да спаси кораба си и втръчена в прохода пред нея.

— Изтегли се! Изтегли се! — извика спартанецът с надежда, че тя ще го чуе, но беше твърде късно. Пеликанът изгуби височина, премина под прохода и изчезна от поглед. Взривът се разнесе три секунди по-късно.

Кортана се обади:

— „Ехо 419“! — и, като не получи отговор, констатира: — Мъртва е!

Главния си спомни веселия глас по радиото и безбройните пъти, когато пилотът бе спасявала хора, и усети дълбока мъка.

Последва кратка пауза, през която ИИ се включи в оцелелите системи на кораба.

— Един „Лонгсфорд“ все още е на док в хангар седем. Ако тръгнем сега, ще успеем!

Гумите изскърцаха, когато Главния натисна газта до дупка, завъртя глигана през люка, хвърли го надолу по една рампа и прелетя през някакъв тунел. Огромни колони отбелязваха средата на прохода и поредица от дълбоки вдлъбнатини накараха колата да се залюлее, преди отново да стъпи на равното. Взривове разхвърляха отломки и от двете страни на тунела и гласът на Кортана едва се чуваше, но май спомена нещо за „пълна скорост“ и някаква дупка.

Главния натисна газта, но всичко друго бе по-скоро въпрос на късмет, а не на умения. Глиганът изкачи една рампа, дъното под него изчезна и колата полетя във въздуха, падна два-три етажа, тупна тежко, хлъзна се странично и спря.

Главния се пребори с волана, обърна колата и погледна таймера. Показваше 01:10:20. Той натисна газта. Глиганът се стрелна напред, прелетя през друг тесен тунел... Спартанецът намали, защото забеляза редица хоризонтално обърнати варели, преграждащи пътя му. Не само това, но и всичко наоколо гъмжеше от съгласенци и потопници. Той скочи напред, падна вече в движение и прониза един елитен, имал лошия късмет да застане на пътя му.

Изтребителят бе право пред него — надолу по рампата, в очакване да се качи на борда му. Плазмени изстрели свистяха край главата му, взривовете разпиляваха отломки около него и ето, ботушите му затупаха по метал, когато се качи на кораба.

Рампата се прибра, точно когато тълпа потопници стигнаха до нея, изтребителят се заклати в синхрон с поредната експлозия,

разтърсила „Есенна колона“ и спартанецът се олюля, докато крачеше напред. Похаби безценни секунди, докато се хвърли в пилотското кресло, задейства двигателите и погледна контролния пулт.

— Да тръгваме!

Главния използва долните дюзи, за да отдели лонгсорда от палубата. Обърна изстребителя обратно на часовниковата стрелка и натисна ръчките. Ускорението го притисна към седалката, щом корабчето се изстреля от хангара си и се понесе през атмосферата.

Яяп, който вече бе стигнал до подножието на хълмовете, чу серия приглушени взривове и се обърна навреме да види как ивица червено-оранжеви цветя разцъфват по протежението на измъчения корпус на „Есенна колона“.

Когато двигателите на кораба достигнаха критично състояние, на повърхността на Хейло избухна малко слънце. Ядрената експлозия издълба петкилометров кратер в свръхплътния материал на пръстена и изпрати мощни вълни напрежение през структурата му. И по посока на въртенето, и в обратна на въртенето посока спрямо взрива, огнени топки изгладиха и стерилизираха терена на повърхността. За секунди жълто-бялата сърцевина на експлозията погълна цялото налично гориво, сви се в себе си и изчезна.

Все още въртейки се, но неспособна да се противопостави на силите, упражнени върху новото й слабо място, пръстеновидната конструкция бавно се разкъса на парчета. Огромни отломки се въртяха в космоса, а петкилометров участък от пръстеновия свят се вряза през още по-дълга ивица изумително обработен метал, пръст и вода в каскада от странно безшумни експлозии.

Чуваше се настоятелно писукане, на контролния панел примигваше надпис „Двигатели — **критично напрежение**“ и Кортана се обади:

— Изключи двигателите. Ще ни трябват по-късно!

Главния посегна към няколко превключвателя, измъкна се от креслото и се изправи пред екрана навреме, за да види последното цяло парче от обшивката на Хейло, което се разкъсваше на две в ужасяващ танц на забавен кадър сред летящи парчета метал.

Кой знае защо се сети за лейтенант Мелиса Макей, за спокойните ѝ зелени очи и за факта, че така и не я опозна.

— Някой друг измъкнал ли се е?

— Сканирам — отвърна ИИ. Поспря и той видя как данните пълзят по главния терминал. Миг по-късно тя се обади отново, с необичайно тих глас: — Само прах и ехо. Останали сме единствено ние.

Спартанецът се намръщи. Макей, Вражи чук, Кийс и всички останали. Мъртви. Също като децата, с които бе отгледан — и като част от него.

Когато Кортана заговори отново, сякаш усещаше, че трябва да оправдае случилото се току-що.

— Сторихме онова, което *трябваше* за Земята. Цяла съгласненска армада е унищожена. А и Потопът — нямахме избор. Свършено е с Хейло.

— Не — отвърна Главния, настанявайки се зад контролния пулт на изстребителя. — Съгласненците все още са в космоса, а Земята е заплашена. Това е само началото!

Издание:

Уилям С. Дийц. Потопът

Редактор: Милена Иванова

Коректор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

© 2003 by Microsoft Corporation

ISBN 0-345-45921-0

© Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД, София, 2006

ISBN: 978-954-761-416-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.